

ப்ரார்த்தனா

Savitri

B H A V A N

ஆய்வுக் குறிப்புகள் எண். 15

ப்ரார்த்தனா அச்சிட்டு வெளியிடுபவர் : சாவித்ரி பவன், ஆரோவில்

சாவித்ரி பவன்

ஆரோவில் 605 101

தமிழ்நாடு, இந்தியா

தொலைபேசி: 0091 (0)413 2622922

மின்அஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in

www.auroville.org/index/savitribhavan.htm

இவ்வெளியீடு ஸ்ரீஅரபிந்தோ பன்னாட்டு கல்வி ஆராய்ச்சி
மையத்தின் (SAIER) நிதியுதவியினால் பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

*This publication has been funded by SAIER
(Sri Aurobindo International Institute of Educational Research)*

இப்புத்தகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள புகைப்படங்கள்,
ஸ்ரீ அரவிந்தர், ஸ்ரீ அன்னை ஆகியோரின் வாசகங்களை மறுபதிப்பு
செய்ய அனுமதித்த ஸ்ரீ அரபிந்தோ ஆசிரம அறக்கட்டளை மற்றும்
அறங்காவலர் ஆகியோருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி

ஆங்கில இதழாசிரியர் ஷ்ரத்தாவன்
தமிழில் தனலட்சுமி, சாவித்ரி பவனுக்காக

வடிவமைப்பு : ப்ரிஸ்மா, ஆரோவில், prisma@auroville.org.in

அச்சிட்டோர் : ஆல் இந்தியா பிரஸ், பாண்டிச்சேரி

பிப்ரவரி 2011

பொருளடக்கம்

அருளாளர் ஸ்ரீ அரவிந்தர் அருளிய சாவித்ரி	4
ப. விஜயபாலன்	
சாவித்ரியின் உண்முகப்பயணம்	26
சுந்தரராஜன்	
விதியின் கூற்று	37
பிரேமா நந்தகுமார்	
சாவித்ரி விளக்கம்	58
ஷ்ரத்தாவன்	
சாவித்ரிபவன் செய்திகள்	80

*In a new act of the drama of the world
The united Two began a greater age.*

p. 411

**புவி நடனத்தின் புதிய செயலில்
இணைந்த இருவர் மகத்தான யுகத்தைத் தொடங்கினர்.**

அருளாளர் ஸ்ரீஅரவிந்தர் அருளிய ஸாஷ்தீர்

ப. ஷஜயபாலன் [மா.ஷஜய்]

SAVITRI

by

SRI AUROBINDO

Book One : The Book of Beginnings

Canto Four : The Secret Knowledge

அருளாளர் ஸ்ரீஅரவிந்தர் அருளிய ஸாவித்ரி
மகாகாவியம்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவில்
தமிழாக்கம்

ப.விஜயபாலன் (மாவிஜய்)

நூல் : ஒன்று
காதை : நான்கு

மறைகாப்பு ஞானம்

வரிகள் 492 முதல் 735 வரை

492.....497

இருண்மை என்பதன் பிளவுகள் மேலே
பாய்ந்துதான் இணைத்துப் பாலம் அமைக்கவும்,
வாழ்வியல் தன்னின் அகத்தீ(டு) அற்றவாம்
ஆர்வக் கனிவுடை ஆழ்கயங் களிந்து
குறையினை நீக்கிக் குணப்படுத் திடவும்,-
கூர்மதி கொண்டிடும் தகைமை தன்னுடன்
ஏனையர் துயர்கொண்(டு) இரங்கிடும் பண்பினைப்
பெற்ற பிறங்கொளிப் பெற்றியர் ஆங்கே
செய்து முடிக்கத் தீர்மா னித்ததாம்
அவர்தம் சிறுபணி யினையே ஆற்றிட
அவதார புருஷனின் அக்கணத்(து) ஒலிக்காய்
அசைக்க வியலா வகையினில் தாமும்
கவனம் காட்டிக் காத்திடு கின்றரே.

498.....513

இதனின் இடையே இந்த யிடத்தில்
சிந்தனை செய்யும் தெய்விகச் சிற்பியின்
பார்வையின் கீழாய்ப் பாதா எத்தினில்,
ஆண்டவன் அவனும் உறையுள் தனக்காய்
அமைத்துள தானதாம் அறிவுத் தொலைவு
முகடு தன்னின் மூடிய புதிரமை
இறைமை மெய்ம்மையின் எதிர்துரு வத்திலே,
பருப்பொருள் தம்மின் இருளடர் முடிவின்
அருகே வதிந்திடும் அருமை ஒளியாம்
விளக்கத்(து) உடனுள தானதோர் வீறார்
சத்தியத் திருவினில் விட்டுக் கொடுப்பிலே,
இறைமை இயல்சார் மாறுவே டத்தின்
சோகங் கலந்தயிச் சுகநகைச் சுவையிலே,
எந்த ஞான்றும் அருகிலே இருந்திடும்
களிப்பு தன்னைக் காணும் பொருட்டே
நாடித் தொலைவாய்த் தேடிப் போதலில்
எதனால் இந்த உலகம் அதுவும்

படைக்கப் பட்டதாய் அமைந்திருக் கின்றதோ
அந்தப் பெருமிதச் சுந்தரக் கனவிலே,
காந்த நெருப்பினைக் கக்குமோர் பறவையால்
ஆகிய அடித்தளம் தனிலே அமைவதோர்
இந்தக் கவிகைத் தங்கமா டத்திலே,
இயற்கைச் சத்தியாம் அவளித யத்தினில்
செயற்படும் உணர்வு விழிப்புள தேவதை,-
இதுவரை பிறந்திரா இமையவர் தம்மின்
வடிவுருக் களிமண் பதிப்புகள் ஏந்தியே
இயலுல(கு) ஆர்ந்த செயற்படு வரைவிலே
கறுப்பு மேலங்கி உடுத்தவோர் உழைப்பளாய்,
இடர்தான் செய்தே தடைசெயப் படும்
விதியின் தேவன் வடித்த இருப்பு
வளையங் களாலே சுற்றிட வளைத்ததாம்
தவிர்க்க வியலாச் சத்தியக் கருத்தினைச்
செயற்பட வைத்திடும் திறமிகு அணங்காய்,
மெள்ள மெள்ள நகருந் தன்மைய
நிலைபே(று) உடையனாம் நேரச் செல்வனின்
பொறுமை பூத்தநல் தருமகர்த் தாவாய்,
மறைகாப்(பு) உடைத்தாய் வசமுள அவளின்
பொறுப்புகள் அனைத்தையும் அவ்வப் பொழுதினில்
கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் விடுவிக் கின்றனே.

அறிவுத்தொலைவு முகடு = deeps

514.....520

முகத்திரை யாலே மறைத்திடப் பட்டவாம்
தவிர்த்திட இயலா ஆழ்வுகள் தமிலே
அனைத்தையும் அவளோ முன்னரே அறிகிறாள்;
உணர்வு விழிப்பே இராத **கயங்களின்**
ஊமைத் தன்மைய உள்ளக் குறிப்போ
உயர்த்திகள் மேலாய் உற்றுப் பார்ப்பதோர்
விருப்பத் தினுக்காய் விடைசொல் கின்றதே;
அன்றி, சிகர வெற்றி யொன்றின்

விரிந்து பரந்த சரிவு தனக்கும்
ஆன்மா வினுடை அளந்திட வியலா
முற்குறி யினுக்கும் முன்னோடி யாகவே,
எளிதில் கையாள இயலாத தாக
முகிழ்த்திடும் பதத்தின் முதலாம் **அசையதன்**
ஒளியுமிழ் முடிவினை அடக்கிடு கின்றதே.

கயங்கள் = depths முற்குறி = portent
அசை = syllable

521.....524

இவ்விடம் எங்குதான் ஒவ்வொரு பொருளுமே
தனது தனித்த உள்ளுரு வாகப்
புலப்படு கின்றதோ அவைதாம் அனைத்தும்
தத்துவம் கடந்த அற்புதப் பொருளாய்த்
திகழ்ந்திடும் பரம்பொருள் அதனின் உருக்களே:
அவனால் மட்டுமே அவையெலாம் இங்கே
பலவாய் அமைந்தே உளவா கின்றவே,
அவனது சுவாசம் அவற்றின்வாழ் வாகுமே;
கட்புலப் படாதவோர் கடவுட் திருமுன்
கவனத்து) உறாத களிமண் கூறினை
வடிவாய் அமைத்துப் படிவம் செய்யுதே.

525.....527

வல்லமை வாய்ந்தளாம் உலகத் தாயின்
விளையாட் டினிலோர் ஆட்டத் துணையாய்,
வலுவிலும் வடிவிலும் அவள(து) ஆட்டத்
திலிருந்(து) ஒளிந்திட, இந்தப் புதிருடன்
சுழலும் உலகக் கோளினன் மேலாய்
அமைவுற்ற(று) ஒருவன் அவண்வந் தனனே.

528.....531

உணர்வு விழிப்பினை உள்ளுளே கொண்டும்
சுழுத்தி நிலையினால் துறந்துள பரத்தின்
உறக்கம் தனிலுள மறைகாப்(பு) உடைய

விதத்தில் அமைந்த மெய்ம்மை ஒன்றாய்,
வடிவே அற்றதோர் மாவலி என்பதாய்,-
உளத்தின் ஒளியவண் தவழ்ந்த முன்பே,
சுவாசம் செயவுயிர் தொடங்கிய முன்பே,
மூலகம் வெளிவர முடிந்த முன்பே
அவன்தான் இங்கே இருந்திடல் ஆனனே.

532.....535

அவள(து) இயலுல(கு) ஆர்ந்த மாபெரும்
கூத்து நடிப்பிலே கூட்டாளி யாகத்
தரித்த அவனது போலித் தன்மைய
சாயல் தமையவன் அவ்வப் பண்புடை
உண்மை உருக்களாய் மாற்றிடு வதுடன்,
இடுகுறி யாக இடப்பட்ட தனையும்
உண்மைக்(கு) இணையாய் உருவாக் கிடுகிறான்;
காலக் கணிப்பிலா அவனது சிந்தனைக்
வரையறை தனிலே வடிவளிக் கிறானே.

536.....539

கோவைக் கெல்லாம் காலச் செல்வனின்
உட்கரு வாக அவனே உள்ளான்,
உட்கரு வாகப் பொருட்களில் உள்ளான்;
திறமை மற்றும் திறத்தினைக் கொண்டவாம்
அவளது பணிகளை அவனிட மிருந்து
வார்ப்பினை எடுத்துதான் வடித்திருக் கிறாளே:
அவ்வப் போதினில் அவளிலே அமைந்திடும்
மனநிலை களினுடை மாய வித்தையில்
அவனைப் போர்த்தி அவள்வைப் பதுடன்,
அவன(து) உண்மைகள் கொண்டே அவள(து)
எண்ணிலாக் கனவுகள் படைத்திடு கின்றனே.

540.....541

தப்பிதான் ஓடித் தஞ்சமாய் வந்தவாம்
ஆண்டு களிலே அவதரித் துள்ளதாம்

இறப்பே இல்லா வரத்ததோர் குழவியாம்,-
உயிருரு தன்னின் ஒப்பிலாத் தலைவன்
இறங்கி இவ்விடம் வந்திருக் கிறானே.

542.....545

தட்டி வளைத்துச் சமைத்துரு வாக்கிட
இருப்பாய் இருந்திடும் பருப்பொருட் களிலே,
கருது கருத்தினில் அவளுரு வாக்கிட
வாய்த்து வந்திடும் நபர்கள் தம்மிலே,
அவனைப் பற்றிய அவளது கருத்தினைக்
கனாதான் கண்டே துரத்திடும் போதிலே,
இங்கொரு பார்வையும் அங்கொரு செயலின்
குறிப்பும் பற்றிக் கொண்டிருக் கின்றனே:
அவற்றிலே எந்த ஞான்றும் அவனின்
இடைவிடாப் பிறப்புகள் எல்லா வற்றையும்
திரும்பத் திரும்ப ஏற்கின் றனளே.

546.....550

ஆக்கியோன் அவனாய் இருந்திடு கின்றனன்,
ஆக்கிய உலகும் அவனே யாகிறான்;
உருவெளிக் காட்சியாய் இருந்திடு கின்றனன்,
காட்சியைக் காட்டி காண்பனும் ஆகிறான்;
நடிகனும் அவனே நடப்பும் அவனே,
அறிவும் அவனே அறிவனும் அவனே;
கனவினைக் காண்பனும் கனவும் அவனே.

551.....556

ஒருபுறத்(து) இருந்தே இருவராய் ஆவராம்
பரமனும் சக்தியும் பலப்பல வாகிய
ஞாலங் களிலே நடத்திடு கின்றனர்;
நயத்தகு திறத்துடை ஞானந் தனிலும்
இருண்மையாய் இருக்கும் அறியாமை தனிலும்,
ஒருவருக் கொருவர் உரையாடி வுள்ளோர்

கூடிக் கலந்தே குலவியும் உள்ளார்,
 சுடர்விடும் ஒளியும் படர்ந்திடும் இருளும்
 அவர்தம் விழிகள் வீசிடும் பார்வையும்
 மாறிப் புக்கலில் மாறிடும் பான்மையே
 நம்மின் நோவும் இன்ப நுகர்வும்
 அவர்தம் மற்போர் அதனுடன் தழுவலே
 நம்செயற் பாடுகள் நன்னம் பிக்கைகள்,
 அவர்தம் அற்புதக் கற்பனைக் கதையுடன்
 நெருங்கி ஒத்ததாய் நேர்கின் றனவே;
 இனிதே அவர்தாம் தனிமறை வாக
 நம்மின் உயிரிலும் எண்ணந் தனிலும்
 திருமண வினையிலும் சேர்கின் றனரே.

557.....564

அண்டமா அவனியின் இயக்கம் என்பதோ
அயிற்பெண் டுகளும் ஆணழ கர்களும்
 முகத்திரை போர்த்து முகத்துரு மறைத்தே
 அந்தமில் நடன ஆட்டமா டுவதே:
 இதயேன் எனிலோ **இவனுள** எதுவும்
 எங்ஙனம் தெரியுதோ அங்ஙனம் உண்மையில்
 முழுதுற அமைந்துதான் இருப்ப(து) இலையே;
 எந்த உண்மையின் கலப்புதான் இலையெனின்
 கனவினை முழுமையாய்க் காணவொண் ணாதோ,
 அந்தவோர் சத்தியத் தன்மை தன்னினோர்
 கனவுக் கலப்புடை நடப்பு நனவுதன்
 அகத்துக் காட்சியாய் அதுவமை கின்றதே;
 நித்தியப் பேறாம் நிலைபேற் றுடைமையின்
 மங்கற் றன்மைய பின்னணிச் சூழல்கட்(கு)
 எதிரதாம் பாங்கிலே இருந்திடும் வகையதோர்
 இயல்சார் நிகழ்வாம் இயல்புக் காட்சியோ
 தனிக்குறிப் புடனே முனைப்பாய்த் தெரியுதே;
 அதனின் முகப்பினை அவ்விதம் ஏற்கிறோம்
 அன்றியும் அது பொருள் தருகிற அனைத்தின்

அருகிலும் கடந்துநாம் சென்றிடு கின்றோம்;

பகுதி ஒன்றே பார்க்கப் பட்டிட

மொத்தமும் கண்டதாய் வைத்துக்கொள் கிறோமே.

அயிற்பெண்டுகள் = அழகுப் பெண்டிர்

இவணுள = இங்கே இருக்கிற

565.....567

அவர்தம் கூற்றினை அவரெலாம் இவ்விதம்

சிறுசிறு பாத்திரம் சிலதிலே நம்மைச்

சேர்த்துக் கொண்டே திறம்படச் செய்கிறார்;

காட்சிக் களமாய் அவனை வைத்தே

நடிகள் ஆகவும் நாடகக் கதையினை

உருதான் ஆக்கிய படைப்பனாய் இருந்தும்

ஆத்மன் என்றே நகர்ந்திடு கின்றான்

இயற்கைச் சத்தியாய் அவள்நகர் கின்றளே.

568.....570

இங்குதான் புவிமிசை எங்கே நமது

பங்கினை நிரப்பிட இருப்பதாய் ஆகுமோ,

நாடக ஓட்டம் எப்படி யிருக்கும்

என்பதோ நமக்குத் தெரியா(து) ஏதுமே;

உரைத்திடப் பட்டவாம் நம்வாக் கியங்கள்

தம்மின் எண்ணத்தைத் திரைமறைக் கின்றவே.

571.....575

பார்வை நமதில் பட்டு விடாமல்

திறமிகு அவளின் திட்ட வரைவினை

இழுத்துப் பின்னே நிறுத்தி வைக்கிறாள்:

சிறப்புடை அவளின் சீர்த்தி தனையும்

அவளது கழிபெரும் உவகை தனையும்

பதுக்கி வைத்துப் பார்த்திடு கின்றனள்,

அத்துடன் அவளது தனிப்பெரும் அன்பையும்

விகசிப் பான வித்தகந் தனையும்

வேறுதான் வேடமிட்(டு) இதயத்தே வைத்துளாள்,
 அவளதாய் அமைந்துள் ளானவாம் அத்தனை
 அற்புதத் துடனே அழகிலும் இருந்தே
 இருளால் மறைத்த ஒருசிறி தளவே
 உணர்ந்திட நம்மால் ஒண்ணிடல் ஆகுதே.

ஒண்ணிடல் ஆகுதே = இயலுதே

576.....578

சின்னஞ் சிறிதாய் ஒடுக்கிடப் பட்டதாய்
 இருந்திடு கின்ற இறைமைத் தன்மையை
 அவனும் கூட அணிந்திடு கின்றனன்;
 அனைத்தும் வல்லதாம் அவன(து) ஆற்றலைக்
 காலப் போக்கிலே கைவிட் டிருக்கிறான்,
 அசைவே யிலாத அமைதி தனையும்
 முடிவே யிலாத முழுமை தனையும்
 பின்னே விட்டு வந்திருக் கின்றனே.

579.....580

அவளை மட்டுமே அறிந்திடு கின்றனன்,
 தன்னைத் தானே மறந்திடு கின்றனன்;
 அவனை உயர்வாய் ஆக்கி விடவே
 அவளிடந் தானே அவன(து) அனைத்தையும்
 உதறி விட்டுதான் ஒதுங்கிடு கின்றனே.

581.....583

அவனது முடிவிலாத் தன்மையின் அமைதியைப்
 படைக்குந் திறனுடை உணர்ச்சி மிகுதியாம்
 அவளின் களிப்புப் பரவசத் துடனே
 திருமணம் செய்து மீண்டும் புதிதாய்த்
 தசையுரு தாங்கிய அவதார மாக,
 அவளிலே அவனையே கண்டுணர்ந் திடத்தான்
 நன்னம் பிக்கையைக் கொண்டிருக் கின்றனே.

584.....586

நிலவுல குடனே வியனால(கு) அனைத்தையும்
உடைமை களாக உற்றோன் ஆயினும்,
இயலுல(கு) ஆர்ந்த செயலாட் சியினை
அவளிடம் ஒப்படைத் ததுடன் அவளது
காட்சிக் களங்களின் சாட்சியாய் நின்றே
அவனாங்(கு) அனைத்தையும் கண்காணிக் கின்றனே.

587.....588

அவளின் ஆட்டக் களத்தினில் அவனோர்
சில்லறை வேலையைச் செய்யவாய் வைத்துள
நடியா நடிகனாய் இருந்த வண்ணம்
பதங்கள் எதனையும் பகர்ந்திடா(து) உள்ளனன்,
அல்லது திரையின்பின் மறைந்தே உளனே.

589.....593

அவனவள் அவனியில் பிறப்பெடுக் கின்றனன்,
அவள்விருப் பினுக்காய்க் காத்துளான் அவனே;
ஆடிடும் அலைபோல் எழுந்தும் விழுந்தும்
ஒருநிலைப் படாததாம் தற்செயல் நிகழ்வாய்
அமைந்திடும் அவளது மனமாற் றங்களை
ஊகிக்க வைத்திடும் அவளின் உணர்ச்சிக்
குறிப்புப் புலனின் நுட்பம் கொண்டவன்
தெய்விக ஆற்றலால் உய்த்துணர்ந்(து) அறிகிறான்;
அவளறி யாதவாய்த் தெரிந்திடு கின்றவாம்
அர்த்தங் களையும் அவனிறை ஆற்றலால்;
கணக்கு விடையாய் முனைந்து கண்டும்
விடையைச் சரியாய் விளங்கிக் கொண்டும்;
நீண்டு சென்றிடும் நேரப் பரப்பிலே
இரகசிய மான அவளின் இலக்குடை
நோக்குப் பணியினை ஆற்றிடு கின்றனே.
அவனிறை ஆற்றலால் = அவன் + இறையாற்றலால்

594.....598

அவனைப் பொருத்த வரையில் மிகவும்
உயரிய ஒருவர் அவளே ஆகிட,
வணங்கி அவளை வழிபடு கின்றனன்;
அவன(து) ஆசையின் பகர ஆளுநர்
அவளே அவளாய்ப் போற்றிடு கின்றனன்;
அவன்றன் விருப்பினை அடையும் முகமாய்ச்
செயல்நோக்கு(கு) உறுத்தி இயக்குவள் அவளெனப்
பதமாய் அவளிடம் பணிந்து கொடுக்கிறான்;
தியாகம் தன்னினோர் தேசொளி யாக
அவனது வாழ்வினைப் படையலாய் அளித்தே,
பகலாய் இரவாய்ச் சுகந்தம் தந்திடும்
வேளைகள் அவனதை அனலிடு கின்றனே.

**பகர ஆளுநர் = சொற்போர் மன்றத் தலைமை தாங்கும்
கலைஞர் = Regent**

599.....602

அவளின் அன்பையும் இனிய பண்பையும்
கவர்ந்தும் பரிந்தும் கேட்கும் ஒருவனாய்,
அவளிலே அவனொறும் கழிபெரும் உவகையோ
அவனது முழுமை உலகென்(று) ஆகுதே:
அவளின் உயிருரு தனிலுள அனைத்ததன்
திறங்களில் அவளு(டு) உயர்வுறு கின்றனன்;
இறைவன் தன்னின் மறைந்துள இலக்கினை
அவளின் துணையால் அவன்தான் ஆங்கே
பருப்பொருட் களிலெலாம் படித்துணர் கின்றனே.

603.....606

அன்றியும் அவள(து) எண்ணிட இயலாப்
பரிவாரந் தனிலோர் பணியாள் என்றே,
அவளுட னேயும் அவளின் அருகிலும்
அவன்தான் இருப்பதில் மனநிறை(வு) அடைகிறான்;
திணைத்துணைச் சிறிதே தருகிறான் எனினும்

அதனி லிருந்தும், அவள்புரி வினைகள்
அனைத்தி லிருந்தும் பெரும்பங்கு அவன்தான்
வரவழைத்து அவற்றை அவனின் உவகையில்
துணிபோர்த் தாற்போல் சுருட் டிவைக் கின்றனே.

607.....608

அவன்முழு நாளையும் அற்புத மாகவே
அவளினோர் பார்வையால் ஆக்கிட இயலுமே;
அவள்வாய் இதழ்கள் அகநிறை வுடனே
பதமொன்(று) உதிர்ந்திடில் பொழுதுவிண் ணேகுதே.

609.....612

அவன்புரி வினைக்கும் அவன்வதி வதற்கும்
அவளைச் சார்ந்தே அவனிருக் கின்றனே:
வளமை மிக்கதாம் அவளின் கொடையிலே
பெருமிதம் பெற்றதாம் நற்பே(று) உற்றதாம்
அவளது நாட்களை அவன்நிறுவு கின்றனே;
கலாப மயிலின் உலாவரும் நடமாய்
அவளது வாழ்வதன் உவகை தனையும்
நீள்வால் தொடராய் அவன்பின் நீண்டிடும்
அவளது புன்னகைப் பெருமை தனிலே
வெயிலின் பதமாய்க் குளிர்காய் கின்றனே.

வதிவதற்கும் = வாழ்வதற்கும்

613.....616

அரசிக்(கு) உரியவாம் அவள்தேவை எலாமோர்
ஆயிரம் வழியிலே அவன்செய் கின்றனே;
கணம்கணம் ஆகிய அனைத்துப் பொழுதும்
அவளது விருப்பையே இயக்க மையமாய்ச்
சுழன்று சுற்றிட இயைத்து வைக்கிறான்,
அனைத்தையும் அவளது தற்போக் கான
எண்ணங் களையே எதிரொளித் திடுகிறான்;
அனைத்து நிகழ்வும் அவர்தம் ஆட்டமே:

அகன்று பரந்துள இம்முழு அகிலமே
அவனும் அவளுமாய் மட்டும் ஆகுதே.

617.....619

விண்மீன் களையெலாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துப்
பிணைத்திடும் பேற்றுடை முடிச்சிது எனலாம்:
ஒருவராய் ஒன்றிடும் இருவர் தாமே
ஆற்றல் அனைத்தின் மறைகாப்பு ஆகிறார்;
ஒருவராய் ஒத்திடும் இருவர் தாமே
பருப்பொருட் களுக்காய் வகுத்துள நியதியும்
மற்றதைக் காக்கும் வலிமையுமாய் உளரே.

620.....621

அமைதியில் ஆழ்ந்துள அவன(து) ஆன்மா
உலகினுக் காகவும் அவளுக் காகவும்
அடித்தளம் ஆகி ஆதர வாகுதே,
அவனது செயல்கள் அனைத்தும் அவள(து)
ஆணையைக் குறிக்கும் பதிவே டுகளே.

622.....626

அகநிறை வுடனே அசைவிலா(து) அவளது
தாள்களின் தாழ்வாய்ப் படுத்துக் கிடக்கிறான்;
அவள(து) இயலுல(கு) ஆர்ந்த நடத்தினுக்(கு)
அவனது நெஞ்சினை அர்ப்பணிக் கின்றனன்,
நமது வாழ்வெலாம் நடனக் கூத்ததன்
அதிர்வுறு கின்ற அரங்குகள் ஆமே;
அன்றியும் அவனுள் இருந்திறம் தவிர்த்தே
சுமையினை எவரும் தூக்கவொண் ணாதே,
இவ்விதம் இருப்பினும் அவன்பெரு மகிழ்வினால்
விடவே எவரும் விழையவொண் ணாரே.

நடம் = dance இருந்திறம் = இருக்கிற வலிமை
பெருமகிழ்வு = delight

627.....634

அவனது பணிகள் அவனெண் ணங்கள்
அவளால் திட்டம் ஆக்கப் பட்டவே,
அவளதாய் அமைந்த அகன்றதோர் ஆடியாய்
அவனின் உயிருரு ஆகிடு கின்றதே:
செயற்படு நிலையிலே அவளினால் தூண்டல்
அகத்தே அடைந்ததால் மொழிதான் உரைத்தே
அங்கும் இங்கும் அசைந்திடு கின்றனன்;
அவளித யத்தின் உரைத்திலா(து) இருக்கும்
கோரல் களையெலாம் கொண்டு பணிந்தே
அவன்செயற் பாடுகள் அமைந்திடு கின்றவே:
செயற்படா நிலையிலோ அவன்வாழ் வினுக்கும்
அவனின் ஆன்மா அதற்கும் அவளது
தீண்டல்கள் யாவும் சீருரு தருவதாய்,
அவனோ உலகிதன் வினைகளின் விளைவுத்
தாக்கம் யாவையும் தாங்கிடு கிறானே;
தினங்களின் ஊடே செலுமவன் பயணம்
அவளது கதிரவக் கடுநடை ஆகுதே;
ஒழுங்கைகள் அவளதில் ஒடிடு கிறானே,
அவனுக்கு அவளதே போக்காய் உளதே.

ஆடி = mirror கோரல் = demand
சீருரு = shape கதிரவக்கடுநடை = sun - march
ஒழுங்கைகள் = roads

635.....638

அவளது களிப்பையும் துயரையும் உணர்ந்தே
பார்த்திடு கின்றதோர் சாட்சி யெனவும்,
கசடறக் கற்குமோர் மாணவன் எனவும்,
அவளது பொல்லாங்கில் அவளது நன்மையில்
பங்கினை ஏற்கிற பங்காளன் எனவும்,
அவள(து) உணர்ச்சி தவழ்வழி கட்கெலாம்
சம்மதந் தன்னைத் தந்திருக் கின்றனன்;
இனிமையை ஈவதும் திகிலினைத் தருவதும்

ஆவதாம் அவள(து) ஆற்றல் அதனால்
இயக்கப் பட்டுதான் இயங்கிடு கின்றதே.

639.....656

இசைவுடன் ஆணையை இட்டிடு கின்றதாம்
அவளது பெயரே, அவளது பணிகள்
அனைத்தினுக் கான **எழுத்தொப்பு** தன்னைப்
பெயர்முத லெழுத்திட்டு அளித்திடு கின்றதே;
அவளது செயலுக் கெல்லாம் அவனின்
அமைதியே ஆவண ஒப்புதல் ஆகுதே;
அவளது கூத்தின் **திட்ட வரைவினைச்**
செயற்படுத்த திடுகிற செயற்பாங் கினிலே,
கணத்துறு சிறப்பின் அவள்மன நிலையிலும்
கருத்துதான் காட்டிடும் அவள்புனை வுகளிலும்,-
எந்த வுலகில் காணும் யாவும்
ஆழ்செறி(வு) உடைத்ததாய் அந்நிய நொதுமலாய்
விழிகட்(கு) எல்லாம் தெரிந்திடு கின்றவோ,
எந்த வுலகில் காணும் யாவும்
இயற்கைச் சத்தியின் வழக்க வுருக்களும்,
வியத்தகு நெசவின் ஊடிழையாய்த் தெரிகிற
தெளிவாய்த் தெரிவதும் பொதுநிலை உடையதும்
ஆகிய அவ்வகை இந்த வுலகின்
ஒழுங்கைகள் உற்ற **நடையணி வகுப்பிலே**
சாட்சியாய் நிற்பனின் நோக்கத்(து) ஊடும்
உள்ளத் திண்மையின் இயக்கத்(து) ஊடும்,-
இயலுல(கு) ஆர்ந்த அவள்தான் நடத்திடும்
லீலைக் கான மூலக் கூறாய்,
ஆன்மா தன்னை மேம்படுத்த திடவே
துயரினைக் கூட்டித் துன்புறுத் திடவாய்
நடத்திட வைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் யாவையும்
அசைத்திடு கின்றளாம் அவளது விசையையும்
காத்திட அழிக்கும் கருவியாம் திறங்களையும்
அமைதியாய் நம்மின் இதயந் தன்னுடன்

உரையா ட்டுகிற அவளரும் பதத்தினை,
 உச்சி முகட்டிலே இருந்துறும் பதத்தினை
 அறிவெல்லைக் கோட்டின் அப்பால் செலுத்திடும்
 அந்த அவளின் சந்தடி யின்மையை,
 நம்மின் மெய்ம்மை நகர்வுறும் இலக்காம்
 அவளின் உயர்த்திகள், அத்துடன் ஆழ்வுகள்,
 நமது வாழ்வுகட்(கு) அமையும் இழையினை
 நெய்திடும் அவளது முக்கிய நிகழ்வுகள்,-
 நம்மை நாமே கண்டு பிடிக்கவோ
 இழந்து போகவோ ஏதுவாம் யாவையும்,
 இனிப்பா னவையும் கசப்பா னவையும்,
 உயர்ந்து நின்றிடும் தாழ்ந்து மலிந்திடும்
 அச்சந் தருவதும் அழகோ மிளிர்வதும்
 தெய்விகம் கமழ்வதாய்ச் சிறப்பு மிக்கதை
 இயலுல(கு) ஆர்ந்த அவள்தான் நடத்திடும்
 லீலைக் கான மூலக் கூறின்
 சுருளினை அவள்தான் விரித்திடு கின்றளே.

எழுத்தொப்பு = எழுத்துமூல ஒப்புதல்

திட்ட வரைவு = scheme

நடையணி வகுப்பு = march ஏது = காரணம்

657.....658

அவளது மிகப்பெரும் அரசு தன்னை
 இயலுல கத்தில் நிறுவி யுள்ளனள்,
 நுட்பமும் வலிமையும் வாய்ந்தவாம் அவளது
 கட்டளை கட்கவன் அவாவிநிற் கின்றளே.

659.....666

அவன(து) உணர்வு விழிப்போ அவளின்
 முழங்கா லிட்ட குழவியாய் உளதே;
 செய்முறைச் சோதனையை விரைவாய்ச் செய்யவே
 அவளினோர் செயற்களம் அவனுயிர் உருவே,
 அவளது வரையிலா அகல்வெளி என்பதோ

அவனெண் ணங்களின் ஆட்டக் களமே;
காலக் கணக்கின் உருவரை களினைப்
பற்றிப் பகுத்திடும் அறிவி னோடும்,
வரையறைக்கு உட்படும் மனந்தான் முனைந்தே
புதிதாய்ப் படைத்திடும் பொல்லாப் பிழையொடும்
விதியின் விறைப்பு வதனம் அணிந்ததாம்
தற்செயல் நிகழ்வெனும் தந்திரத் தினோடும்,
இறப்புடன் இணைவுடன் மடமை தன்னுடன்
அவள்விளை யாடிடும் ஆட்டத் தினோடும்,
மாறிப் போனதாம் மல்லுக்கு நிற்பதாம்
அவனின் அமரத் துவத்தை அவள்தான்
இணைத்துக் கட்டுக்குள் வைக்கின் றனளே.

667.....668

பிண்டம் என்கிற ஒன்றின் நுண்மைய
அணுவொன் றேதான் அவன(து) ஆன்மா
அவன்பொருட் கூறுதான் அவளின் பணிகட்(கு)
உறுவதாம் மூலப் பொருளதாய் ஆகுதே.

669.....671

பொருட்கள் தம்மின் இறப்பினுக்கு இடையே
அவனது மெய்ம்மை தொடர்ந்து நிலவுதே,
உயிருரு தன்னின் இடைவெளிகள் ஊடே
நிலைபே(று) உடைமைக்கு அவனேறு கின்றனே,
இருண்மையாம் இரவினில் இருந்தவன் அவளால்
அலகில் சோதியாம் அற்புதத் தினுக்கவன்
ஏந்தி யெடுத்துச் செலப்படு கின்றனே.

672.....673

தகைமை சான்றயிச் சரணடை(வு) என்பதோ
தானாய் விளைந்த விருப்பந் தன்னினால்
அவன(து) அன்புப் பரிசில் ஆகுதே,
விஞ்சிய விதத்துடை அவனது தூய
ஆற்றல் அவளதன் முன்னே பணியுதே.

674.....680

அவள(து) இயலு(கு) ஆர்ந்த மடமையின்
விளங்கா விதத்துள புதிர்நிலை தனிலே,
கூத்தாம் அவள்தன் போக்கு தன்னின்
விடைகாண முடியா விடுகதை தனிலே,
அழிந்து படுகிற ஆக்கச் சரக்கினால்
சமைக்கப் பட்டதோர் படைப்புயி ராக
அவனுக் கெனவே அவளமைத் திருக்கிற
அந்தப் பாங்கினில் அவனசை கின்றனே;
அவளெண் ணங்களால் சிந்திக் கின்றனே,
அலைத்திடும் அவள(து) அல்லல் தனினால்
நெஞ்சம் அவனதோ நெடுமூச்(சு) இடுதே;
அவனை என்னவாய் அவள்பார்த் திருப்பளோ
அப்பொரு ளாகவே எதிரவன் தெரிகிறான்,
அவளின் கவினுறு விருப்ப ஆற்றலால்
எதைச்செய இயலுமோ அதுவாய் உளனே.

681.....685

உளங்காண் அவளின் ஒழுங்கை களிலெலாம்
அவளோ அவனை விரட்டிடும் போதிலும்,
ஆட்டத்தில் அவனை அவளினோர் குழவியாய்
அல்லதோர் அடிமையாய் நடத்திட் டாலும்;
தன்னுரிமை தனையும் நித்தியப் பேற்றதன்
ஆட்சி முதன்மையை அவன்தான் பெறவும்,
இறவாப் பண்பெனும் இமையவர் பேற்றிலே
அவனிக்(கு) அப்பால் நின்று நிலைக்கவும்,-
பொழுதொரு மணியின் பொம்மலாட் டத்திலே
பொம்மையைப் போன்று தெரிவதா கின்ற
அவனை அவள்தான் அசையவைக் கின்றளே.

686.....690

புற்கலன் ஆகிப் புக்கிய வீட்டினில்
மாள்வுடை மண்ணகத்து) அமர்வுப் பொழுதிலும்,

பிறப்பி னுக்கும் இறப்பி னுக்கும்
இடையே இலக்கிலாப் பயணியாய்த் தொடரவும்,
அமரத் துவத்தைக் கனவுதான் கண்டிடும்
சிலவொரு பொழுதே நிலைத்திடும் பாங்கினை,
ஆட்சி செலுத்திடத் தூண்டி அவனைக்
குதிரைமுட் காலால் குத்திடு கின்றனே;
அவற்றிறங் களையவன் பற்றிடு கின்றனே;
அவள்தன் சட்ட நுகத்தடிக்கு அவளையே
சேர்த்துச் சேணம் பூட்டி யுள்ளனே.

**அவற்றிறங் களை = அவள் + திறங் களை = அவளது
திறங்களை**

691

மானிட எண்ணம் வாய்த்த அவனின்
முகந்தான் ஆங்கே மகுடம் தரித்ததே.

692.....697

அவளது நாய்வார்ப் பிடிக்குள் அடங்கியே,
முகத்திரை அணிந்து மறைந்தே உள்ளதாம்
நிலையிலா அவளது முரண்படு போக்கினில்
அவனோ அவளது கட்டுள் கிடந்தே,
ஒருமணி நேரப் பொழுதே எனினும்
அவனுக்கு உகந்தே அமையலாம் என்றும்,
அவனது ஆர்வ விருப்பு தன்னைத்
திட்டந் தீட்டி முடிப்பாள் என்றும்
அவளது வழிகளை ஆய்ந்து படிக்கிறான்;
கணத்துப் பொழுதின் உணர்ச்சி யதனின்
அடிமையாய் அவளை ஆக்கிடு கின்றனே:
பணிந்தவள் செல்வதாய்ப் பாவனை செய்கிறாள்,
படைப்புயிர் இதுகணம் பணித்த பாதையில்
அவளே அவன்பின் ஏகிடு கின்றனள்:
அவனுக் காகவே ஆக்கிடப் பட்டாள்,
வாழ்கிறாள் பயனவன் அடைந்திட மட்டுமே.

நாய்வார் = leash
பாவனை செய் = feign = பாசாங்கு செய்

698.....700

ஆயினும் அவளை வென்று கொண்டதால்
அதிகமாய் அவனவள் அடிமை யாகிறான்;
அவளைச் சார்ந்தே வாழ்பவன் ஆகிறான்,
அவன்செயல் ஆதாரம் அனைத்தும் அவளே.
அவளிலா(து) அவன்செய ஏதும் ஏலாதே,
இன்னமும் அவனை ஆள்கிறாள் அவளே.

701.....704

அவனும் கடைசியில் அவனது நினைவின்
மீட்புத் திறத்தினுள் விழித்தே எழுகிறான்:
இறைமை தன்னின் வதன வடிவினை
அவன்றன் அகத்தே கண்டு கொள்கிறான்,
மானிட வார்ப்படந் தன்னி னிருந்துதான்
தெய்விகத் தன்மை திருமெனத் தோன்றுதே:
அவளது மீவுயர் உயர்த்திகள் தம்மை
அவள்தான் அம்பலப் படுத்திடு கின்றளே,
அவனின் ஆட்டத் தோழியாய் உள்ளளே.

மீவுயர் = highest

705.....712

அதுவரை அவள்விளை யாடலில் அவனோர்
ஆட்டப் பொருளாய் அமைந்திடு கின்றனே;
அவளின் பகர ஆளுநராய்த் தெரியினும்
அவனோ அவளது கருத்தினில் தோன்றும்
புனைவு தனிலுள பொம்மையாய் ஆகிறான்,
அவளின் ஆற்றற் சக்தி தன்னின்
திருகுச் சுருள்விற்கள் செலுத்தும் விசையால்
நகர்த்தப் பட்டே பெயர்கிற தானதோர்
மனித வடிவுடை இயங்குபொறி யாயும்,

காணுமோர் கனவின் அசைவுகள் போலே
 இயங்கி அவனும் செயற்படு கின்றனே,
 விதியவன் விதித்திடும் வரிப்பள்ளங் களிலே
 அடிதான் எடுத்து வைத்திடு கின்றதாம்
 தானே இயங்குமொரு சாதனைப் பொறியாயும்,
 விசையாம் அவளது கசையடி தன்னின்
 விரட்டலால் இடறி விழுந்திடு கின்றனே:
 கால தேவன் களங்கள் தம்மிலே
 உழைத்திடு கிறதோர் உழவுக் காளையாய்த்
 தனதே தனதென அவன்நினைத் திடுகிற
 அவனின் ஆர்வ விருப்பம் என்பதோ
 உலைக்களம் அவளதில் உருதரப் படுதே.

திருகுச் சுருள்விற்கள் = spirings
 வரிப்பள்ளங்கள் = grooves

713.....725

உலக இயற்கையின் ஊமைத் திறத்ததன்
 அதிகாரத் தினுக்கே அடிதான் பணிந்தும்,
 அவனதே அவனதாம் திறமிகு ஆற்றலால்
 அவன்தான் பொறியாய் இயக்கிடப் பெற்றும்,
 மீபெரி(து) ஆனதோர் விளையாட் டினிலே
 தேர்வு செய்த பங்காளி யாகவே,
 அவனது விதியினை ஆளும் தலைவனாய்
 அவளின் விருப்பினை அவனே செய்துளான்;
 அவளது தற்போக்கு எண்ணந் தனையும்
 இன்ப நுகர்வோ துன்ப நுகர்வோ
 அவனுக்கு எடுத்தே அளிக்கிற விதமாய்
 அவனவண் ஆக்கி வைத்திருக் கின்றனே;
 வலிதரும் அடியோ வரமெனும் கொடையோ
 எதனையும் அவளே தேர்ந்துதான் எடுக்கவே:
 அவள(து) அரசின் ஆளுமை தனிலே
 உணர்வு நமதினுக்கு உறுகண் விளைவதாய்
 உள்ளது கூட அவனுக்கு ஆங்கே

அவளது தலைமைத் தொடுகை தன்னின்
 இனிமை தனக்கே ஈவதாய் உணர்கிறான்;
 கழிபெரும் உவகையை அளித்திடும் அவளது
 கரங்களை அனுபவம் அனைத்திலும் காண்கிறான்;
 அகநிறை வுடனே அவளது மிதிப்பினைத்
 தன்னின் இதயத்தில் தாங்கிக் கொள்கிறான்;
 குறிப்பாய் நடந்திடும் நிகழ்ச்சிவொவ் வொன்றிலும்,
 தருணமொவ் வொன்றின் தற்செயல் நிகழ்விலும்
 அவளின் வருகையால் விளைந்திடும் உவகையின்
உறுகண் = suffering = துன்பம்

726.....735

அவள்தான் ஆற்றிடக் கூடிய அனைத்தும்
 அவளது பார்வையில் அற்புதம் ஆகுதே:
 நீர்க்கடல் அவளதில் நீந்துமோர் வீரனாய்,
 மகிழ்ச்சியாய் அவளிலே திளைத்திடு கின்றனே;
 அவளின் உலகாம் பெருமகிழ்(வு) அதிலவன்
 அயர்வே அற்றதோர் அருங்கலை பயில்வனாய்,
 அவளின் ஒவ்வொரு சிந்தையிலும் செயலிலும்
 மகிழ்ச்சியை மாந்திக் களித்திடு கிறதுடன்,
 அவளவண் விழையக் கூடிய தாகிய
 அனைத்தி னுக்குமே ஒப்பிடு கின்றனே,
 என்னவாய் இருந்திட ஆசைப் படுவளோ
 அதுவாய் ஆகவே விரும்பிடு கின்றனே;
 எங்ஙனும் பரவி யிருக்கிற மெய்ம்மையாம்
 அநேகம் ஆகிடும் ஏகமாம் பரத்தினைத்
 தன்னந் தனியுள அவளது நித்தியப்
 பேற்றினைப் பின்னே விட்டுவந் துளனே,
 இறுதியே இல்லாக் காலப் பரப்பிலே
 இறுதியே இல்லதோர் பிறப்பாய் இருக்கிறான்,
 வரம்பே அற்றதோர் பரந்த வெளியிலே
 அவளது வரம்புடைத் திரள்களாய் உள்ளனே.

சாவித்ரியின் உண்முகப்பயணம்

சுந்தரராஜன்

தன்னுடைய ஆன்மாவை தேடுவது சாவித்ரியின் குறிக்கோளாகும். அந்த குறிக்கோளை தனக்குள்ளேயே பயணம் செய்து எப்படி அடைகிறாள், என்பதை பற்றிப் பார்ப்போம். சாவித்ரியின் இந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீஅன்னை தனக்குள்ளேயே அனுபவித்த அனுபவங்கள் ஆகும். ஸ்ரீஅரவிந்தர் தான் எழுதிய சாவித்ரி வரிகளை காலையில் அன்னைக்கு வாசித்து காண்பித்தபொழுது, அதில் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் முந்திய இரவிலேயே தான் அனுபவித்ததாக அன்னை கூறியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த வர்ணனைக்கு ஓர் உருவமும் கிடைக்கிறது.

சாவித்ரியிடம் நாரதர் இன்னும் ஒரு வருடத்தில் அவள் மணக்கவிருக்கும் சத்தியவான் உயிர் துறப்பான் என்று சொன்ன கணத்திலிருந்து அவள் மனதில் போராட்டம் தொடங்கிவிட்டது. பின் சத்தியவானை சேர்ந்து அவனுடன் கானகத்தில் வாழும்பொழுது மறுபடியும் இந்த முடிவு நினைவில் எழுகிறது. அப்பொழுது அவள் புத்தியானது "சாவால் சூழப்பட்ட இப்புவிவில் ஏன் வந்தேன்? இந்த அறியாத வாழ்க்கை, காலத்தின் தூணில் பலிக்காக கட்டப்பட்டு இருக்கிறது, ஏ உயிரே ஓ.. நித்தியமான சக்தியே, உதவி இல்லாமல் துக்கத்தை சுமந்து நிற்கும் இதயமே, கண்ணீர் காய்ந்த கண்களுடன் முடிவுக்காகக் காத்திருப்பவளே எழுந்திரு. ஆன்மாவே, நேரத்தையும் சாவையும், காணாமல் போக்கி அழித்துவிடு" என்கிறது.

அதற்கு அந்த ஒளியற்ற இரவில் பலமற்ற இதயம் பதில் சொல்லியது, "என்னிடமிருந்து சக்தி பறிக்கப்பட்டு சாவுக்கு கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. மூடப்பட்ட சொர்க்கத்தின் கதவுகளை நோக்கி என்னுடைய கரங்களை நான் ஏன் உயர்த்த வேண்டும்? அல்லது தவிர்க்க முடியாத விதியோடு நான் ஏன் போராட வேண்டும் அல்லது அறியாமையில் ஊறிய இந்த இனத்தை நான் ஏன் உயர்த்த முயற்சிக்க வேண்டும்", என்று கேட்டபடி, மேலும் "எந்த அழகை சத்தமாவது இறைவனை அசைக்க முடியுமா? அவன் அமைதியில் அமர்ந்து கொண்டு இந்த அழியும் இனத்தை, அதன் சக்தியற்ற தன்மையை, அவனின் சர்வசக்தியுடன் மோத விட்டுவிட்டான். எனக்கு என்ன தேவை இருக்கிறது? அல்லது

சத்தியவானுக்குத்தான் ஏதாவது தேவையா? எதற்காக நாங்கள் இந்த மாற்ற முடியாத புவியின் சட்டங்களுடன் மோதவேண்டும்? நான் பேசாமல் அமைதியாக என் காதலனை தொடர்ந்து படைப்பு, படைப்பற்ற நிலை இவற்றை பிரிக்கும் வ்ரஜா என்ற அந்த நதியை கடந்து சுதந்திரமாக ஆனந்தத்தை மையமாகக் கொண்ட அந்த மேலுலகங்களில் இருவரும் மார்போடு மார்பணைத்துக் கொண்டு எண்ணங்களின் தொந்தரவு இல்லாமலும் இதயங்களின் வலிகளில்லாமலும் இறைவன், நேரம், நித்யத்துவம் இவற்றை மறந்து இருப்போமாக” என்று துடிப்புடன் ஏங்கி அவளுடைய இதயம் சொல்லியது.

மேலிருந்து வந்த அக்குரல் அதற்கு பதிலுரைத்தது, ”உன்னுடைய ஆன்மா விழித்துக் கொள்ளும் பொழுது, தான் எதற்காக இப்புவிக்கு வந்தோம் என்பதை அறிந்திருந்தும் அந்த வேலை நடைபெறவில்லை என்பதை அறிந்தால் அந்த ஆன்மா அதை எப்படி எடுத்துக்கொள்ளும்?” என்று கூறி மேலும் ”நான் இறைவனின் முன் எப்படி இதைச் சொல்லுவேன்? எனக்கு மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது” என்று கூறியது. அதற்கு சாவித்திரியின் இதயம் எந்த பதிலும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தது. அப்படியே அசையாமல் இருந்தாள். அப்பொழுது அவள் உள்ளிருந்து அவள் சக்தியானது அக்குரலுக்கு பதில் சொல்லியது ”நான் தங்களுடைய ஒரு பகுதியாவேன், எல்லாவற்றிற்கும் மேலிருந்து, அமர்ந்து கொண்டு பேசுபவனே என்னுடைய ஆழங்களுடன் பேசு. அற்புதமான சாவற்ற குரலே உத்தரவிடு, நான் உன்னுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன்” என்று கூறியது. அதற்கு அக்குரல், ”எதற்காக வந்தோம் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள், உன்னுடைய ஆன்மாவைக் கண்டுபிடி. உன்னுள் மறைந்திருக்கும் முழுவதுமான உன்னை வெளிக்கொணர். அமைதியில் உன்னுடைய ஆழங்களில் இறைவனின் அர்த்தத்தைத் தேடு, அதன்மூலம் உன்னுடைய மனிதஇயற்கை தெய்வீகத்தை நோக்கி மாறட்டும். இறைவனின் கதவுகளைத் திற. அவனுடைய மோனத்தவத்தில் நுழைந்து விடு. எண்ணங்களை உதறிவிடு, அது ஒளியை மறைக்கும் அல்லது குறைக்கக்கூடும். மூளையை முழுவதுமாக அசைவற்றதாகச் செய். அந்த அசைவற்ற நிலையில் இறைவனின் பரந்த சத்தியமானது விழித்தெழும், அதைப் பார்க்கக் கற்றுக்கொள், ஆன்மீக பார்வையை மறைக்கும் அப்புலன்களின் எழுச்சியைத் தள்ளிவிடு, மனதின் எல்லையற்ற சூனியத்தில்

இறைவனின் உடலை உலகில் பார்க்கக் கற்றுக்கொள், அவனை உன் ஆன்மா கேட்கும் ஒவ்வொரு குரலிலும் தெரிந்துகொள், உலகின் தொடர்பு அந்த இறைவனின் தொடுதலை ஒரு முறை கொடுக்கட்டும். எல்லாம் உன்னை அவனுடைய அரவணைப்பில் அடக்கட்டும். இதயத்துடிப்புகளை வெற்றி கொண்டு, உன்னுடைய இதயம் இறைவனுள் துடிக்கட்டும். அவனுடைய செயல்கள் உன்னுடைய இயற்கையாக மாறட்டும். உன்னுடைய குரல் அவனுடைய வார்த்தையின் வீர்யத்தை கொள்ளட்டும். உனக்குள் என்னுடைய சக்தியை இருத்திக்கொண்டு சாவை வென்றுவிடு”, என்று கூறியது.

பின் அமைதியாக சக்தியவானின் அருகில், தன்னுள்ளே ஒளிரும் ஆன்ம ஒளியின் சுடரால் பொற்சிலை ஒன்று அமர்ந்திருப்பது போன்று உறுதியாக அசைவற்றிருந்தாள். அந்த இருண்ட இரவில் புயலின் சீற்றத்தில் அவள் மேல் இடி விழுவது போன்று இருந்தது. பெரும் சத்தத்துடன் கொட்டும் மழையின் கோடிக்கணக்கான கால்கள் கூரையின் மேல் நடைபோடுவது போன்று இருந்தன. அப்பொழுது தன்னுள் தன் ஆன்மாவைத்தேடி உள்நோக்க ஆரம்பித்தாள்.

அது போழ்து விரிந்த கனவில், எப்படி இவ்வுலகம் உருவானது, எப்படி உருப்பெற்றது என்பது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தெரிய ஆரம்பித்தது, எப்படி எண்ணங்கள் மனிதனை ஆட்டிப்படைக்கின்றன, அவை எப்படி அவனை வழி நடத்திச் செல்கின்றன என்பது தெள்ளத் தெளிவாக அவளுக்கு புலப்பட ஆரம்பித்தது. எவ்வாறு உணர்வுகள் மனிதனில் உருவாகி அவனை ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தன என்பதும் தெரியவந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் பின்னே உணர்வுடன் கூடிய ஆன்மா எப்படி இந்த இயற்கையின் செயல்களுக்கு துணை நின்றது என்று தெரிந்து கொண்டாள். மனிதனுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் பயங்கரமான அசுர சக்திகள் வெளிவந்து எவ்வாறு அவனை ஆட்கொள்கின்றன என்றும், எப்படி தன்னையும் அறியாமல் அச்சக்திகளை அவன் வளர்க்கிறான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

அது போன்றே மனிதன் தனக்குள் உலகம் எவ்வாறெல்லாம் முன்னேற முடியும் என்பதை உள்ளடக்கியவனாக இருக்கிறான் என்பதையும் அறிகிறாள். மேலும் மனிதனுக்குள்ளே அவனுடைய கடந்த காலம் அடிப்படையாக இருந்து கொண்டு நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் எவ்வாறு நிர்ணயிக்கிறது

என்பதையும் அறிகிறாள். இது சங்கிலிபோல் தொடர்கிறது, நாம் பழக்கங்களுக்கு அடிமையானவர்கள் என்பதனால் இதை விபத்தாக கருதுகிறோம்.

இறந்து போய்விட்டது என நாம் நினைக்கும் நம்முடைய இயற்கை முழுவதுமாக காணாமல் போகவில்லை. அதனுடைய அழிக்கப்பட்ட எண்ணங்கள் தலை தூக்க ஆரம்பிக்கின்றன. திடீரென்று “அழியாத ஒன்றாக” தோற்றமளிக்க ஆரம்பித்துவிடுகின்றன.

இவையனைத்தும் அறியாமையின் நிலைகள், இது மட்டுமே நம் உலகம் இல்லை, நம்முடைய உயர்ந்த அறிவின் கருவானது நமக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இவ்வுலகம் சத்தியத்தினால் உருவாக்கப்பட்டது. குருடான இயற்கைச் சக்தியினால் அல்ல. நமக்குள்ளே இறைவனின் பிரகாசமான முகம் தெரியும். இதுவே நம்முடைய நித்தியத்துவத்தின் முகமாகும், நாமே இறைவனின் உருவமும் ஆவோம். அவனுடைய மகிழ்ச்சியும், நித்தியத்துவமும், ஒளியும், ஆனந்தமும், நாம் சாவையும், காலத்தையும் வெற்றிக்கொள்ளும்போது ஏற்படும். ஆனால் இந்த பரந்த ஆன்மீக மாற்றம் ஏற்பட மனிதன் தனக்குள்ளே இருக்கும் தெய்வீக சைதன்யத்தை உணர வேண்டும்.

பின் அத்தெய்வீக சைதன்யம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளிவந்து அவனுடைய எண்ணங்களை ஆளவேண்டும், அவனது வாழ்வையும் உடலையும் அது நிரப்பவேண்டும். ஓர் உயர் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு சாவித்ரி அமர்ந்தாள். அவளது இலக்கினை மறைக்கின்ற, காலம், வாழ்வு, மற்றும் சாவு இவையாவும் கடந்து செல்லும் நிகழ்வுகளாகும். அவளுடைய நோக்கம் மனிதனுக்குள்ளே சிறைபட்டிருக்கும் இறைவனை விடுவிக்க வேண்டும். அறியாமையில் பிறந்த அக்கீழ்நிலை இயற்கை அவளுடைய ஆன்மாவை மறைத்திருக்கும் ஒன்றாகும். சாவித்ரி அதை விலக்கி ஆன்மாவை கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

திடீரென்று சந்தை போன்றிருந்த எண்ண ஓட்டங்களிலிருந்து விடுபட்டு உள்நோக்கி திரும்பி ஒரு குகைக்குள் நுழைந்தாள். அங்கு சூன்யமான அமைதியாக மாறினாள். சலனமற்ற அவளுடைய புத்தி, ஓசையற்ற ஆழமான நிலையை நோக்கி தன் பார்வையைத் திருப்பியது. அவளுடைய உயர்நிலைகளும் அவளுடைய ஆழங்களும் அவளை ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்கி மறைத்தன. ஆனால் மீண்டும் நினைவாற்றலை பெற்றவுடன் அவள் மனித நிலையை அடைந்தாள்.

உயர்நிலையில் வாசம் செய்யும் அசரீரி ஒன்று அவளை நோக்கிக் கூறியது. “நீ உனக்காக மட்டும் உன்னைத் தேடவில்லை, மனித இனத்திற்காகத் தேடுகிறாய். இறைவன் மனித மனோபாவத்தை பெற்று அறியாமையை போர்த்துக்கொண்டு தன்னை சிறியவனாக்கிக் கொண்டால் மட்டுமே இறைவன் மனிதனாக மாற முடியும். மனிதன், மனித இயற்கை இவை தெய்வீகமனிதனின் வழிநடக்கவேண்டும். மனிதன் இருளை ஏற்று ஒளியைக் கொணரவேண்டும். அவன் துக்கத்தை ஏற்று ஆனந்தத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். இந்த சட உலகில் மேலுலகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட உன்னுடைய ஆன்மாவைக் கண்டு பிடி” என்று கூறியது. இதைக் கேட்ட சாவித்ரி தன்னுடைய உடலின் எல்லைகளைக் கடந்து தன்னுடைய மறைந்திருக்கும் உள்ஆழங்களை நோக்கி பார்வையைத் திருப்பினாள். இதயத்தில் தெய்வீக தாமரைமொட்டில் அற்புதரகசியங்களை அடக்கிய ஆன்மா அங்கிருப்பதை உணர்ந்தாள். அதற்காக தனக்குள்ளே செல்லத் தொடங்கியபோது அங்கு உடலையும் உள்ஆழங்களைப் பிரிக்கும் எல்லையில் உள்ள பழைய கதவை தள்ளி உள்ளே புகத் தொடங்கினாள். அவள் நுழைவை எதிர்க்கும் வகையில் கதவுகள் திறக்க மறுத்து இவள் உயிரின் தொடுதலை எதிர்த்தது.

பின் உள்ளிருந்து ஒரு பயங்கரமான குரல், “பின் சென்று விடு, இல்லையேல் கொடூரமாக சித்ரவதைப்பட்டு இறந்து விடுவாய்” என்று பயமுறுத்தியது. அதையும் மீறி தன்னுடைய முழுமையான சக்தியைக் கொண்டு மேலும் தள்ள ஆரம்பித்தாள். அங்கு காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த கருநாகம் கோபத்துடன் படமெடுத்து மிரட்ட ஆரம்பித்தது, மற்றும் பிசாசுகள், பயங்கரமான மிருகங்கள் எல்லாம் இவளைத் தொடரவிடாமல் மிரட்டின. பின் உறுதியான அவள் சங்கல்பத்தினால் மிகப் பெரிய சத்தத்துடன் வேண்டா வெறுப்பாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திறந்து கொண்டது. மிகப்பெரிதாக திறந்தவுடன் அங்கு காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த அசுர சக்திகள் விலகி வழிவிட்டன. இப்படியாக சாவித்ரி தன்னுடைய கீழ் உணர்வின் நுழைவு வாயிலில் மூச்சுவிட முடியாமல், மிகவும் துன்பப்பட்டு அச்சிறிய குறுகிய பாதையில் சென்றாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, உடலிலிருந்து ஆன்மாவை நோக்கி பயணிக்க ஆரம்பித்தாள். சிறிது சிறிதாக புலன்களின் நடுவில் மறைந்திருக்கும் தனது ஆன்மாவை நோக்கி அவள் செல்ல ஆரம்பித்தாள். முதலில் உருப்பெறாத எண்ணங்களை சந்தித்தாள்.

பின் சின்னச்சின்ன உருவங்கள் நடமாடும் உலகம், அவ்வுலகில் கட்டுப்பாடில்லாத சிறிய சக்திகளின் ஆரம்பங்கள் ஆகியவற்றை சந்தித்து, மிகவும் குறுகிய பாதையாக இருந்த அவள் செல்லும் வழி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பெரிதாக ஆரம்பித்தது.

உள்ளிருக்கும் காலத்தின்படி சில வாயில்களை நடுவில் சந்தித்து அதன் வழியாக இறுதியில் முழுமையாக உருவான பொருள்களின் மத்தியில் அவளது பயணம் ஆரம்பித்தது. பல காட்சிகள் அவள் கண்ணுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தன. விதவிதமான சத்தங்கள் கேட்டன, எல்லாம் குழப்பத்தில் இருந்தன, எதுவும் தன்னை உணர்ந்ததாக இல்லை. அகங்காரத்தின் சொற்படி எல்லாம் செயல்பட்டு எல்லாப் பக்கத்திலும் இழுக்கப்பட்டன. இப்படியாக புலன்களின் மத்தியில் அவள் அலைக்கழிக்கப்பட்டாள். பிறகு மெதுவாக அவளுடைய உள்ளுணர்வுகளின் உருவமானது வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. இது ஒளி தந்து புகழ் பெற மனதின் உதவிவேண்டும். ஆனால் அங்கு மனதின் உதவியில்லாததனால் அவள் உணர்வின் எழுச்சிகளால் பந்தாடப்பட்டாலும் இறைவனின் நாமத்தை சொல்லியவாறு அவ்வுலகைக் கடந்தாள். கட்டுக்கடங்காத எதற்கும் கட்டுப்படாத அந்த அதீதமான சக்தியைக் கொண்ட உணர்வுலகத்தை அமைதியான ஆன்மாவை வேண்டி, கடந்து சென்றாள்.

இப்படியான கீழ்மனநிலை, தூல உணர்வு நிலை இவற்றைக் கடந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தன்னுடைய ஆன்மாவை நோக்கி முன்னேறினாள் சாவித்ரி. பிராண உலகை நோக்கி சென்று (Vital) அதையும் கடந்து மனதின் எல்லைக்குள் நுழைந்தாள். அங்கு எல்லாம் சீராக, பொருட்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் கட்டுக்கோப்பாக அமைந்திருப்பதை உணர்ந்தாள்.

அடுத்துப் பயணிக்கும் பொழுது அங்கு மேலும் ஓர் அற்புதமான கம்பீரத்தையும், தூலமனமும் புலன்களும் எவ்வாறு கட்டுக்குள் செயல்படுகின்றன என்பதையும் உணர ஆரம்பித்தாள். இப்படியாக அவள் மனதின் பல உயரிய தளங்களைப் பார்த்து எவ்வாறு எல்லாம் சீராக அமைதியாக சொல்லிவைத்தாற்போல் அந்தந்த பகுதிகள் தங்களுடைய கடமைகளை சரிவர செய்து அதன்மூலம் எல்லாம் ஆளப்பட்டு இணக்கத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் உருவாக்கின என்பதையும் உணர்ந்தாள். ஆனால் இவையனைத்தும் ஒரேவிதமாக மாற்றங்களோ வளர்ச்சியோ அடையாமல் ஒரு நிலையில் நின்றுவிட்டன. அங்குள்ள மக்களில் ஒருவர் "ஓ சாவித்ரி, இதுதான் உன்னுடைய ஆன்மா. இந்த மனதின் ஆட்சியில் ஒரு குறையும்

இல்லாமல் கடைசிவரை மகிழ்ச்சியாக ஒரே சீராக வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளலாம்” என்று கூறினார். ஆயின் மற்றுமொருவர் அவர் தன்னுடைய ஆன்மாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்றார். மற்றும் சிலர் இதற் கப்பாலும் உயர்நிலைகள் இருக்கின்றனவா என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டனர். பின் இந்த நிலையையும் விட்டுவிட்டு மேலும் செல்லும்பொழுது சில ஒளிபொருந்திய சிறகுகளுடன் புன்சிரிப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் முகத்தில் கொண்டு கையில் தீப்பந்தங்களை ஏந்திக்கொண்டு மனதின் மங்கலான ஆழ்ந்த பகுதிகளிலிருந்து ஒளிதேவதைகள் வெளி உலகத்தை நோக்கி பாய்ந்து போய்க் கொண்டிருப்பதை சாவித்ரி பார்த்தாள். அவர்களில் ஒருவரை நிறுத்தி ”ஓ ஒளி பொருந்திய தேவதைகளே, என்னுடைய இரகசிய ஆன்மாவையும் எனக்குள் ஒளிரும் கனலையும் எந்த வழியில் சென்று கண்டுபிடிக்க முடியும்? எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் அங்கிருந்துதான் வருகிறீர்கள் என்று, ஆகையால் எனக்கு அந்தப் பாதையை காண்பியுங்கள்.” என்று மரியாதையுடன் வினவினாள்.

அதற்கு அத்தேவதைகளில் ஒன்று ”நாங்கள் உன்னுடைய மறைந்திருக்கும் ஆன்மாவிலிருந்து வருகிறோம். நாங்கள் செய்திகளை தாங்கி வெளி உலகை நோக்கி செல்லும் தூ துவர்கள். அதன்மூலம் அறியாமையில் உழலும் மனிதர்களை பொருள்களின் அழகையும் அற்புதத்தையும் உணரவைத்து அவர்களை தெய்வீகத்தை உணர வைக்கிறோம். கெடுதல்களில் அழிவில்லாத நல்லவைகளின் ஒளியின் புகழைப் பரப்புவோம். அறியாமை மிகுந்த பாதைகளில் ஞானத்தின் ஒளியைக் காண்பித்து வழி நடத்துவோம். நாங்கள் இறைவனிடமிருந்து பிறந்த சங்கல்பம். மனிதர்களை ஒளியை நோக்கி அழைத்துச் செல்வதே எங்கள் வேலை. மனிதனில் மறைந்திருக்கும் இறைவனின் பிரதியே, தனக்குள்ளே மறைந்திருக்கும் இறைவனை தேடுபவளே, தெரிந்து கொள்ளாத சத்தியத்தினால் வாழ்பவளே, வளைந்து செல்லும் இந்நெடுஞ்சாலையில் அதனுடைய ஆரம்பத்தை நோக்கிச் செல். வெகு சிலரே அடைந்த அந்த அமைதியை அடைவாயாக. அங்கு பாறையினாலான ஒளிரும் நெருப்பை அடக்கி இருக்கும் ஆழ்ந்த குகையில் உன்னுடைய ரகசிய ஆன்மா குடியிருக்கிறது, அதை நோக்கிச் செல்வாயாக” என்று கூறியது. உடன் சாவித்ரி வளைந்து செல்லும் பாதையில் சென்றாள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அகலம் குறைந்த ஒற்றையடிப்பாதையில் வெகு சிலரே நடந்து சென்ற

யாத்திரைப் பாதையில் சென்றாள், தெரியாத ஆழ்மனங்களிலிருந்து, திடீரென்று ஒளிபொருந்திய உருவங்கள் எழும்பின, அவளை அமைதியான அழியாத ஆழமான பார்வையினால் பார்த்தன. அச்சலனமற்ற அமைதியை எந்த சத்தமும் கலைக்கவில்லை. ஆங்கே அமைதியான ஆன்மாவின் அருகாமையை உணர்ந்தாள்.

ஆன்மாவின் மூன்று சக்திகள்

சாவித்ரி செல்லும் பாதையில் விரித்த கூந்தலின் நடுவில், சந்திரனைப் போன்ற அழகான முகத்தையுடைய வெளிறிய அங்கி அணிந்த நங்கை அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவள் அமர்ந்திருந்த இடம் கரடுமுரடான மண் நிறைந்ததாக இருந்தது. அவள் பாதங்களின் அடியில் ஒரு கூரிய கல் இருந்துகொண்டு அவள் பாதங்களைக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. உலகின் உச்சியில் அனைத்து உயிரினங்களின் துயரத்தையும் தாங்கியவாறு அமர்ந்திருக்கும் தெய்வீக இரக்கம் அவள். அவள் தன்னுடைய உள் மனதிலிருந்து தூரத்திலிருக்கும், மாறும் வடிவங்களையுடைய போலியான தோற்றத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அறியாமையின் சூன்யத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் என்னவென்று தெரியாத வகையில் இந்த பிரபஞ்சத்தையும், புவியின் வலிகளையும், நட்சத்திரங்களின் வேகமும், தொடர்ந்த முயற்சியும் கொண்ட மற்றும் கடினமான பிறப்பு, வேதனையான இறப்பையும் கொண்ட அந்த உலகத்தைப்பார்த்தாள் அந்த அன்னை. போராட்டம் நிறைந்த இப்பிரபஞ்சத்தை தன்னுடைய உடலாக ஏற்றுக்கொண்ட அந்த அன்னை, ஏழு விதமான துன்பங்களை தாங்கிக்கொண்டு ஏழு கத்திக்குத்துகளை பெற்று இரத்தம் வழியும் இதயத்தோடு காணப்பட்டாள். அவள் அழகு மிளிரும் முகம்கொண்டிருந்தாலும் துக்கத்தின் காரணமாக தொடர்ந்து அழுததனால் மங்கிய பார்வையுடன் இருந்தாள். உலகின் துன்பம் அவளுடைய இதயத்தை வாட்டியது. துன்பத்தின் பாரத்துடன் போராடிக்கொண்டிருக்கும் அவள், மிக்க துயரத்துடன் தன்னை மறந்த குரலுடன் ஆழ்ந்த கருணையின் ஆனந்தத்தில் ஒன்றி பொறுமையுடன் கூடிய தன்னுடைய பார்வையை சாவித்ரியை நோக்கி உயர்த்தினாள். பின் மெதுவாக “ஓ சாவித்ரி நான்தான் உன்னுடைய ரகசியமான ஆன்மா. உலகத்தின் துன்பத்தில் பங்குபெறவே இங்கு வந்தேன். என்னுடைய குழந்தைகளின் வலிகளை என்னுடைய இதயத்தில் ஏற்கிறேன். நான் பெண்ணினம், செவிலித்தாய் மற்றும் அடிமையும் அடிபட்ட

மிருகமும் ஆவேன், கொடுமையாக தாக்கும் கரங்களை தடவிக் கொடுப்பவன். மற்றும் அன்னபூரணியும் வீட்டின் தேவதையாக வழிபடப்படுபவளும் நானே. எங்கெல்லாம் அழுகையும் துன்பமும் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் நானிருப்பேன். நான் உழவர்களின் குடிசைகள் எரிந்து போவதை பார்த்திருக்கிறேன். குழந்தைகள் வெட்டப்பட்டு பிணமாகக் கிடப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு இதையெல்லாம் தடுக்கவோ அவர்களைக் காப்பாற்றவோ சக்தியில்லை. நானே மனிதனில் துன்பமும் அதனால் வரும் முனகலும் ஆவேன். இத்துன்பம் மிகுந்த உலகை மாற்ற பொறுமையுடன் கூடிய பிரார்த்தனை என்னுடைய இதயத்திலிருந்து எழுகிறது. என்னில் குருட்டு நம்பிக்கையும் கருணையும் வசிக்கின்றன. அணைக்கமுடியாத கனலை நான் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். சூரியர்களுக்கு உதவும் கருணை எனக்கிருக்கிறது. இறைவன் வருகையை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். என்னுடைய இறைவன் இதுவரை வரவில்லை, அவனுடைய குரல் எப்பொழுதும், “வருகிறேன்” என்று சொல்வதைக் கேட்கிறேன். அவர் கண்டிப்பாக ஒருநாள் வருவார் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறி நிறுத்தினாள்.

அவளுடைய துயரமான தெய்வீகக் குற்றச்சாட்டிற்கு பதிலளிக்கும் வகையில் மனிதனில் இருக்கும் மிருகமானது கோபத்துடன் கூடிய குரலில் கர்ஜித்தது. “நான்தான் துன்பமனிதன், நானே பிரபஞ்சத்தின் சிலுவையில் அறையப்பட்டவனும் ஆவேன்.

நான் துன்பத்தை அனுபவிக்கவே இந்த உலகமானது இறைவனால் உருவாக்கப்பட்டது. என்னை நிர்வாணமாக, இக்கசப்பான அனுபவங்களைக் கொண்ட உலகிற்கு அனுப்பி, துன்பமும் அதனால் ஏற்படும் வலி இவற்றை தன்னுடைய குணமாக கொண்ட கம்பிகளால் என்னை அடித்தான். அதன்மூலம் அவனுடைய காலடியில் அழுது அரற்றி என்னுடைய கண்ணீராலும் இரத்தத்தாலும் அவனை வழிபடுவேன்” என்று கூறியது. இந்த உரையாடல் நம்முடைய உடலின் மற்றும் சூட்சும உலகின் அகங்காரத்தைக் குறிப்பது எனக் கொள்ளலாம். இதன்மூலம் நாம் எவ்வாறு நமக்கு நாமே துன்பத்தை உருவாக்கிக் கொள்கிறோம், அதை எப்படி வரவேற்கிறோம் என்றும், முடிவில் இதற்கெல்லாம் இறைவனே காரணம் என்று குற்றமும் சொல்கிறோம் என்பது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

மேலும் அந்த எதிரொலி சொல்லியது. “நித்தியமான

ஜோதியை கண்டுபிடித்தவன் மனிதன். நான் தேடுபவன், ஆனால் தேடுவதை அடையாதவன். நான் வீரன், ஆனால் என்றும் வெற்றி பெற்றதில்லை” என்றும் “நான் மிருகத்தைப்போல் துன்பப்படுபவன், மிருகத்தைப்போலவே உயிர் துறக்கிறேன். நான் நேசித்திருக்கிறேன், ஆனால் பிறந்ததிலிருந்து எவரும் என்னை நேசிக்கவில்லை. நான் எனக்காகவே வாழ்கிறேன், பிறருக்காக வாழ்ந்ததில்லை, நான் கொடூரமானவைகளை செய்யவே பிறந்தவன். என்னை இயற்கை எப்படி படைத்ததோ அப்படியே இருக்க விரும்புகிறேன். நான் துன்பப்பட்டு அழுது முனகி, மற்றவர்களை வெறுக்கவே பிறந்தேன்” என்றும் எதிரொலித்தது.

பின் சாவித்ரி பரிதாபத்தை பிரதிபலிக்கும் அப்பெண்ணை நோக்கி, “துன்பத்தின் தாயே, தெய்வீக துக்கத்தின் அன்னையே, நீ என்னுடைய ஆன்மாவின் ஒரு பகுதி ஆவாய், உலகின் துக்கத்தை தாங்குவதற்காக வந்தவள். நீ இங்கு இருப்பதினாலேயே துன்பப்படுபவர்கள் அழியாமல் இருக்கிறார்கள். இரு, நான் திரும்பிவருவேன். நித்தியத்துவத்தின் கோப்பையில் பலத்தை ஏந்திக்கொண்டு வருவேன். அதில் வரும் சக்தியானது உன் உடலின் அங்கங்களில் பரவட்டும். உன்னுடைய அன்பு மனித இனத்தை கட்டுப்படுத்தட்டும். இவ்வுலகம் மிருகத்தின் கோபத்திலிருந்து விடுபட்டும், உலகம் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெறட்டும், அசுரனின் கொடூரத்திலிருந்தும், வலியிலிருந்தும் விடுபட்டும். அமைதி, ஆனந்தம், மற்றும் அனைத்தும் கிடைக்கட்டும்” என்று பதில் சொன்னாள்.

சாவித்ரி மேலும் அவளுடைய ஆன்மாவின் பாதையில் மேல் நோக்கிச் செல்லும்பொழுது புதர்களோடு பாறைகளின் நடுவில் கம்பீரமான நல்ல வாசனையுள்ள சூழ்நிலையில் அந்த ரம்மியமான பகுதியில் மெல்லியதான மரங்களின் நடுவே அசாதாரணமான உயர்ந்த நிலையில் எல்லா அழகும் அமைந்து, அரியாசனம் போன்று வடிவமைக்கப்பட்ட பாறையில், தங்கமும் ஊதா நிறமும் மிளிரும் ஆசனத்தில் ஒரு பெண் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டாள். கையில் சூலத்தையும் மின்னலையும் ஆயுதமாக வைத்திருந்தாள். அவளுடைய கால் படுத்துள்ள சிங்கத்தின் மேல் இருந்தது. அவளுடைய உதட்டின் புன்னகை பயத்தைக் கொடுப்பதாக இருந்தது, அவள் உடல் தைரியத்தின் உருவமாகவும் தெய்வீகபலத்தைக் காட்டுவதாகவும் இருந்தது. அவளைச் சுற்றி மின்னல்களின் ஒளிக்கற்றைகள் அவளுடைய தலையின் பின்புறம்

ஜோதியாகத் தெரிந்தன. இப்படிப் பலவிதமாக அவளுடைய சிறப்புகளை சாவித்ரி உணருகிறாள். அவளுடைய குரலில் இணக்கத்தின் பங்கு அதிகம் இருந்தது.

“ஓ சாவித்ரி, நான்தான் உன்னுடைய இரசியமான ஆன்மா ஆவேன். உறங்காத கண்களைக்கொண்டு இவ்வுலகை உன்னிப்பாக கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். புவியின் இருளோடு போராடும் போராட்டத்தில் ஒளியாக நின்று எதிர்த்துப் போராடுகிறேன். புவியின் பாதையில் அபாயமான துன்பத்திலிருந்து அழிபவனை காப்பாற்றுகிறேன். பலத்துடன் கூடியவர்களின் பலத்திற்கு பாதுகாப்பாக இருக்கிறேன். பலமற்றவர்களை என்னுடைய சக்தியால் பாதுகாக்கிறேன். நசுக்கப்பட்டவர்களின் அழுகுரல் என்னுடைய கவனத்தை ஈர்க்கும், அசுரத்தனமாக கொடுமைகளை புரிபவர்களின் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பேன். நானே தூர்கா, கர்வத்துடன் கூடிய பலத்தின் தேவதையும் ஆவேன். நானே அழகான அதிர்ஷ்டம் உள்ளவர்களின் ராணியும், இலட்சுமியும் ஆவேன். அசுரர்களைக் கொன்று அவர்கள் பிணங்கள் மீது நடக்கும்பொழுது காளியின் உருவத்தைப் பெற்று செயல்படுகிறேன். இறைவனால் அவனுடைய பெருமைக்குரிய கடமையை நிறைவேற்ற பணிக்கப்பட்டுள்ளேன். புண்ணிய பாவங்களை பற்றிக் கவலைப்படாமல் இறைவன் எனக்குக் கொடுத்த கடமையை செய்யவே வந்தேன்.

நானே மனிதனுக்கு இறைவனை அடையும் வழியில் வழிகாட்டியாக உள்ளேன். விசாலமான சத்தியத்தை நோக்கி மனிதனின் சிந்தனையை, அறியாமையில் உள்ள அவனுடைய புத்தியின் கர்வத்தை ஒடுக்கி செலுத்துவேன். மனிதனின் குறிக்கோள் எனக்குத் தெரியும். அதை அடையும் இரகசிய வழியும் தெரியும். ஆனால் என்னுடைய வார்த்தையை பிடிவாதத்துடன் கூடிய இவ்வுலகம் ஏற்க மறுக்கிறது. வக்கிரத்தனமும் கேடுவிளைவிக்கும் எண்ணமும் மனிதனின் காரண காரியத்தை விட பலம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. ஒரு சிலரே என்னுடைய வழிகாட்டுதலை ஏற்று என்னைக் கடந்து ஒளியை நோக்கிச் செல்கின்றனர். ஒரு சிலரே என்னுடைய உதவி பெற்று முன்னேறுவர். ஆனால் பலர் முயற்சி செய்து தோல்வியுறுவர்.

கிழக்கில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒளிபிறந்து பரவுவதைப் பார்க்கிறேன். மெதுவாக இவ்வுலகம் இறைவனின் பாதையில் முன்னேறுவதை பார்க்கிறேன். என்னுடைய பணியில் இறைவனின் முத்திரை இருப்பதால் அது தோற்காது. இறைவனின் வெள்ளியால்

ஆன கதவுகள் திறக்கும் ஓசை, அவன் உலக ஆன்மாவை சந்திக்க வெளிவரும்பொழுது என் காதில் கண்டிப்பாக ஒலிக்கும்” என்றான். மனித உலகின் கீழ் தளத்திலிருந்து எதிரொலியாக ஒரு குரல் அவள் பேச்சிற்கு பதில் சொல்லியது. அக்குரல் இவ்வுலகை கட்டுப்படுத்தி, தன்னுடைய கருவியாக ஆக்கத்துடிக்கும் மனித மனதிலிருந்து எழுந்தது.

ஆசைகளுடைய மகத்தான உலகின் அகந்தை, பரந்த சொர்க்கம் தனக்கு உதவி செய்யவே உருவானது. அவ்வாறே இவ்வுலகமும் அதனுடைய ஆசைகளுக்கு அடிபணிந்தே ஆகவேண்டும் என்று கருதும் சிந்தனை செய்யும் மிருகத்திடமிருந்து வெளிப்பட்டது. இவனுடைய வலிகள் இயற்கை வளருவதற்காகவும் பார்த்து உணர்வதற்காகவும் அவளுடைய நித்தியத்துவத்தை அடைய அவனுடைய சாவும் அவளுக்கு கூலியாக இவனால் தரப்படுகிறது.

“நான் புவியின் சக்திகளின் வாரிசாவேன், நான் இறைவனின் மண்ணில் வளரும் தேவன் ஆவேன். சொர்க்கத்தில் உள்ள அரியாசனத்தை அடைய நான் முன்னேறுகிறேன். புவியில் நான் கடைசியான படைப்பாக இருந்தாலும் இப்பொழுது முன்னேற்றமடைந்ததில் முதலாக இருக்கிறேன். இயற்கை பல நூற்றாண்டுகளாக என்னுடைய வருகைக்காக காத்திருந்தான், இருந்தும் நான் காலத்தின் பிடியில் சிக்கி மரணத்தால் முடிக்கப்படுகிறேன். அழியக் கூடிய மண்ணில் என் உயிர் அழியாததாக இருக்கிறது. நான் ஒரு வளராத தேவன், மனித உருவில் இருக்கிறேன். இறைவன் இல்லை என்று கருதினாலும் என்னுள் இறைவன் இருக்கிறான். சூரியனும் சந்திரனும் என்னுடைய பாதையின் வெளிச்சமாகும். காற்றானது நான் சுவாசிக்கவே உருவாக்கப்பட்டது. என்னுடைய தேர் உருண்டோடி செல்லவே தடுப்பில்லாத ஆகாயம் உருவாக்கப்பட்டது. கடலானது நான் நீந்தவும் படகில் செல்லவும் உருவாக்கப்பட்டது, நான் பிறந்த பொழுது பலமற்றவனாக இருந்தேன். சிறியவனாகவும் அறியாமையுடனும் இருந்தேன். துன்பமான உலகில் தனியாக எவ்வுதவியும் கிடைக்காமல் இருந்தேன். குறைந்த வருடங்களே இருந்து சாவுடன் இணைந்தேன். நான் இப்பொழுது இயற்கையைவிட இறைவனைவிட ஞானமுள்ளவனாக மாறிவிட்டேன். இயற்கை கனவிலும் நினைக்கமுடியாததை நடத்திக் காட்டியிருக்கிறேன். இயற்கை கொடுத்த உலோகங்களிலிருந்து புது உலோகங்களை

கண்டுபிடித்தேன், அவளுடைய சக்திகளை எனதாக்கிக் கொண்டு செயல்பட்டேன். பாலிலிருந்து கண்ணாடி மற்றும் உடையை தயாரித்தேன், இரும்பை மிருதுவாக்கினேன், நீரிலிருந்து உடையாத கல்லை உருவாக்கினேன். எதை இறைவன் முழுமையாக்காமல் விட்டானோ அதை பூர்த்திசெய்வேன். இறைவன் முதல் படைப்பாளி, நான் கடைசி படைப்பாளி அவன் எந்த அணுவிலிருந்து இவ்வுலகை படைத்தானோ அதை கண்டுபிடித்தேன். மிருகத்தை அடக்கி என்னுடைய காவல்காரனாக ஆக்கினேன். இவ்வாறாக பூமியை வென்றபின் சொர்க்கத்தையும் வெற்றிகொள்வேன். எல்லையில்லாத சக்தியும் எல்லாவற்றையும் அறியும் பேரறிவும் பெறுவேன்” என்று அக்குரல் எதிரொலித்தது.

பின் சாவித்ரி தன்னுடைய சக்தியின் உருவத்தைப்பார்த்து “வல்லமையின் அன்னையே, செயல்களுக்கும் சக்திக்கும் அன்னையே, தாங்களும் என்னுடைய ஆன்மாவின் ஒரு பகுதியே, மனித இனத்திற்கு உதவ அவனுள் நீ இருப்பதால் அவன் நம்பிக்கையுடனும் தைரியத்துடனும் எதிர்கொள்கிறான். நீ இருப்பதால் மனிதனின் ஆன்மா சொர்க்கத்தை நோக்கி முன்னேறுகின்றது. ஆனால் ஞானம் இல்லாத சக்தி காற்றைப் போலாகும். உயர்ந்த நிலைகளிலிருந்து சுவாசித்து விண்ணைத் தொடமுடியும். ஆனால் நிரந்தரமான எதையும் சாதிக்கமுடியாது. ஞானம் கொடுக்காத பலத்தை நீ மனிதனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறாய். ஒரு நாள் நான் திரும்பிவருவேன், ஒளியை ஏந்திக்கொண்டு, அதை இறைவனின் கண்ணாடியாக உனக்குத் தருவேன், அதன்மூலம் இவ்வுலகை அவன் எப்படி பார்க்கிறானோ அப்படி நீயும் உன்னையும் இவ்வுலகையும் பாற்ப்பாய். உன்னுடைய ஆன்மாவில் இவை பிரதிபலிக்கட்டும். உன்னுடைய சக்தி எப்படி பரந்திருக்கிறதோ, அவ்வாறே உன்னுடைய ஞானமும் பரந்திருக்கட்டும். மனிதனின் இதயத்திலிருந்து வெறுப்பு அகலட்டும். மனிதனின் பயமும் பலவீனமும் அவனை விட்டுச் செல்லட்டும். அகந்தையின் குரல் அடங்கிப்போகட்டும், எல்லோரும் சக்தியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் ஆனந்தத்துடனும் இருக்கட்டும்”, என்று கூறி சாவித்ரி ஆன்மாவின் பாதையில் மேலும் முன்னேறத் தொடங்கினாள்.

சாவித்ரி இப்பொழுது உயர்ந்த மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய இடத்திற்குள் நுழைந்தாள். அங்குள்ள உப்பரிகையிலிருந்து அவளால் எல்லாவற்றையும் பார்க்க முடிந்தது. ஒரே பார்வையில்

எல்லாவற்றையும் அறிய முடிந்தது. இடைவெளியினால் பிரிந்திருந்த காட்சிகள் இணைந்து ஒரே காட்சியாக உருவானது. அங்கு காற்று வீசாமல் நறுமணத்துடன் கூடியதாக இருந்தது. பறவைகளின் இசையும் தேனீக்களின் ரீங்காரமும் அவ்விடத்தை நிறைத்தது. மனதிற்கும் இதயத்திற்கும் நெருக்கமான, தெய்வீகமான, இயற்கையான, இனிமையான சாதாரணமானவைகள் அனைத்தும் அங்கு நிறைந்திருந்தன. ஆன்மாவின் அருகாமை அங்கு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. ஆழத்திலிருந்தவைகள் தெளிவாகவும் அருகாமையிலும் இருந்தன. அக்காட்சியின் மத்தியில் தெளிவான வெளிச்சத்தில் ஒரு பெண்மணி அமர்ந்திருந்தாள். சொர்க்கத்தின் ஒளி அவள் கண்களில் தெரிந்தது. அவளுடைய காலடி சந்திரனின் கிரணங்களைப் போன்றிருந்தது. அவள் முகம் பிரகாசமான சூரியனைப் போன்றிருந்தது. அவள் புன்னகை, இறந்தவர்களின் கிழிந்துபோன இதயத்தை சரிசெய்து துடிக்கவைத்து அமைதியை உணரவைத்தது. அவள் பேச்சு இனிமையான சங்கீதமாக ஒலித்தது, "ஓ சாவித்ரி, நான்தான் உன்னுடைய ஆன்மா. அடிபட்டு துணையின்றி இருக்கும் இப்புவிவின் ரணங்களை குணப்படுத்தி அவளை அன்னையின் மடியில் தலைவைத்து இறைவனையும் அவள் அமைதியைப் பற்றியும் அவள் கனவு கண்டு அதன்மூலம் உயர் நிலைகளில் ஒன்றிணைத்து, அதை சூதுவாதற்ற புவியின் நாட்களில் ஒருங்கிணைக்க, நான் இவ்வுலகிற்கு வந்தேன். அது போன்றே இந்த பூமிக்கு பிரகாசமான தெய்வங்களைக் காட்டுகிறேன். துன்புறும் அவள் வாழ்க்கைக்கு பலத்தையும் நிம்மதியையும் கொணருகிறேன். வெறும் வார்த்தைகளாகவும் எண்ணங்களின் வடிவங்களாகவும் இருக்கும் உயர் நிலை பொருட்களின் சக்தியை அவளுக்கு உணர வைக்கிறேன். இறைவனே நல்லவையாக இருக்கிறான். அதற்காக மனிதன் போராடி மடிகிறான். அவனே சரி மற்றும் தவறு இவற்றின் போரட்டமாக இருக்கிறான். அவனே எரியும் பிணத்தின் இடத்திலிருந்து எழும் சாகாத விடுதலையும் ஆவான், அவனே சாவின் பிடியில் இருக்கும் நித்தியத்துவம். இச்சக்திகள் அனைத்தும் நானே. என்னுடைய அழைப்பிற்கு இவை செவிசாய்க்கும். மனிதனின் ஆன்மாவை, ஒளியின் அருகாமையில் எடுத்துச்செல்வேன். ஆனால் மனித மனமானது அறியாமையை பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அறியாமையின் சிறுமையை இதயம் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அம்மாதிரியே துக்கத்தையும் விடாமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான், இந்நேரத்தில்

தேவர்களை இப்புவிக்குக் கொண்டுவருகிறேன். நம்பிக்கையற்ற இதயங்களுக்கு நம்பிக்கையையும், எளிமையை உடைய பெரிய மனிதர்களுக்கு அமைதியையும் கொண்டுவருகிறேன். நான் என் அருளை முட்டாளுக்கும் அறிவாளிக்கும் அளிக்கிறேன். இப்புவி சம்மதித்தால் என்னால் அதனைக் காப்பாற்றமுடியும். இறுதியாக, புவியில் இறைவனுடைய அன்பின் கால்தடங்கள் தடங்கலில்லாமல் ஊன்றட்டும், மனிதனின் மனம் சத்தியத்தின் உயர்வை உணரட்டும், உடலானது இறைவனின் இறங்கலை ஏற்கட்டும்”.

அதற்குப் பதிலாக கீழுலகிலிருந்து ஒரு குரல் நடுக்கத்துடன் எதிரொலித்தது. புலன்களின் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் மனதிலிருந்து எழுந்தது. மனித எண்ணங்களின் எல்லைகளில் சிறைபட்டு புவியின் அறியாமையின் தளையிலிருக்கும் மனதிலிருந்து எழும்பியது. இவனால் எல்லைக்குள் மட்டுமே செயலாற்ற முடியும். அதற்கு அப்பால் இருக்கும் சத்தியத்தை இவன் உணரவில்லை. இவனுக்கு அடிக்கடி தீர்க்கதரிசனங்கள் கிடைத்தாலும் தன்னுடைய அறிவும், புலன்களும் கூறுவதை மட்டுமே நம்புவான்.

“நான்தான் இறைவனின் இந்த அறியாமை மிகுந்த உலகின் மனமாகும், அறிவை நோக்கி அவன் உருவாக்கிய படிகளில் ஏறுபவன் நானே, மனிதனின் கண்டுபிடிக்கும் எண்ணத்தின் வித்தாவேன். நான் சொர்க்கத்தை வரைபடத்தில் கொண்டுவந்தேன், நட்சத்திரங்களை ஆராய்ந்தேன், அதனுடைய விட்டத்தை அளந்தேன், சூரியர்களின் இடையில் உள்ள தூரத்தையும் அளந்தேன், அதன் ஆயுளையும் கண்டுபிடித்தேன். அது போன்றே புவியிலும் அதன் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து எந்தெந்த நேரத்தில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தது என்ற தேதிகளைக் கண்டுபிடித்தேன். முன் வரலாறும் என்னால் அறியப்பட்டது. மண்ணின் அடியில் இருக்கும் அதன் புதையல்களையும், செல்வங்களையும் அறிந்தேன். அநேகமாக நாம் காணும் இவ்வுலகம் நம் பார்வையின் கோளாறே, புலன்கள் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுத்தும் தந்திரத்தினால் உண்மையற்ற மனம், ஆன்மா இருப்பதாக தோற்றம் தருகிறது. பிறவாத சூனியத்தை மாயையின் நடனம் மறைத்திருக்கிறது. நான் என்னுடைய எல்லைக்குள் செயல்படுவேன். வாழ்விற்கு அப்பால் வாழ்வதை பற்றி சிந்தனை செய்யமாட்டேன். மனதின் எல்லையை மீறி எண்ணங்களைக் கொண்டு செல்லமாட்டேன். எல்லையில்லாத அந்த ஒன்றிலிருந்து நம்முடைய சிறுமை நம்மைக் காக்கிறது. எப்படி மனிதன் தெய்வமாகவும் மரணமில்லாமலும்

மாறமுடியும்? அதுவும் எதனால் உருவாக்கப்பட்டானோ அவனால் அதை எப்படி மாற்ற முடியும் என்பதை அறிந்தேன். மந்திரவாதிகள் மற்றும் தேவர்கள் இந்த கனவை காணட்டும், ஆனால் சிந்தனை செய்யும் மனிதன் அதை எண்ணிக்கூட பார்க்கமாட்டான்”, என்ற எதிரொலியோடு கூடிய அந்தக் குரலை சாவித்ரி கேட்டாள்.

பின்னர் திரும்பி தன்னுடைய பகுதியான, அந்த ஒளியாலான நங்கையைப் பார்த்துக் கூறினாள் ”ஒளியின் அன்னையே, மகிழ்ச்சிக்கும் அமைதிக்கும் அன்னையே, நீ இருப்பதால்தான், ஆன்மாவானது இறைவனிடம் ஈர்க்கப்படுகிறது, மேலும் அன்பானது வெறுப்பின் மத்தியிலும் வளர்கிறது, இரவின் மத்தியில் அறிவானது எந்தவித சேதமும் இல்லாமல் நடை பயிலுகிறது. மனிதன் தனக்குள்ளே இருக்கும் நித்தியமானவனைத் தேடும் தாகத்தை, பசியை வளர்க்கவேண்டும். ஏங்கும் அவன் இதயத்தை சொர்க்கத்தின் கனலால் நிரப்பி, அவன் உடல் மற்றும் வாழ்வு இரண்டிலும் இறைவனைக் கொணரவேண்டும். அந்த இறைவனின் கையை கோர்த்துக்கொண்டு ஒரு நாள் நான் திரும்பிவருவேன். அப்பொழுது எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவனின் முகத்தை நீ பார்க்கலாம். பின் புனிதமான அந்த திருமணம் நடைபெறட்டும், அங்கு தெய்வீக குடும்பம் மலரட்டும், உலகங்களில் ஒளியும் அமைதியும் பரவட்டும்” என்று முடித்தாள்.

ஆன்மாவின் கண்டுபிடிப்பு

தன் ஆன்மா இருக்கும், மர்மங்கள் நிறைந்த குகையை நோக்கி முன்னேறி செல்ல ஆரம்பித்தாள் சாவித்ரி. முதலில் கடவுளின் இரவில் காலடி எடுத்து வைத்தாள். உழைக்கும் உலகிற்கு உதவிக் கொண்டிருக்கும் ஒளியானது அணைந்தது. நம்முடைய வாழ்வில் எந்த சக்தி நம்மைத் தாங்குகிறதோ அது தடுமாறி விழுந்தது, பலமிழந்த மனது தனது எண்ணங்களை விட்டுவிட்டது. அதுபோன்றே இதயத்தில் இருந்த நம்பிக்கைகள் சிதைந்து போயின. கருத்துக்களின் உருவங்களும் அதனைப்பற்றிய அறிவும் தோல்வியுற்று வீழ்ந்தன. ஞானமானது ஆச்சரியத்தில் தலைகுனிந்தது. எண்ணங்களுக்கோ, அதை வெளிப்படுத்தும் பேச்சுக்கோ இந்த உயர்ந்த உண்மை மிகவும் அதிகமாகவும் பிடிபடாமலும் இருந்தது. உருவமற்ற, விவரிக்க முடியாத எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரி இருக்கும் அந்த உண்மை, நாம் எப்படி உருவற்ற இறைவனை வழிபடுகிறோமோ, சூதுவாதற்ற

புனிதமான அறியாமை அப்படியே வழிபட்டது. கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒளியைப் பிடிக்கவோ, சொந்தமாக்கிக் கொள்ளவோ முடியவில்லை. எளிமையான சூனியத்தின் தூய்மையில் அவள் மனம் புரிந்துகொள்ள முடியாத அந்த ஒன்றின் முன் மண்டியிட்டது. அவள் பலமற்று கர்வமில்லாமல் இருந்தாள். ஆசையின் கனல் அடங்கியது.

ஒரு புனிதமான காரிருள் அவளுள் எழுந்தது. அந்த இருளில் முழுவதுமாக மூழ்கியது. அந்த இருள் அறியமுடியாத ஒன்றை உணர்ந்தது, எல்லாம் உருவமற்று, எல்லையற்று, பேச்சற்று இருந்தன. முடிவில்லாத காலத்தின் பரந்த முடிவை அவள் ஆன்மா அடைந்தது. பரந்த இடமற்ற இடம் அவளுடைய ஆன்மாவின் இடமானது.

உள்ளுக்குள் ஓர் அலை எழுந்தது, உலகம் அசைந்தது, மறுபடியும் அவளுள் உறையும் ஆத்மன் அவள் இடமானது. அதாவது தன்நிலைக்குத் திரும்பினாள்.

சாவித்ரி தன் குறிக்கோளின் ஆனந்தமான அருகாமையை உணர்ந்தாள். சொர்க்கமானது குனிந்து அப்புனிதமான மலைச்சிகரத்தை முத்தமிட்டது. அங்கு காற்று உணர்ச்சிகொண்டு ஆனந்தத்தில் நடுங்கியது. விடியலானது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளரத் தொடங்கியது. மகிழ்ச்சியை அர்ப்பணிக்கும் பூசாரியாக பகலானது வந்தது. அவளுடைய உலகில் அமைதியை வணங்க வந்தது. பகலானது நித்தியமான ஒளியை அங்கியாக அணிந்திருந்தது. வெகு காலமாக நினைவில் இருந்த கனவானது நிஜமானதுபோல் அவளுடைய முன்கூட்டி அறியும் திறனால் வானத்தின் அழியாத அந்த ஜொலிப்பில் மகிழ்ச்சியானது, இனிமை அதிகமானதால் நடுங்கியது. மனதின் பார்வைக்குப் படாமல் வாழ்வின் கைக்கும் அகப்படாமல் மறைந்திருக்கும் புனிதமான அக்குன்றில் அவளுடைய ரகசியமான ஆன்மா உறையும் குகையை அறிந்தாள். ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் தெரியாத ஆழத்தில் அமைந்த தூரிய நிலையில் எண்ணங்களால் அணுக முடியாத விவரிக்கமுடியாத அந்த சத்தியம், பாறையாலான கோவிலின் தனிமையில் மறைந்திருந்தது. உலகின் அறியாமையின் வழிபாட்டிலிருந்து இறைவன் தப்பித்து இங்கு தஞ்சம் அடைந்திருக்கிறான். அந்நிலை, வாழ்வின் உள் உணர்விலிருந்தும் விலகிச்சென்றது. இதயத்தின் பின்னப்பட்ட ஆசைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, தள்ளி நின்றது. அற்புதமான வைகறை ஒளி அவளுடைய கண்களை சந்தித்தது. அந்த

நிசப்தமான இடத்தில், புனிதமான அசையாத அமைதி நிலவியது. கம்பீரமான கற்கதவுகள் புவியின் ஆச்சரியமான மங்கலான பாறைகளின் நடுவில் தெரிந்தன. அந்தக் கதவுகளின் வாயிலின் மேற்புறத்தில் இரண்டு தங்க நிறத்திலான பாம்புகள் படமெடுத்து சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. தூய்மையான பயங்கரமான தங்களுடைய பலத்தினால் அவற்றை சூழ்ந்திருந்தன. ஒளிபொருந்திய அவற்றின் கண்கள் ஆழ்ந்த ஞானத்தோடு அவளைப் பார்த்தன. அந்த இடத்தை கருடன் தன் பரந்த இறக்கைகளால் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தான். மரியாதையுடன் தீயின் நாக்குகள் அசையாமல் தன்னை மறந்த நிலையில் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தன. விட்டத்தில் அழகான அன்னப்பறவைகள் கூட்டமாக அமர்ந்திருந்தன. இது பார்வைக்கு, வெண்மையை உள்ளடக்கிய அமைதி சிற்பத்தில் வடிக்கப்பட்டது போலிருந்தது.

ஆழ்ந்த தூக்கத்தின் எல்லைகளில், அமைதியான நிலையில் உள்ளே நுழைந்தாள். அங்கு அற்புதமான தெய்வ வடிவங்களின் மத்தியில் தான் இருப்பதை உணர்ந்தாள். சிலைகள் உணர்வோடு சுவாசிக்காமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தெய்வங்கள், மனிதனின் ஆன்மாவை மதிப்புடன் நிலையாக கவனித்துக்கொண்டிருந்தன, இவை பிரபஞ்சத்தை நடத்தும் பிரம்மாண்டமான சக்திகள். அங்குள்ள சுவற்றில், மனிதனின் மற்றும் விலங்குகளின் வாழ்க்கை முறை, ஏன் தெய்வங்கள் அதன் நடுவே இருக்கின்றன என்பதன் விளக்கம், படைப்பின் அவசியம், பல உலகங்களின் அமைப்பு ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. உலகங்களைப் பிரித்து அவற்றின் இடைவெளிகளை பாதுகாத்துக் கொண்டுருக்கும் சக்திகளின் உருவங்கள், எப்படி படைப்பின் பல நிலைகளாக இருக்கின்றன என்பதை விளக்குகிறது. அவற்றை எப்படி அடைய வேண்டும் என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. பின் இறைவன் எப்படி தன்னை விரித்து படைப்பாக மாறினான் என்றும், தன்னுள் எல்லா படைப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டு அதை உணர்ந்தான் என்றும் தன்னுடைய சிறிய மற்றும் உயர்ந்த செயல்களையும், பின் அவனுடைய உணர்வுடன் கூடிய பிறப்பு மற்றும் மரணம் எவ்வாறு மறுபடியும் தன்னுடைய நித்தியத்துவத்தை மீண்டும் அடையமுடிகிறது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆக மூன்றும் ஒன்றான அந்த இறைவன் படைப்பில் முன்னேறுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு தூய்மையான படைப்பை நோக்கி, பூரண சக்தியையும்,

உணர்வையும் அடைய, கற்பனைக்கெட்டாத உருவமற்ற ஆனந்தத்தை அடைய காலத்தினிடையே மகிழ்ச்சியையும் காலத்திற்கப்பாற்பட்ட மர்மத்தை அறியவும் முன்னேறினாள். அவளே அவனிடமிருந்து விலகி பலவாக உருவாகினான். சுவாசிக்கும் மனிதர்களின் கால் தடம் அங்கு இல்லை. எவ்வித சத்தமும் இல்லை. ஆன்மாவின் அருகாமை மட்டுமே உணரப்பட்டது, இருந்தும், எல்லா உலகங்களும் இறைவனுடன் கூட அங்கு இருந்தன. ஒவ்வொரு சின்னமும் அங்கு நிஜமாக இருந்தது. அதற்கு உயிர் கொடுத்த சாந்நித்தியமும் அங்கு இருந்தது. எல்லாவற்றையும் அவள் பார்த்து தனக்குள் உணர்ந்து, மனதில் எண்ணங்கள் மூலமாக இல்லாமல் தன்னுடைய உள்ளுணர்வினால் அறிந்தாள்.

சூரியனாலோ, சந்திரனாலோ அல்லது நெருப்பினாலோ பிறக்காத ஒரு ஜோதி அதற்குக் காரணமில்லை. அந்த ஒளி நமக்குள்ளேயே வாழ்ந்து, உணருவதை வார்த்தைகளில்லாமல், தன்னுடைய ரகசியங்களை வெளிப்படுத்தி வருகிறது. நம்முடைய புலன்களின் உணர்வு, பூரணமான உண்மையை தராததனால், இங்கு ஆன்மாவின் பார்வையே உண்மையானது. இப்படியாக அந்த மர்மம் நிறைந்த பகுதியை கடந்து சென்றாள். ஒவ்வொரு அறையையும் கடக்கும்பொழுது அவள் பார்த்த அனைத்திலும் தானே அப்பொருளாக இருப்பதை உணர்ந்தாள். அவளுக்குள்ளே புதைந்திருந்த ஐக்கிய உணர்வு விழித்துக் கொண்டது. அவளுக்குத் தெரியும், அவளே இறைவனின் அன்புக்குரியவள் என்றும் அங்குள்ள தேவர்களும் தேவதைகளும் இறைவனும் அவளுமே ஆவாள் என்பதும், அழகுக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் அவளே அன்னை, பிரும்மாவின் படைப்புச் சக்தியை கொண்ட வார்த்தையும் அவளே, எல்லாம் வல்ல சிவனின் மடியில் அமர்ந்திருக்கும் சக்தியும் அவளே, எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயும் தந்தையுமான அவளும் இறைவனும் இவ்வுலகை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், ராதையும் போல் பிணைந்து எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தில் திளைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இறைவனும், தன்னை மறந்த பக்தனும் அங்கு ஒன்றானார்கள். கடைசி அறையில் தங்கத்தாலான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவளின் உருவத்தை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க இயலாது. அவள் வர்ணித்து புரியவைப்பதற்கு அப்பாற்பட்டவள், அவள் யாருமே

அடையமுடியாத உலகின் ஊற்றாக இருக்கிறாள். அந்த பிரம்மாண்ட சக்தியின் ஒரு கீற்று ஆவாள். இந்த சூரியனின் ஒளிக்கற்றையின் ஒரு கீற்றில் உலகின் எல்லா ஞானமும் அடங்கும். இந்த உயரிய முழுமை இல்லையென்றால் எவ்வயிரும் வாழ முடியாது.

பிறகு அனைத்தும் ஆன்மாவின் அமைதியில் அடங்கின. எல்லாம் உருவமற்று தூய்மையுடன் வெளிப்பட்டன. கடைசியாகப் பாறையில் குடைந்து செய்யப்பட்ட குகையின் வழியாக வெளிவந்து மரணமற்ற ஆதவனை சந்தித்தாள். அந்த அறை ஒளியாலும் தீயின் நாக்குகளாலும் மட்டுமே உருவாக்கப்பட்ட பொருட்களால் நிறைந்திருந்தது. கதவில்லாத வாயிலைக் கடந்து சென்ற சாவித்ரி திடீரென்று தன்னுடைய இரகசிய ஆன்மாவைச் சந்தித்தாள்.

நிலையில்லாத இவ்வுலகில் நித்தியமான ஒன்று நின்று கொண்டிருக்கிறது. சாவாமை நிலையில் லாததோடு விளையாடுகிறது, அதன் அகண்ட கண்களில் உள்ள அசையாத மகிழ்ச்சியை பரிதாபமும் துக்கமும் வெளித்தள்ள முடியவில்லை. எல்லையில் லாதது ஒன்று அழியக்கூடிய பொருள்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. இறைவனின் சங்கல்பத்தை நிறைவேற்ற பரம்பொருளினால் அவனின் பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பட்ட, தெய்வீக விளையாட்டில் இறைவனே பங்கு பெற அவனுடைய தூதராக இம்மனிதர்களிடையே, பிரபஞ்சத்தின் நண்பனாகவும், பரம்பொருளின் ஒரு கதிராகவும் வந்திருக்கிறான். சூழ்நிலையோடும் நேரத்தோடும் பந்து விளையாட, அழியக்கூடிய இவ்வுலகில் சந்தோஷத்துடன் விளையாட, உலகின் துக்கம், மகிழ்ச்சி இரண்டையும் புன்சிரிப்போடு ஏற்றுக்கொண்டு, வலியையும் சுகத்தையும் சிரிப்புடன் எதிர்கொண்டான். எவ்வாறு தாய் தன் குழந்தைகளின் வாழ்க்கையில் பங்கு வகிக்கிறாளோ அவ்வாறே பங்கு வகிக்க ஸ்ரீ அன்னை தன்னின் ஒரு பகுதியை மனிதனின் இதயத்தில் அவன் கட்டைவிரல் அளவிலான ஜோதியாக வைத்தாள்.

இவ்வுலகின் தாக்குதலை எதிர்கொண்டு தன்னுடைய ஆனந்த நிலையை மறந்து புவியின் இன்பங்களில் பங்குபெற, வலிகளை தாங்கிக்கொள்ள உழைக்கும் நட்சத்திரங்களின் நடுவில் உழைக்க அனுப்பி வைத்தாள். இதுவே நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களில் பங்குபெற்று, மனம், உணர்வு மற்றும் உடல் இவற்றோடு ஒன்றி, வெற்றியையும் தோல்வியையும் ஏற்றுக்கொள்கிறது. சிலுவையில் அறையப்பட்டு இரத்தம்

சிந்தினாலும் காயம்படாத அழியாத அந்தராத்மாவாக ஒளிர்வவள், மனிதனின் வாழ்வின் காட்சியில் அந்த பாத்திரத்திற்கு பக்கபலமாக இருப்பவள் அன்னையே.

இப்படியாக அவள் தன்னுடைய புகழையும் சக்தியையும் துன்பத்தின் மூலமாக அளித்து நம்மை நம்முடைய ஞானத்தின் உச்சிக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். அவளே நாம் தினசரி செய்யும் செயல்களுக்கு பலத்தைக் கொடுப்பவள். மற்றவர்கள் துன்பத்தைப் பார்த்து கருணையோடு உதவி செய்யவும், நம் இனத்திற்கு உதவ பலத்தையும் இப்புவிவியின் பங்கை மனித உருவில் பூர்த்தி செய்யவும் நமக்கு உதவுகிறாள். துயரறும் இப்புவிவியின் பாரத்தை தன்னுடைய தோளில் சுமக்க அவள் வந்தாள். இவளே கண்ணுக்குத் தெரியாமல் நம்முள் இருக்கும் தேவனும் ஆவாள்.

கம்பீரமான அந்த ஆன்மா காலத்தின் கட்டுக்குள் அமர்ந்து கொண்டு சொர்க்கத்தின் உச்சியில் அரசனாக மாற, ஒளியிலிருந்து ஒளியை நோக்கியும் சக்தியிலிருந்து மேலும் சக்தி பெறவும் நம்மை உயர்த்துகிறாள். இந்த வலிமையற்ற உடலில், அவனுடைய இதயத்தின் உள்ளே மறைந்திருக்கும் வலிமையுடன், தட்டுத்தடுமாறி கண்களுக்கு புலப்படாத கரங்களினால் உதவப்பட்டு அழியும் உருவில் உள்ள தடுமாறி முன்னேறும் ஆன்மா ஆவாள். ஒளியும் எரியும் கனலும் இருக்கும் அறையில் மறைந்திருக்கும் இறைவனும் அவனுடைய மனிதப் பிரதிநிதியும் அமைதியான அழியாதவனும் இவ்வுலகில் துன்பப்படும் அதன் பகுதியும் ஒருவருக்கொருவர் நேருக்குநேர் பார்த்தனர். இருவரும் ஓடிச்சென்று இரண்டறக் கலந்து ஒன்றாயினர்.

இப்படி சாவித்ரி தன்னுடைய ஆன்மாவைக் காண, உணர் நெடும் பயணத்தின் முடிவில் தன் இலக்கை அடைந்தாள்.

சாவித்ரியில் ஒரு பயணம் திருமதி.பிரேமா நந்தகுமார்

“ப்ரார்த்தனா”வில் திருமதி. பிரேமா நந்தகுமார் அவர்கள் எழுதும் ஸ்ரீஅரவிந்தருடைய சாவித்ரி மகாகாவியத்தின் விளக்கம் தொடர்ந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது. அவருடைய இந்த விளக்கம் “சாவித்ரியில் ஒரு பயணம்” எனும் புத்தகமாக வெளிவந்துள்ளது. இப்புத்தகம் சாவித்ரி பவனில் விற்பனைக்குக் கிடைக்கிறது. இதன் விலை ரூ.150/-

8. விதியின் கூற்று

பிரேமா நந்தகுமார்

சாவித்ரி காவியத்தில் விதி பர்வத்திற்கு ஒரு பிரத்தியேக முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. இந்தப் பர்வமே ஸ்ரீ அரவிந்தர் நமக்கீந்த இறுதி வார்த்தை. அவர் தமது மகாசமாதிக்கு முன்பாகக் கூறிய பல பாகங்கள் இப்பர்வத்தில் உள்ளன. இப்பர்வத்தில் உள்ள இரு காண்டங்களிலும் மிகவும் முக்கியமான தத்துவம் மற்றும் அனுபவம் சார்ந்த செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மனிதனை எதிர்நோக்கும் மாபெரும் கேள்விக்கு பதில் தேடும் பர்வம். முன்பே நிச்சயமாகிவிட்ட விதியெனும் விலங்கினால் மனிதன் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறானா? மனிதன் விதியின் விளையாட்டு ஆட்டுவிக்கும் பொம்மையா? அல்லது, அவனுக்கு சுதந்திரமாக செயற்பட வழியிருக்கிறதா? சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் அவன் கைதியா, சுதந்திரப்பறவையா?

சாவித்ரி சத்தியவானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மத்ர தேசத்திற்குத் திரும்பிவருகிறாள். அதே சமயம் நாரத மகரிஷி அசுவபதியை சந்திப்பதற்காக சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழே மத்ர தேசத்திற்கு வருகிறார். அவரது இறக்கத்திற்கு ஏற்றபடி அவரது பாட்டும் அமைகிறது.

மானிட உலகின் எல்லை மோனத்தில் இணைந்திருக்க, சாந்திமயமான, ஒளிமிகு பரப்பினைக்கடந்தவாறு வானுலகிலிருந்து தெய்வ முனி நாரதர், நிர்மலமாக இதம்தரு தென்றலிலே இசைபாடி வந்தார். வேனிற்காலத்து பொன்வண்ண பூமி அவரை ஈர்த்தது. தேவர்களின் மேசைமேல் சாய்க்கப்பட்ட தங்கப்பாத்திரம்போல் அவரடியில் பூமி கிடந்தது. கண்காணா கையொன்று அதைச் சுற்றுவதுபோல ஆதவனின் கிரணங்களுக்காக அது மெள்ளச் சுழன்றது.

இமையவர் தம் இனிய உலகிலிருந்து, விஞ்ஞானமயமான அதிமானஸ உலகங்களைக்கடந்து, விதியுடன் போராடும் நிலவுலகுக்கு அவர் வந்தார். இங்கு எல்லாமே தேடல், துக்கம்,

நம்பிக்கை, வாழ்வு, மரணம். அவரது பாடல் அறியாமை மற்றும் விதி பற்றியதாக அமையலாயிற்று. விஷ்ணுவின் தோற்றமும், எளிதில் புரிந்துகொள்ளமுடியாத அமைப்பிலுள்ள இவ்வுலகும், மனிதனுள்ளே அமைந்திருக்கும் தெய்வீக ஆன்மாவும் அவர் பாடலின் பொருளாயின. இனி வரவிருக்கும் அவதாரம் பற்றி அவர் பாடக்கேட்டு அசுரரின் கண்கள் பனித்தன. தாங்கள் சுயமாகத் தேடிக்கொண்ட இந்த நரகத்திலிருந்து விடுபடலாம் என்கிற நம்பிக்கை அவர்களுள் பாய்ந்தது. தேவர்களின் பதவி அடைந்த நாரதர், தெய்வீக மனிதனாக, ஒளியின் படலத்தில் அசுவபதியின் அரண்மனைக்கு வந்தார். அறிவாளியான அரசன் அருகே அவனது மனைவி வேள்வித்தீ போல, அழகு, உச்சாகம், அறிவு நிரம்பியவளாக, ரிஷியை வணங்கினாள். இவளே சாவித்ரியின் மண்ணுலகத் தாய். மூவரும் ஒரு மணிநேரம் உயர்ந்த விஷயங்களைப்பற்றி உரையாடுகின்றனர். அவர் மீண்டும் அவர்களுக்காக ஆயிரமிதழ்த்தாமரையாக மலரும் அன்பின் இதயத்தைப்பற்றி பாடல் இசைத்தார். இந்த அன்பு யதார்த்தத்தின் பல திரைகளால் மறைக்கப்பட்டு உறங்குகிறது. காலம் கனியும் போது இறைவி இறைவனைக்கண்டு மகிழும் தெய்வீகக் குரல் கேட்டு அது விழித்துக்கொள்ளும்.

நாரத மகரிஷி பாடிக்கொண்டிருக்கும் போது, சாவித்ரியின் தேருருளைகளின் சப்தம் கேட்டது. பிறகு அவள் அரண்மனைக்குள் நடந்து வருவது தெரிந்தது. புதுப்பொலிவுடன் விளங்கும் திருமுகத்துடன் அவள் வந்து தன் தந்தையின் சிம்மாசனத்தின் அருகே நின்றவாறு, தெய்வ ரிஷியாம் நாரதரைக்கண்டாள். அமுதமயமான தன் கண் வீச்சினால் நாரதரும் சாவித்ரியைப் பார்த்தார். வரப்போவது அனைத்தையும் அவரது வாலறிவு புரிந்து கொண்டது. ஆயினும் ஏதுமறியாதவர்போல் அவர் சாவித்ரியைப்பார்த்துக் கேட்டார்:

அவரது உள்முகப்பார்வை அவளைச் சூழ்ந்தது. தானறிந்த உண்மையை தன் உதட்டினுள் மறைத்தபடி பேசலானார்: “யாரிந்த மணப்பெண் இங்கே வருவது? தீச்சவாலையில் பிறந்தவளோ? அவளது திருமுடியோ ஒளிக்கற்றை! மங்கலத்திருமணப் பெருமைகள் அவளைச் சூழ்ந்துளவே! எந்தப்பசுமை வெளிகளிலிருந்து பனித்துளியின் மோனத்தில் கிறங்கும் அற்புதமாக,

நிலா பாயும் நீர்நிலையின் தடங்கள் போல
மயங்கிடும் இவ்விரு கண்களைக் கொண்டு வருகின்றன?

அற்புதமான கவிதை இங்கு புதுப்புனலாகப்பொங்குகிறது. வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், அதே சமயம் சாவித்ரியும் சத்தியவானும் சந்தித்து மணந்துகொள்ள நிச்சயத்ததை நேரில் பார்த்தது போலும் அவரது பேச்சு அமைகிறது. அவளது ரோஜாவண்ணக்கைகளில் கூட அவள் பெற்ற இன்பச்சிலிர்ப்பின் அடையாளம் தெரிகிறதாம்! அவளது இதயமெனும் பொற்குடத்தில் அமுதம் பொங்கி வழிவது போலத் தோன்றுகிறதாம். உள்ளூர இன்பத்தில் திளைப்பது புரிகிறதாம். இப்படியே இருந்தால் எவ்வளவு நன்று! “விதியை காலம் முழுவதும் உறங்கப்பண்ணமுடிந்தால்!” என்ற வரியுடன் தமது பேச்சை நாரத மகரிஷி முடிக்கிறார்.

சாவித்ரி பற்றி ரிஷி உயர்வாகக் கூறியதெல்லாம் அவளது பெற்றோர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அளித்திருக்கும். ஆனால் விதியைப்பற்றிய அக்கடைசி வரியில் ஓர் அதிர்ச்சி. இது என்ன கெட்ட சகுனம்! ஏதோ தடங்கல் இருப்பது அசுவபதிக்கு ஓரளவு புரிந்துவிட்டது. ஆனால் அசுவபதி யோகி, தன் கவலையை மறைத்துக்கொண்டு விடுகிறான். தன் மகள் உள்ளும் புறமும் அழகுடையவள் என்று கூறி, ரிஷி தன் மகளை ஆசீர்வதிக்கவேண்டும் என்றும் வேண்டுகிறான். இப்பொழுதுதான் தான் காண்பது அசுவபதியின் மகள் என்று புரிந்து கொண்டது போல் ரிஷி நடிக்கிறார். அப்படியா? என்ன விஷயமாக அவள் தேரேறி வெளியூர் சென்றாள்? எங்கிருந்து தன் முகத்தில் சொர்க்கத்தையே தேக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள்? எந்த தெய்வத்தை நேருக்கு நேர் கண்டுவிட்டாள்? அவள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள மன்னவன் யார்? சாவித்ரி அமைதியான குரலில், பதில் உரைத்தாள்:

அரசரான தந்தையே! தங்கள் விருப்பத்தின்படி செய்திருக்கிறேன்.
நான் வரித்த அவர் தூர தேசத்தில் இருக்கிறார்.

என் இதயத்தின் குரல் கேட்டு, அதன் ஆணையை ஏற்றேன்.
கனவு போன்ற அடர்ந்த கானகத்தின் விளிம்பினிலே
சால்வ தேசத்தின் காடுகள், மலைகளிடையே,
தியுமத்சேனர் ஓலைக்குடிலில் வசிக்கிறார். அம் மன்னன்
கண்ணிழந்து, நாடிழந்து, ஒதுக்கப்பட்டவரானார்.
காட்டின் ஒதுங்கிய எல்லைப்புறத்திலே

அவரது மகன் சத்தியவானை சந்தித்தேன்.
எந்தையே! நான் வரித்துவிட்டேன். இது நடந்தது.”

உடனே அசுவபதி தன் அகக்கண்ணால் ஒரு காட்சி கண்டான்.
சாவித்ரி கூறிய பெயரின் மேல் ஒரு கனமான நிழல் படிந்ததாகவும்,
அதனை ஒரு மாபெரும் ஒளி துரத்துவதாகவும் கண்டான். தன்
மகளின் கண்ணுக்குள்ளே நோக்கியவாறு அசுவபதி கூறுவான்:

நன்கு செய்தனை. நீ தேர்ந்தவரை நான் ஆமோதிக்கிறேன்.
இவ்வளவுதான் என்றால் அனைத்தும் நன்மையே.
இன்னும் உண்டென்றாலும் அது நன்மையே பயக்கும்.
மனிதனுக்கு நன்மை, தீமையெனத்தோன்றிடினும்
மறைபொருள் நன்மைக்கே செயற்படும்.
நமது விதி இரட்டைப்பொருளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.
இயற்கையின் எதிர்மறைகளால் இறைவனிடம் செல்கிறோம்.
இருளிலிருந்து ஒளியின்பக்கம் எப்போதும் செல்கிறோம்.
மரணமே அமரநிலைக்கு அழைத்துச்செல்லும் பாதை.

இப்படிப்பேசும்போதே நாரதர் முகத்தில் ஒரு கலக்கம் இருப்பதை
கவனித்து, அவரிடம் வருங்காலம் எதுவாயினும் அது பற்றிப்பேசாமல்
இருப்பதே நலம் என்றும் மெல்லக்கூறுகிறான். ஆனால் அருகே
இருந்த சாவித்ரியின் அன்னைக்கு ஏதோ மங்கலாகப்புரிகிறது.
ஒருவேளை சத்தியவானின் பெற்றோர் காட்டில் வாழ்வதால், தனது
மகள் துயரப்படுவாள் என்று இந்த ஆண்கள் நினைக்கிறார்களோ?
பெண்கள் என்ன அவ்வளவு உதவாக்கரைகளா?

இங்கு நடுங்குவதற்கு ஏதுமில்லை. துயரம்
தன் பயங்கர முகத்தால் அன்பைப் பார்க்காது.
கூட்டத்தில் ஓர் அபூர்வ ஆன்மா, சத்தியவான்.
சாவித்ரி தன் துணைவனாக வரித்த சத்தியவான்
மனிதர்களிடையே மகிழ்வாக இருப்பான்.
அவளது அரண்மனை, அரியணையைவிட்டுச்சென்று
சாவித்ரி தான் வாழுமிடத்தை விண்ணாகமாற்றுவாள்.
அக்கானகக்குடில்கள் பெரும்பேறு பெற்றன.

அசுவபதியின் ராணி பேசுவதைக்கேட்க பெருமையாக இருக்கிறது.
பேசும்போதே அரசியின் மனத்தில் ஒரு நெருடல். சாவித்ரி
மணம் புரியப்போகும் சத்தியவானின் குடும்பத்திற்கு ஏதேனும்

கேடு சம்பவிக்கப்போகிறதா? அசுவபதியின் குறிப்பை அறிந்து கொண்டதால் நாரதர் ஏதும் கூறவில்லை. வருங்காலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு துயரத்தை அதிகமாக்குவதால் என்ன நன்மை என்று சொல்லிப்பார்க்கிறார். அவள் கெஞ்சுகிறாள். முடிவில் சத்தியவான் இணையற்ற பெருமகன் என்றபின் அவனுக்கு இருப்பதெல்லாம் ஒரே ஒரு குறைதான் என்கிறார்:

வானத்தின் மேன்மை மண்ணிற்கு வந்தது. ஆனால் அதன் ஆற்றலை மண்ணால் தாங்க முடியவில்லை. பன்னிரண்டு மாதங்களே அவனுக்கும், அவளுக்கும்: மீண்டும் இந்த நாளில் சத்தியவான் மரணம் உறுதி.

அரசிக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. சாவித்ரியை வேறு துணை தேடிக்கொள்ளுமாறு கூறுகிறாள். சாவித்ரியோ மறக்கமுடியாத, அமுதமொழி செப்புகிறாள்:

என் இதயம் தேர்ந்தது; மீண்டும் தேர்வு செய்யாது.
நான் கூறிய சொல்லை அழிக்கவே முடியாது.
அது கடவுளின் பதிவேட்டில் எழுதப்பட்டது.....
மரணம் எங்களது உடல்களைப்பிரிக்கலாம்;
ஆன்மாவை அல்ல. அவன் இறந்தால்,
எனக்கும் சாகத்தெரியும்.
விதி தன்னால் ஆனதைச் செய்யட்டும்.
நான் சாவை விட பலசாலி, விதியை விட உயர்ந்தவள்.
என் காதல் உலகம் சென்ற பின்பும் இருக்கும்.
என் மன உறுதி கண்டு விதி பின்வாங்கும்.
விதியின் சாலனம் மாறலாம், என் ஆன்ம பலம் மாறாது.

நிலையில்லாத உலகினில் இது என்ன பேச்சு என்று அரசி கேட்கிறாள். கணம் தோறும் மாறி மாறி வரும் உலகம். இங்கு நம் செளகரியப்படி வாழ நாம் கற்கவேண்டும். மனிதன் ஏதோ அதிமானல உலகைச்சேர்ந்தவன் போல் பேசுவது சரியல்ல என்றெல்லாம் கூறுகிறாள். அன்னையின் நெஞ்சம் அப்படித்தான் பேசும். சாவித்ரியோ உறுதி தளரவில்லை. ஓராண்டு என்றால் அதுவே போதும். சத்தியவான் தவிர வேறு மானிடவர்க்கென்று நான் பிறக்கவில்லை! அதே சமயம் சத்தியவான் அமரன் என்பது அறிவேன், எங்களுக்கு இப்படி ஒரு அகால மரணம் ஏற்பட வழியில்லை என்று சாவித்ரி கூறியதும் அங்கே சற்று நேரம் ஆழ்ந்த

மௌனம் நிலவுகிறது.

விதியின் பர்வத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஓர் அன்னையின் நெஞ்சத்தை அற்புதமாகப் படம் பிடித்திருக்கிறார். வியாசரின் மகாபாரதத்தில் அசுவபதியின் ராணி ஏதும் பேசுவதாகக் காட்டப்படவில்லை. அரசரே சாவித்ரியை வேறு மணமகனைத்தேடிக் கொள்ளுமாறு கூறுகிறார். அவள் மறுத்துவிடுகிறாள். திருமணம் நடக்கிறது. ஸ்ரீ அரவிந்தரின் காவியத்தில் அசுவபதியை ஒரு மகாயோகியாகக் காண்கிறோம். அப்படிப்பட்ட யோகி, பராசக்தியுடன் சம்பாஷித்த ஞானி என்பதால் இங்கு சாவித்ரியின் அன்னை ஒரு பாத்திரமாக வருகிறாள். நம்மைப் போன்றவர்களது மனத்தில் தோன்றும் கேள்விகளை நாரதரிடம் கேட்கிறாள்.

நாரதரும் அசுவபதியும் ஆன்ம விடுதலை பெற்றவர்கள். அதனால் மௌனம் காக்கிறார்கள். அரசி நம்மைப் போன்றவள். அஞ்ஞானம் அகலாதவள். அவளுக்கு துக்கம் பொங்கி வருகிறது. ஒரே குழந்தை. மத்ர தேசத்தின் அரசு கட்டில் ஏறவேண்டியவள். அவளுக்கு இப்படி ஒரு நிலையா? சாவித்ரி என்ன தவறு செய்தாள்? தூய்மையே உருவானவர்களுக்குத் தான் விதி துயரங்களைப் பொழிந்தவாறு இருக்குமோ? அசுவபதியின் அரசி பேசுவதெல்லாம் நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் கேட்பவைதான். ஏன் எனக்கு இப்படி நடக்கவேண்டும்? ஏன் என் குழந்தைக்கு இப்படி நடக்கவேண்டும்? விதியின் விளையாட்டுக்கு என் இனிய குடும்பம்தான் அகப்பட்டதா? உலகமே கேட்பதான கேள்வியினை அரசி கேட்கலானாள். அசையாது அமர்ந்திருந்த முனிசுவரனை நோக்கினாள். இயற்கையின் அமைதியற்ற ஆழங்களால் அலைக்கப்பட்டு, துயரத்தால் செலுத்தப்படும் மனிதஜாதியின் பங்காளியாக, அந்த வேதனை, அறியாமையின் கூவல் அனைத்துடனும் சொர்க்கத்தை ஆவேசமுடன் தாக்கும் துயரத்தின் உருவாகப்பேசினாள்.

இந்த அற்புத அழகுடன் கூடிய உலகை யார் தோற்றுவித்தார்? இதை அழிப்பதற்கு ஒரு பிசாசும் இருந்ததா? தோற்றத்திலேயே ஒரு விஷவித்தினை விதைத்து, அதனால் என்றென்றும் நல்லதும் தீயதும் ஒருங்கிணைந்து வளர்ந்தனவோ? இந்தக்கொடுமையான இணைப்பினால் எங்கெங்கும் துயரமே! விதி செய்யும் வஞ்சனை போதாது என்று மனிதனும் தன் தலையில் தானே மண்ணை

வாரிப்போட்டுக்கொள்கிறான். தன்னுடைய ஆசைகள், பாசங்கள் காரணமாக தன் வீட்டிற்குத் தானே நெருப்பு வைக்கிறான். அனைத்தும் சர்வ நாசம்! மனிதனின் சிந்தனைகளுடன் பிழைகள் தோழமை பூண்டிருக்கின்றதை அறிகிறோம். மனிதனிடம் சிறந்ததொரு கருவூலகத்தைக் கொடுத்தால் அதன் அருமை தெரியாமல் விதியென்ற குருட்டு அங்காடியில் விற்றுவிடுகிறான். ஆசைகளும் ஆர்வங்களும் அழிந்து போகும் இவ்விதியின் பிடியில் ஆன்மா என்பதற்குப் பொருளுண்டோ?

தாரகைகளை வடித்ததுவும் ஒரு பெரிய மாயை தான்.

ஆன்மாவிற்குப் பாதுகாப்பு எங்கே?

பொய்ச்சூரியர்களைச் சுற்றுவதே அதன் சமநிலையோ?

தனது இல்லத்திலிருந்து வெளியேறி வழிதவறிய காலம், சந்தர்ப்பம் எனும் இருளில் நுழைந்தபின்னே

பொருளற்ற இவ்வுலகில் காண்பதற்கு ஏதுமில்லை.

நாம் ஆன்மா என்பதெல்லாம் ஒரு கனவுதான் போலும்.

சாச்வதம் என்பது கனவில் கண்ட கட்டுக்கதைபோலும்.”

அரசியின் மிக நீண்ட சொற்பொழிவு, காலம் காலமாக மனிதன் கேட்டு வந்துள்ள கேள்விகளை முன்னிலைப்படுத்துகிறது. வாழ்க்கை என்பது என்ன? எங்கிருந்து இப்படி வானவில்லின் வர்ணஜாலங்களாக வண்ண வண்ண அனுபவங்கள்! எதனால் அவிழ்க்கமுடியாத முடிச்சாக மரணம் ஏற்படுகிறது? இப்படி அரசி நம்மைப்போன்ற எளிய மக்களின் எண்ணங்களை பிரதிபலிக்கிறாள். அசுவபதியோ மனிதனது ஆன்மாவின் உருவாக, உயர்நிலைச் சைதன்னியங்களை நோக்கிப்பயணிப்பவன். நாரத மகரிஷி சற்று மவுனமாக இருந்தபின் பேச ஆரம்பிக்கிறார்:

இரவு இருப்பதால் சூரியனும் ஒரு கனவுதானோ?

இறைவன் மனிதனின் மனத்தில் உறைகின்றான்.

உனது ஆன்மாவுக்குள் அவன் மறைந்திருக்கிறான்.

அப்பேரொளியை நோய், கவலை ஏதும் அண்டாது.

உனக்கும் இறைவனுக்கும் நடுவே இருள் உள்ளது.

அந்த அற்புத விருந்தாளியை உன்னால் பார்க்கவோ,

அனுபவிக்கவோ முடியவில்லை. இப்பேரின்ப சூரியனை

நீ காண்கிறாயில்லை. அரசியே! உனது எண்ணங்கள்

அறியாமையின் வெளிப்பாடுகள். இறைவனின்

திருமுகத்தை உன்னிடமிருந்து மறைக்கும் திரை

அரைகுறையாகப் புரிந்து கொள்வதில் என்ன லாபம்? எந்தப் பிரச்சினையையும் முழுமையாக புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். இந்தியாவில் இரவு நேரம் என்றால் உலகெங்கும் அப்படியா? எங்கும் ஒளிரும் சூரியன் போல இறைவனும் எங்கும் பிரகாசிக்கிறான். நாரதர் கூறுவது போல் தாயுமானவரும் சொல்லவில்லையோ?

அங்கிங் கெனாதபடிஎங்கும்பிர காசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குள்ளே
அகிலாண்ட கோடியெல்லாம்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினில்
தட்டாமல் நின்றதெது சமய கோடிகளெல்லாம்
தம் தெய்வம் எம் தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழங்கிடவும் நின்றதெது
எங்கணும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்ல ஒரு சித்தாகி இன்பமாய்
என்றைக்கும் உள்ளதெது மேல்
கங்குல்பகல் அறநின்ற எல்லையுள தெது அது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
கண்டன எலாம் மோன உருவெளிய தாகவும்
கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்.

அரைகுறை ஞானம் அஞ்ஞானமே; அதனால் மனச்சஞ்சலமும், தொய்வும் துயரமுமே ஏற்படும். பலப்பல கூறி அரசியின் இதயத்தை மென்மையாக சமாதானப்படுத்துகிறார். உலக வாழ்வில் துயரமும் மரணமும் உள்ளது கண்கூடு. அதை ரிஷி மறுக்கவில்லை. சிருஷ்டியின் ஒரு பக்கம் இவையாம். அதே சமயம் நமது இதய கமலத்தில் இறைவன் ஒளிக்கிறான் என்பதும் உண்மை. துயரத்தால் நாம் வருந்தினால், அதற்கு காரணம் நாமே ஒழிய, துயரமன்று. மனிதன் மேம்பாடடைய இத்துயரம் வேண்டியிருக்கிறது. துயரமும் ஒரு விசைதான். மனோமய சைதன்னியம் வரை நாம் எழும்பிவிட்டது உண்மை. இப்படியே மேலும் பல அதிமானஸ சைதன்னியநிலைகளை எட்டுவதற்கு துயரமும் உதவுகிறது.

வாழ்க்கையில் மனிதனுக்கு துக்கமே குரு! துக்கத்திற்குப்பின் தான் ஆனந்தம் மலர முடியும். மேலே பல பரிமாணங்களை எட்டுவதற்காக துயரமெனும் உளியால் இறைவன் நம்மை மெள்ள மெள்ள மனோமய சைதன்னியத்தை அடைந்துவிடவேண்டுமென செதுக்குகிறான். பர சைதன்னிய நிலைகள் அனைத்தையும் அடைந்து அப்பாலும் செல்லும் தகுதியை மனிதன் அடையும் வரை இந்த உளி செதுக்கியவாறு இருக்கும். இந்த உளியின் செயற்பாட்டை நமக்குத்தெளிவாக்குவதற்காக இறைவன் அவதரிக்கிறான் என்கிறார் நாரதர். மகாபாரதத்தில் வரும் பதிவிரதா உபாக்கியானத்தைச் சொல்ல வந்த நாரதர் திருமென நம்மை கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அரசிக்கு சிலுவையில் அறையப்பட்ட ஏசுவின் அவல நிலையை வர்ணிக்கிறார்:

நமக்குப்புரியாத, பயங்கரமான தியாகம் முடிந்தது.
 உலகிற்கு அவனது தியாக உருவான உடலை ஈந்தாயிற்று.
 கெத்தேயும் கால்வரியுமே அவனுக்கு இனி பங்கு.
 மனிதனின் ஆன்மா அறையப்பட்ட சிலுவையை அவன் சுமக்கிறான்.
 கூட்டத்தின் சாபங்களே அவனுக்குத்துணையாயின.
 அவனது நேர்மைக்கு அவமதிப்பும் இகழ்ச்சியுமே பரிசு.
 அவன் தியாகத்தைக்கேலி செய்வதுபோல் இரு திருடர்களும்
 சிலுவைகளில் அறையப்பட்டனர். காக்கும் கடவுளின் பாதையில்
 குருதி பொழியும் நெற்றியுடன் நடக்கிறான்.
 இறைவனுடன் அவன் ஒன்றிவிட்டதனால்
 அவனது ஆன்மாவின் ஒளிக்கு உடலை தியாகம் செய்கிறான்.

ஆம், இறைவன் மனித உருவில் வந்து வாழ்ந்து காட்டுகிறான். அப்படி வாழும்போது கஷ்டங்களை சகித்துக்கொள்ளும் வழியையும் காட்டுகிறான். இறைவன் இராமனாக அவதரித்தபோது படாத துன்பங்களா? அவரை வாலி ஏசவில்லையா? இராவணன் பகைக்கவில்லையா? தெய்வீக பாதங்கள் நோக காட்டிலும் மேட்டிலும் நடந்தது நமக்காக அல்லவா? இறைவி சீதையாக அவதரித்து சிறை இருந்ததும் நமக்காகத்தானே! பொறுமை காத்திட வழி காண்பித்தான். அதனால் தான் பிள்ளை லோகாச்சாரியார் இராமாயணம் “சிறை இருந்தவள் ஏற்றம் சொல்லுகிறது” என்றார். இதுவே அவதார ரகசியம். உலகத்தைக்காப்பாற்ற வருபவன், உலகின் துயரங்களை அறிந்திருக்கவேண்டும். மனித குலத்தை மரணத்தின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்ற, அவதாரமும் மரணத்தை

அனுபவிக்கவேண்டும்! இப்படி செய்யும்போது பரிணாமத்தின் அடுத்த நிலையை எட்டுவதற்கு வழி பிறக்கிறது.

இது அவதாரத்திற்கு ஏதோ சுலபமான காரியம் என்று நாம் எண்ணிவிடக்கூடாது என்பதையும் நாரதர் கூறுகிறார். உலகைக் காப்பாற்ற வருபவனது வேலை மிகவும் கடுமையானது. உலகமே அவனை எதிர்க்கிறது! தன்னுடைய அறியாமையையே மோகிக்கும் மூர்க்கமான குணம் மனிதனுக்கு உண்டு. பொதுவாக தெய்வீக ஒளியைக்கண்டு கண்ணை மூடிக்கொள்ளும் சுபாவம் பெற்றவன். காப்பாற்ற வந்தவனை கழியால் அடித்துத்தள்ளிவிடும் கேடான மனப்பான்மை மனிதனைவிட்டு இன்னும் போகவில்லை. அவதாரம் வருவதால் ஒரு சிலர் காப்பாற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தெய்வீகத்தின் ஒளிமிகு வட்டத்திற்குள் வந்து சேருகிறார்கள். மீதமுள்ள அனைவரும் இன்னும் தங்களது அறியாமைச்சேற்றிலேயே அழுந்திக்கிடக்கிறார்கள். ஆயினும் இச்சிலர்களை வைத்துக்கொண்டு அவதாரம் தன் தொழிலை நடத்தும். அதிமானஸ ஒளி மனிதகுலத்தின் மேல் பாயும். அதுவரை காக்கும் அவதாரம் தானும் இருளில் போரிடும்.

நாரதர் நாகுக்காக சாவித்ரியும் இப்படியொரு அவதாரம், அவளும் இருளில், மரணத்தின் பிடியில் கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கும் என்பதைச் சொல்கிறார். அரசியும், மற்றோரும் பொறுமை காக்க வேண்டும்!

அசுவபதி இப்பொழுது நாரதரிடம் ஒரு வினா எழுப்புகிறார். அவர் சாவித்ரி மாபெரும் ஆற்றலுடன் தோன்றியவள் என்று நம்பியிருந்தார். அதெல்லாம் பகற்கனவுதானோ? அவளது ஆற்றலுக்கு விதியை எதிர்க்கும் சக்தி இருக்காதோ? நாரதர் இதற்கு வெளிப்படையாக ஏதும் சொல்லவில்லை. அசுவபதியின் மகளிடம் ஒரு மாபெரும் சக்தி இருக்கிறது. அதன் மூலம் அவளையும் அவளைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களையும் மாற்ற முடியும். ஆனால், முதலில் துயரமெனும் பாதையில் அவள் நடந்து செல்லவேண்டியிருக்கிறது. அவள் சொர்க்கத்தின் கோப்பையாகப் படைக்கப்பட்டவள். இந்த உலகிற்கு வந்திருப்பதால் இங்குள்ள சுகதுக்கங்களில் அவளும் பங்கேற்கவேண்டியதே.

எதிர்பாராதது என்று ஏதுமில்லை. யாவும் பராசக்தியால் நடத்தப்படுவதே. மனிதன் மகாசக்தியின் இதய ஒலித் துடிப்பைக்

கேட்பதில்லை. அதனால் நடப்பதை விதி என்று கூறிவிடுகிறான். இதன் காரணமாக இதயமேதும் இல்லாத, இயந்திரமாக இயங்கும் சட்டம் என்றும் நினைத்துக்கொள்கிறான். ஆனால் அந்த அற்புதமான விந்தை வித்தகனான இறைவன் நினைத்துவிட்டால், மனிதனிடம் உயர்நிலை மாற்றம் ஏற்பட்டுவிடும். இன்று இயற்கையின் அரைகுறை வெளிச்சத்தில் நடக்கும் மனிதன் தெய்வத்தின் குரலை எதிரொலிக்கக் கற்றால், தெய்வத்தின் ஒளியால் மாற்றம் பெறுவான். விதி மாற்ற முடியாதது அல்ல. தோல்விகள் மூலம் மனிதனது ஆன்மா புதிய வெற்றிகளை நோக்கி பீடு நடை போடுகிறது. சத்தியவானை மரணம் தீண்டும் என்று ஞானியான அசுவபதி வருந்தலாகாது. மரணம் என்பது கூட ஆன்மாவின் மலர்ச்சிக்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாகும். இவ்வுலகத்தை சிருஷ்டித்தவன் ஒரு குருட்டு தெய்வமல்ல. சாவித்ரிக்கு சோதனை நேரம் வந்திருக்கிறது. அவள் தனிமையில் இருளுடன் போராட வேண்டிய தருணம் சமீபித்துவிட்டது.

இறுதியாக நாரதர் அரசியை நோக்கிக் கூறுவார்:

அரசியே அக்காட்சியிலிருந்து நீ தொலைவில் இரு. அவளுக்கும் அவளது விதிக்கும் நடுவே நீ செல்லாதே. அவளது போர் தொடங்கும்போது பிறர் அங்கே செல்வது சரியல்ல. அவளுடைய தெய்வீகக்கடமையிலிருந்து அவளைப் பறிக்காதே. அவளது தன்னம்பிக்கையிலிருந்து அவளைப் பின்னே இழுக்காதே. உனக்கு இப்போராட்டத்தில் இடமேதுமில்லை. உன்னுடைய அன்பும் ஆதரவும் இங்கு செயற்படவில்லை. அவளுடைய விதி, உலகின் விதியை இறைவனிடம் விட்டுவிடு.

அரசு தம்பதிகளுக்கு பயத்தை நீக்க நல்லது நடக்கும் என்று ரிஷி கூறுகிறார். துயரத்தை எதிர்நோக்க பலம் அளிக்கும் செய்யுட்கள். இதுவே ஸ்ரீ அரவிந்தர் நமக்கு அளிக்கும் செய்தி. எங்கும் தீவிரவாதம், குழப்பம், மரணம் என்று குழம்பிப்போயிருக்கும் மனிதகுலத்திற்கு ஆறுதலும் தைரியமும் வழங்கும் பொன்மொழி.

சாவித்ரீ ஷ்ளக்கம் 2

ஆங்கிலத்தில் : ஷ்ரத்தாவன்

தமிழில் : தனலட்சுமி

And Savitri too awoke among these tribes
That hastened to join the brilliant Summoner's chant
And, lured by the beauty of the apparent ways,
Acclaimed their portion of ephemeral joy.

சாவித்ரியும் இம்மண்ணின் ஆயிரமாயிரம் மனிதர்களிடையே, மனிதர்கள் மட்டுமின்றி மரங்கள், தாவரங்கள், மிருகங்களோடு அவளும் விழித்தெழுகிறாள். சாவித்ரி இப்பொழுது காட்டில் இருக்கிறாள், அதனால் அந்த அதிகாலை வேளையில் பறவைகள் தத்தம் வகையில் இசைக்கின்றன, மிருகங்கள் ஒலி எழுப்புகின்றன. அதிகாலை நேரமே பறவைகளுக்கு ஆனந்தகீதம் இசைக்கும் நேரமல்லவா? Summoner's chant – Summoner என்பது சூரியனைக் குறிக்கிறது என நினைக்கிறேன். சூரியன் உதிப்பது இங்கு ஓர் இசையாக ஒலிக்கிறது, இந்த இசையை நம்முடைய தூலக் காதுகளால் கேட்க இயலாது. வேதத்தில் Summoner எனும் இச்சொல் சூரியக்கடவுளுக்கு வழங்கும் பெயர்களில் ஒன்றினைக் குறிக்கிறது. அதிகாலையில் அவர் நம்மை விழிக்கச்செய்கிறார். Summon என்றால் அழைப்பது. நீதிமன்றத்தில் நீதிபதியின் முன்பு ஆஜர்படுத்தப்படுவதை summon என்று சொல்கிறோம். இங்கு சூரியனின் வருகையைத் தெரிவிக்கும் சேவலை நாம் summoner எனக் கூறலாம். அதிகாலையில் சேவல் சூரியனின் வருகையை உறங்கும் மனிதனுக்கு தெரிவிக்க கூவுகிறதல்லவா? இயற்கை தன்னை வெளிப்படுத்தும் அழகினால் கவரப்பட்டு சிறிது நேரமே நிலைத்திருக்கக்கூடிய மகிழ்ச்சியில் அதனை வரவேற்கிறது. Acclaimed – மிக உற்சாகமாக ஆமோதிப்பது. Ephemeral – சிறிது நேரமே நிலைத்திருக்கக்கூடிய. கணநேர மகிழ்ச்சிக்காக, ஆனந்தத்திற்காக உயிரினங்கள் அனைத்தும் அதிகாலையில் அழகை வரவேற்கின்றன.

Akin to the eternity whence she came,
No part she took in this small happiness;

A mighty stranger in the human field,
The embodied Guest within made no response.

அவள் காலத்தால் கட்டுப்படாததுடன், என்றுமுளதுடன், நித்தியத்துடன் தொடர்புடையவள். உயர் உலகிலிருந்து வந்தவள். சிறிது நேரமே இருக்கும் ஆனந்தத்தை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்பதற்காக அவள் வரவில்லை. நீடிக்காத ஆனந்தத்தினால் அவள் விழித்தெழவில்லை. மடிந்துபோகும் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்காக அவள் இங்கு வரவில்லை. அவளுள்ளே வதியும் வலுவான புதியவர், அறியப்படாதவர், இவ்வுலகிற்கு மானிடகளத்திற்கு சொந்தமில்லாதவர், உள்ளே உறையும் இவ்விருந்தினர்தான் அந்த தெய்வ சாந்தித்தியம், அது ஓர் உடலை தனதாக்கிக் கொண்டது. இவ்விருந்தினர் அதாவது தெய்வ சாந்தித்தியம் இவ்வுலகில் கிடைக்கும் சிறிய மகிழ்ச்சிக்கு எவ்வித பதிலையும் உரைக்காமல் எவ்வித உணர்வியக்கங்களையும் காட்டாது இருக்கிறது.

- Ephemeral – அற்ப காலமே நீடிக்கின்ற

The call that wakes the leap of human mind,
Its chequered eager motion of pursuit,
Its fluttering-hued illusion of desire,
Visited her heart like a sweet alien note.

இது போன்றே அன்றாடம் நாம் விழித்தெழுகிறோம். மனம் எப்பொழுதும் ஏதோ ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இன்று நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் அல்லது இன்று என்ன நடக்கப்போகிறது என்ற எண்ணங்களுடனேயே அன்றைய நாளைத் தொடங்குகிறோம். இன்று நாம் இதைச் செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வு, உத்வேகம், அழைப்பு நம் மனத்தை செயலில் ஈடுபடுத்துகிறது – chequered eager motion. Chequered – கறுப்பும வெண்மையும் அடுத்தடுத்து கொண்ட சதுரங்க ஆட்டப்பலகை. ஆனால் பல ஆங்கில கவிஞர்கள் இச்சொல்லை ஒளியையும் நிழலையும் குறிக்கப் பயன்படுத்துவார்கள். ஸ்ரீஅரவிந்தரும் இங்கு அவ்வாறே பயன்படுத்துகிறார். மனிதன் சதாசர்வ காலமும் நன்மையையும் தீமையையும் பற்றியே எண்ணிக்கொண்டு அதன் பின்னால் செல்கிறானல்லவா? தன்னை கவரக்கூடிய பல வண்ணங்களை உடைய பொய்யான ஆசைகளின் பின்னே மனிதன் செல்கிறான். இவையனைத்தும் சாவித்ரியின் இதயத்தைத்

தொடுகின்றன. அவள் இவ்வுலகத்தை சேர்ந்தவள் அல்லாததால் கருணை, தயை ஏற்படுகிறது, இனிமையான அந்நிய உலகின் ஸ்வரமாக அவள் இதயத்தினைத் தொடுகிறது.

Time's message of brief light was not for her.
In her there was the anguish of the gods
Imprisoned in our transient human mould,
The deathless conquered by the death of things.

காலம் சிறிதளவு ஒளியைக் கொணர்ந்தது. காலம் கொணர்ந்த சிறிதளவு ஒளி சாவித்ரிக்கு அல்ல. அது மனிதனுக்குரியது. அவள் தன்னுடன் கடவுளர்களின் ஆழ்ந்த துயரத்தை, மனித வடிவில் சிறைப்பட்டிருக்கும் கடவுளர்களின் துன்பத்தை சுமந்து வந்திருக்கிறாள். கடவுளர்கள் மனித வடிவில் சிறைப்பட்டிருப்பதால் தூல உலகின் சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். இறவாத தன்மையுடைய கடவுளர்கள் இறப்பின் நியதிக்கு ஆளாகிறார்கள். Anguish - ஆழ்ந்த துயரம்.

A vaster Nature's joy had once been hers,
But long could keep not its gold heavenly hue
Or stand upon this brittle earthly base.

ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஓரிரு இடங்களில் மட்டுமே சாவித்ரி ஆழ்ந்த துயரத்தில் இருப்பது போன்று வர்ணிக்கிறார். சாவித்ரி எதற்காகவும் துயரப்படுபவள் அல்லள். துயரப்படுவது அவளுடைய குணாதிசயமல்ல. அளப்பரிய ஆனந்தத்தை தன்சுகத்தே கொண்டவள் அவள். சுவர்க்கத்தை தனது இல்லமாக கொண்ட சாவித்ரியின் இயல்பு பரமானந்தம். ஆனால் அந்த ஆனந்தம் அதிகநேரம் நீடிக்கவில்லை. சுவர்க்கத்தின் பொன்னொளியை இப்புவியினால் அதிக நேரம் வைத்துக்கொள்ள இயலவில்லை. எளிதில் உடைந்துபோகக் கூடிய அடித்தளத்தை உடைய இப்பூவுலகினால் மேலுலகின் பொன்னொளியை தன்னுடன் வைத்துக்கொள்ள இயலாது போய்விட்டது. சாவித்ரி கொணர்ந்த அந்த ஆனந்தம் நிலைத்து நிற்க மேலும் உறுதியான அடித்தளம் தேவைப்படுகிறது. Brittle – எளிதில் உடையும் தன்மையுடையது.

A narrow movement on Time's deep abysm,
Life's fragile littleness denied the power,

The proud and conscious wideness and the bliss
She had brought with her into the human form,
The calm delight that weds one soul to all,
The key to the flaming doors of ecstasy.

யுகம் யுகமாக தொடரும் காலத்தின் ஆழத்தில் மெல்லிய அசைவு ஏற்படுகிறது. இப்புவி மீது வாழ்வு என்பது சில காலமே குறுகிய காலமே நீடித்துப் பின் உடைந்துவிடக் கூடியது. அதுவும் மனிதவாழ்வு என்பது உதிர்ந்துவிடும் மலரின் இதழ்கள் போன்றது அல்லது கண்ணாடியைப் போன்று எளிதில் உடைந்துவிடக்கூடியது. எளிதில் உடைந்துவிடக்கூடிய இக்குறுகிய மனப்பான்மை, சாவித்ரி தான் மனித வடிவில் கொணர்ந்த அனைத்து அற்புதமான ஆற்றலை, ஆனந்தத்தை ஏற்க மறுக்கிறது. பெருமைக்குரிய, உணர்வுள்ள பரந்த தன்மை, ஆனந்தம் அனைத்தையும் புவியின் வாழ்வு மறுக்கிறது. ஆனந்தம் சாதாரண மகிழ்ச்சியல்ல, அதிக சிறப்புடைய அமைதியாக அகத்துள்ளே அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் அது. அந்த ஆனந்தம் அற்புதமானது, சிருஷ்டியனைத்தையும் தனதாகவே உணரக்கூடியது. அந்த சாந்தமான ஆனந்தம் சுடர்விடும் பரமானந்த கதவிற்கு திறவுகோல்.

Earth's grain that needs the sap of pleasure and tears
Rejected the undying rapture's boon:
Offered to the daughter of infinity
Her passion-flower of love and doom she gave.

Grains: இரு பொருள் கூறலாம். இரண்டுமே சுவாரசியமானவை. Grains என்றால் தானியங்களைக் குறிக்கும், சோளம் அரிசி போன்றவை. நாம் அவ்வாறே பொருள் கொள்கிறோம். Grains எனும் சொல் மரம் தொடர்பான சொல்லும் ஆகும். மரத்தை குறுக்காக வெட்டினால் பல கோடுகளைப் பார்க்கலாம். இக்கோடுகள் மரத்தின் வளர்ச்சியை குறிக்கிறது. இச்சொல்லை நாம் உளவியல் ரீதியாகவும் பயன்படுத்தலாம். இயற்கைக்கு மாறாக வளர்வதை இங்கு குறிக்கிறது. Grains என்பது தாவரங்கள் பூமியிலிருந்து தண்ணீரையும் தாதுக்களையும் உறிஞ்சி அதனுடைய பல்வேறு பகுதிகளுக்கு அனுப்பும்பொழுது மரங்களில் வளையங்கள் போன்ற கோடுகளை ஏற்படுத்துகிறது. அதுவே sap எனப்படுவது. இப்புவியை நாம் மரமாகக் கொண்டால், sap எனப்படும் இத்திரவம், மகிழ்ச்சியும் சோகமும் கலந்த sap இங்கு தேவைப்படுகிறது.

அதனால் சாவித்ரி தன்னுடன் கொணர்ந்த இறவா ஆனந்தத்தை இப்புவி மறுக்கிறது. மறுப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அனந்தத்தின் மகளுக்கு இப்புவி அன்பையும் விதியையும் குறிக்கும் Passion மலர்களை தருகிறது. Passion என்றால் ஆசை அல்லது ஆழ்ந்த துக்கம். இங்கு passion மலர் எனும் மலரைப்பற்றி ஸ்ரீ அரவிந்தர் குறிக்கிறார். ஆங்கிலத்தில் passion flower என்று அழைக்கப்படும் இம்மலருக்கு அன்னை அளித்த பெயர் அமைதி (silence). இம்மலரை நீங்கள் பார்த்திருக்கக்கூடும். இம்மலரை மேற்கத்திய மக்கள் இயேசுபிரானுக்கு தலையில் சூட்டப்பட்ட முள்கிரீடத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதுகின்றனர். பார்ப்பதற்கு இம்மலர் அவ்வாறே காட்சியளிக்கும். அதனால் இம்மலர் அன்பையும் துக்கத்தையும் ஒருசேரக் குறிக்கிறது. இவ்வரிகளுக்கு நாம் ஹூதாவின் ஓவியத்தைப் பார்க்கலாம். இதில் சாவித்ரி இப்புவிக்கு இறை அருளைக்குறிக்கும் மலரைக் கொடுக்கிறாள். பதிலுக்கு இவ்வுலகம் அவளுக்கு Passion மலர்களைக் கொடுக்கிறது.

In vain now seemed the splendid sacrifice.
 A prodigal of her rich divinity,
 Her self and all she was she had lent to men,
 Hoping her greater being to implant
 And in their body's lives acclimatise
 That heaven might native grow on mortal soil.

Splendid sacrifice – மிக உயர்ந்த தியாகம். மிக உயர்ந்த தியாகம் எது? சாவித்ரி மனித உருவெடுத்து இப்புவிக்கு வந்ததுதான் மிக உயர்ந்த தியாகம். உயர்வான அவள் தன்னை இம்மனித இனத்தில் நிலைநாட்ட வந்தவள், மனித இனத்தை மாற்ற வந்தவள். Prodigal of her rich divinity. Prodigal – தாராளமாக செலவு செய்தல், கஞ்சத்தனத்திற்கு எதிர்ப்பதமாக கொள்ளலாம். தன்னிடமுள்ள இறைத்தன்மையை தாராளமாக அனைவருக்கும் அள்ளி அள்ளி வழங்குகிறாள். அவள் தன்னையும் தன்னிடமுள்ள அனைத்தையும் மனிதர்களுக்கு கொடுத்து தன்னுடைய உயர்ந்த ஆன்மாவையும் மனித இனத்தில் இடம்பெறச் செய்கிறாள். மேலும் தன்னுடைய உயர்வான ஆன்மா, இவ்வுலகினை பிறப்பிடமாக கொள்ளாத அவள், இங்குள்ள மக்களின் உடலுக்கும் வாழ்வுக்கும் ஏற்ப தன்னை மாற்றிக்கொண்டவள். Acclimatise – தட்பவெப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப தன்னை மாற்றிக்கொள்ளுதல்.

நாங்கள் முதன்முதல் ஆரோவிலுக்கு வந்தபொழுது இந்த மண்ணிற்கு முற்றிலும் புதிதான மரங்களையும் செடிகளையும் வளர்க்க முயற்சிசெய்தோம். முதலில் அவை வளர மிகவும் கஷ்டப்பட்டன. ஆனால் சில காலத்திற்குப்பின் அவை இங்குள்ள சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப (acclimatise) நன்கு வளர ஆரம்பித்தன. இதைத்தான் சாவித்ரி செய்ய நினைக்கிறாள், தன்னுடைய இறைத்தன்மையை இங்கு கொண்டு வருவதன் வாயிலாக மனிதனின் வாழ்வில், நிலையற்ற இம்மண்ணில் சுவர்க்கத்தை அதன் பிறப்பிடம் போல் வளரச்செய்கிறாள்.

Hard is it to persuade earth-nature's change;
 Mortality bears ill the eternal's touch:
 It fears the pure divine intolerance
 Of that assault of ether and of fire;
 It murmurs at its sorrowless happiness,
 Almost with hate repels the light it brings;
 It trembles at its naked power of Truth
 And the might and sweetness of its absolute Voice.

இக்காலப் பொழுதில் அவள் இதைச்செய்யவே, இப்புயியில் சொர்க்கத்தை நாட்ட நம்பிக்கைகொண்டு சத்யவான் இறக்கப்போகும் இந்நாளில் விழித்தெழுகிறாள். அவள் மிக உயர்ந்த தியாகத்தை செய்திருக்கிறாள். எனினும் அவையனைத்தும் விழலுக்கு இறைத்த நீராகுமோ? புயியின் தன்மையை மாற்றுதல் மிகவும் கடினமன்றோ? புவிக்கு மிக உயர்ந்த தன்மைகளை, இறவா ஒளியைத் தாங்குவது, ஏற்றுக்கொள்வது மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது. இறவாமையின் தீண்டுதலைக் கண்டு அஞ்சுகிறது. மிகத்தூய்மையான தெய்வீகத்தை, இறைத்தன்மையை அதனுடைய தெளிவான பரந்த ஆகாயத்தை(ether), நெருப்பின் தாக்கத்தை அதனால் சகித்துக்கொள்ள இயலவில்லை. நான் இப்பஞ்சபூதங்களான நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் ஆகியவற்றைப் பற்றி இன்று காலையில் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஏனென்று தெரியவில்லை. இவை ஐந்தும் வடிவில் வெவ்வேறு விதமானவை. நிலம் தூல வடிவம் உடையது, நம்முடைய உடலைக் குறிக்கிறது. நீர் திரவ வடிவமானது, நம்முடைய உணர்வுப்பகுதியைக் குறிக்கிறது. காற்று வடிமற்றது நம் மனத்தைக் குறிக்கிறது. நெருப்பு நம் ஆர்வத்தை சைத்தியபுருஷனைக் குறிக்கிறது. இப்பரந்த தூய்மையான ஆகாயம்

நம் ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது. இது சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது அல்லவா? இங்கு சாவித்ரி ஆகாயத்தையும் நெருப்பையும் தெரிவு செய்கிறாள். இவை தூய்மையும் தூய்மையான ஆன்மாவும் இணைந்ததல்லவா? நெருப்பு என்பது ஆர்வம், நெருப்பில் இடப்பட்டவை எரிந்து தூய்மையடைகின்றன. இறப்பினை சுமந்த மனிதனுக்கு இறைமையைத் தாங்கும் ஆற்றல் கடினம். நம்மிடம் உள்ள ஏதோ ஒன்று துக்கமற்ற மகிழ்வினைக் கண்டு, தூய்மையான ஆனந்தத்தைக்கண்டு முணுமுணுக்கிறது. ஒளியினை இறை சாந்நித்யத்தை எதிர்க்கிறது, மறுக்கிறது, வெறுப்புடன் துரத்துகிறது. பரம சத்தியத்தின் நிதர்சனமான ஆற்றல் நம்முடைய சிறுமையை, குறைப்பாட்டினை நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. வலிமையான முழுமையான இனிமையான அக்குரல் நம்மை அச்சுறுத்துகிறது. நம்மிடமுள்ள இறப்புத்தன்மை மேற்சொன்ன அனைத்து தெய்வீகத்தன்மைகளை மறுப்பதனால் சாவித்ரியின் பணி மேலும் கடினமாகிறது. Ether - ஆகாயம்

Inflicting on the heights the abysm's law,
It sullies with its mire heaven's messengers:
Its thorns of fallen nature are the defence
It turns against the saviour hands of Grace;
It meets the sons of God with death and pain.

இங்கு குறிக்கப்படும் 'It' நம்முடைய, இவ்வுலகின் மாண்டுபோகும் தன்மையைக் குறிக்கிறது. உணர்வற்றதின், இருளின் விதியை உயர்நிலையிலுள்ள உயர் ஆன்மாக்களிடம் திணிக்கிறது. உயர்வுலகின் தூதுவர்கள் மீது அழுக்கான சேற்றினை வீசிக் கறையை ஏற்படுத்துகிறது. Mire – அழுக்கான அனைத்துவிதமான குப்பைகளும் சேர்ந்து கிடக்கும் சேறு: இங்கு மனித இயற்கையிலுள்ள அனைத்து மோசமான இயக்கங்களைக் குறிக்கிறது. Sully – கறைப்படுத்துதல். Thorns of fallen nature - இறைத்தன்மையல்ல, உணர்வற்ற தன்மையை தன்னகத்தே கொண்ட முட்கள் நம்மைக் காப்பவரின் கரங்களை, நமக்கு உதவும் கரங்களை, அருள் வழங்கும் கரங்களை எதிர்க்கிறது. இங்கு இயேசுபிரான் நம் நினைவிற்கு வருகிறார். ஆனால் எனக்கு வேறு ஒரு கதை நினைவிற்கு வருகிறது. ஒரு சிறிய கிரகத்தில் ஓர் அழகான அரசகுமாரன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் ஒரு ரோஜா செடியை வளர்த்து வந்தான். அவனுக்கு அந்த

ரோஜா செடியை மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் அவன் பூமிக்கு பயணப்பட வேண்டியிருந்தது. தான் வளர்த்த ரோஜா செடியை நினைத்து மிகவும் வருந்தினான். அந்த ரோஜா செடி தன்னைக் காத்துக்கொள்ள ஒரே வழி அதனுடைய முட்கள் தான் என்பதை நினைத்து ஆறுதலடைந்தான் என்பது கதை. ஏன் இந்த அழகான ரோஜா மலர்கள் முட்களைக் கொண்டிருக்கின்றன, ஏனெனில் முட்கள்தான் அதைக் காக்கின்றன. ஸ்ரீஅரவிந்தர் இங்கு நம் அழியும் தன்மை முட்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார். இறையருள் நம்மை தடுத்தாட்கொள்ள இருக்கும் பொழுது நம்முடைய முட்கள் எனும் இயற்கை அதனைத் தடுக்கிறது. இறைவன் அவதாரம் எடுத்து இவ்வுலகிற்கு வரும்பொழுது மனிதகுலம் அவர்களை இறப்பிற்கும் கொடுமைக்கும் ஆளாக்குகிறது.

A glory of lightnings traversing the earth-scene,
 Their sun-thoughts fading, darkened by ignorant minds,
 Their work betrayed, their good to evil turned,
 The cross their payment for the crown they gave,
 Only they leave behind a splendid Name.

இந்த இறைத்தூதுவர்கள் நமக்கு உதவ மிக உயர் நிலையிலிருந்து வருகிறார்கள். மின்னலின் ஒளிக்கீற்றாக கண்கள் கூசும் ஒளிபடைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கு நம்மிடையே வந்துவிட்டு செல்லும்போது அந்த எண்ணங்கள் சூரியன் மறைவது போன்று மங்கிவிடுகிறது. நம் மனதில் அறியாமை எனும் இருள் சூழ்ந்துவிடுகிறது. அவர்கள் இங்கு ஆற்றவந்த பணி வஞ்சிக்கப்பட்டதாகிறது. இப்புவிக்கு அவர்கள் கொணர்ந்த அற்புதமானவை நல்லவை அனைத்தும் கொடுமையானவையாக மாறிவிடுகின்றன. மீண்டும் நமக்கு இயேசுபிரான் நினைவுக்கு வருகிறார். அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டு முட்கிரீடம் சூட்டப்பட்டது இம்மனிதகுலத்தால் அன்றோ? அவர்கள் அற்புதமானவற்றை இவ்வுலகுக்கு கொண்டுவந்தார்கள், அதற்கு பதிலாக அவர்கள் இங்கு துன்பப்படவேண்டியிருந்தது. அன்னையும் ஸ்ரீஅரவிந்தரும் சிலுவை இறை ஆற்றல் இப்புவிக்கு வருவதை தடுக்கும் குறியீடு எனக் கூறியிருக்கின்றனர். முனித உரு எடுத்துவந்த அனைத்து உயர் ஆன்மாக்களும் மனிதனின் எதிர்ப்பினால் துன்பப்பட்டு தம்முடைய சிறப்புவாய்ந்த பெயரை மட்டுமே இங்கு விட்டுச் செல்கின்றனர். நாம் அவர்களுடைய பெயரை மட்டுமே

நினைவில் கொள்கிறோம் அவர்களின் கூற்றுப்படி வாழ நம்மால் இயலவில்லை.

A fire has come and touched men's hearts and gone;
A few have caught flame and risen to greater life.
Too unlike the world she came to help and save,
Her greatness weighed upon its ignorant breast
And from its dim chasms welled a dire return,
A portion of its sorrow, struggle, fall.

முதல் இரண்டு வரிகளும் இறைத்தூதுவர்களைக் குறிக்கிறது. மின்னலெனும் ஒளிக்கீற்று நெருப்பாக மனித இதயங்களைத் தொட்டது. சிலர் மட்டுமே அதனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு உயர் வாழ்க்கைக்கு தம்மை உயர்த்திக் கொண்டனர். மூன்றாவது வரியிலிருந்து மீண்டும் நாம் சாவித்ரியைப் பற்றி பார்க்கிறோம். அவளுடைய தியாகம் அனைத்தும் ஏன் வீணானது? இவ்வுலகிற்கும் சாவித்ரிக்கும் மிகப் பெரிய வித்தியாசம் உள்ளது. அவள் இவ்வுலகிற்கு உதவவும் அதைக் காக்கவும் வந்தவள். அவள் இவ்வுலகுக்கு கொண்டு வந்த உயர்ந்த தன்மையும், ஆற்றலும், ஆனந்தமும் பெரிய பாரமாக, அறியாமையில் வீழ்ந்துகிடக்கும் இவ்வுலகின் நெஞ்சினை அழுத்துவதாக இருக்கிறது. அதே சமயம் அந்த அழுத்தத்தின் காரணமாக கீழிருந்து ஏதோ ஒன்று வெளிவர எத்தனிக்கிறது. அவளுடைய உயர்வின் ஆற்றலினால் அதன் இருளான ஆழத்திலிருந்து மிகவும் கொடூரமான ஒன்று வெளிவருகிறது. அக்கொடூரத்தின் பகுதியாக இவ்வுலகம் துயரத்திலும், கடும் போராட்டத்திலும் வீழ்ச்சியிலும் தள்ளப்படுகிறது. **Chasm** – பாதாளம் dire – மிகக்கொடிய

To live with grief, to confront death on her road,—
The mortal's lot became the Immortal's share.

இதுவே அழியும் மனிதர்களின் பகுதி. இப்பகுதியே வாழ்வின் ஆடலை துயரத்தின் அடிப்படையில் நாம் வாழ்வதைக் குறிக்கிறது. இறப்பு என்பதை நாம் அனைவரும் நம் வாழ்வில் சந்திக்கிறோம். இவ்வுலகம் அழிவின் பகுதியை சாவித்ரிக்கு வழங்குகிறது. "The mortal's lot became the Immortal's share." இவ்வரியை விளக்கும்படி கேட்டபொழுது ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள் அளித்த பதிலை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கிறோம். 'lot' எனும் சொல் இங்கு

விளக்கப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் ஏதேனும் ஓர் கடுமையான, அஞ்சத்தகுந்த, தீரமான செயலொன்று செய்யப்படவேண்டும் எனும்போது மக்கள் பலர் கூடுவர். எத்தனை நபர்கள் அங்கு கூடியிருக்கின்றனரோ அத்தனை குச்சிகள், ஒரே அளவுள்ள குச்சிகள், ஒரே ஒரு குச்சி தவிர, வைக்கப்படும். அந்த ஒரு குச்சி மட்டும் மற்றதைவிட சிறியதாக இருக்கும். யார் அந்த சிறிய குச்சியை எடுக்கிறார்களோ அவரே அத்தீர்ச்செயலை செய்யவேண்டும். ஒருவேளை யார் தலைமை பொறுப்பை ஏற்க தகுதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் அல்லது தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டறிய ஏற்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கலாம். அதனால் இந்த 'lo' என்பது அதிர்ஷ்டம் அல்லது விதியாகும். தாங்கள் மிகவும் நேசித்தவர்கள் இறந்துபோவதை பார்ப்பதும் அதற்காக வருந்துவதும் மடியும் மானிடனின் விதி. ஆனால் சாவித்ரி இறவாத்தன்மை பொருந்தியவள், இறப்பும் துன்பமும் அவளுக்கில்லை. ஆனால் மானிடரின் விதியையும் துன்பத்தையும் தனதாக்கிக்கொண்டவள்.

Thus trapped in the gin of earthly destinies,
Awaiting her ordeal's hour abode,
Outcast from her inborn felicity,
Accepting life's obscure terrestrial robe,
Hiding herself even from those she loved,
The godhead greater by a human fate.

Gin என்பது ஒருவகையான கண்ணி, கொடுமையான பொறி. இவ்வகை பொறி மனிதர்களுக்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. பெரிய தனவான்கள் மிகப்பெரிய நிலப்பரப்பிற்கு சொந்தமானவர்கள் தங்களுடைய மகிழ்ச்சிக்காக மான்களையும் மற்ற மிருகங்களையும் வேட்டையாடுவது வழக்கம். இத்தனவான்களைச் சுற்றி பல ஏழைக் குடும்பங்கள் வசித்துவந்தன. அவர்கள் தம் குடும்பங்களுக்கு உணவைத் தேடும் பொருட்டு செல்லும்பொழுது இப்பொறிகளில் மாட்டிக் கொள்வார்கள். அதிலிருந்து தம் கால்களை விடுவித்துக்கொள்ளமுடியாமல் சிக்கித்தவிப்பார்கள். ஸ்ரீஅரவிந்தர் இங்கிலாந்தில் வசித்தபொழுது சட்டம் இதனை அங்கீகரித்தது எனச் சொல்லப்படுகிறது. சாவித்ரி உலகெனும் பொறியில் மாட்டிக்கொண்டாள். பொறியில் மாட்டிக்கொண்ட அந்த ஏழை மக்களைப் போன்று அவளால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

யாரேனும் வருவதற்காக அவள் காத்திருக்கிறாள், பின் அவள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய கொடுமையான அப்பரீட்சை ஆரம்பமாகிறது. Ordeal – கொடுமையான தேர்வு. சாவித்ரி அத்தருணத்திற்காக, கொடுமையான தேர்வின் தருணத்திற்காக காத்திருக்கிறாள். அவளால் அதிலிருந்து தப்பமுடியாது. கடவுள்களின் ஆழ்ந்த வருத்தம் அங்கிருக்கிறது. அவளுக்கே இயல்பான, சொந்தமான அப்பேருவகையிலிருந்து அவள் தள்ளப்படுகிறாள். இருளை தன்னகத்தே கொண்ட உலகினை அவள் ஏற்றுக்கொண்டாள். மிகவும் நேசிப்பவர்களிடமிருந்து கூட அவள் தன்னை தனிமைப்படுத்திக்கொண்டாள். அவள் தான் ஓர் இறைவி என்று காட்டிக்கொள்ளாமல் எளிய பெண்ணாக கானகத்தில் வசித்துவந்தாள். மனித விதியில், பொறியில் சிறைப்படுத்தப்பட்ட அவள் இறைத்தன்மையையும் விஞ்சியவள். உலகின் இருள் எனும் ஆடையைக் கொண்ட வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்ட அவள் முன்னைவிட மிக உயர்ந்தவளே - The godhead greater by a human fate.

A dark foreknowledge separated her
From all of whom she was the star and stay;
Too great to impart the peril and the pain,
In her torn depths she kept the grief to come.

Foreknowledge - இக்காண்டத்தின் தொடக்கத்தில் foreboding எனும் சொல்லை நாம் பார்த்தோம். foreboding என்றால் தீயது நடக்க இருக்கிறது என்பதை உணர்த்தும் ஓர் உணர்வு. இது Foreknowledge முன்பே அறியும் அறிவு. தன் கணவன் சத்யவான், திருமணத்திற்கு ஓராண்டிற்குப் பின் இறந்துபோய்விடுவான் என்பதை சாவித்ரி அறிவாள். இந்த இருளான, முன்பே அறிந்த அறிவு அவளை சுற்றியிருக்கும் மற்றவர்களை அவளிடமிருந்து பிரித்தது. அவளே அவர்களுக்கு விடிவெள்ளி, அவர்களை வழிநடத்தும் நட்சத்திரம். அவளே அவர்களைத் தாங்கி நிற்பவள். Stay – தாங்கிநிற்பது. சாதாரண மனிதர்களுக்கு இது போன்ற நிலை ஏற்படும் பொழுது அவர்களால் மற்றவர்களிடம் இதைப் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் இருக்கமுடியாது. ஆனால் சாவித்ரியோ மிகவும் உயர்வானவள். தன்னுடைய வலியை, துன்பத்தை யாரிடமும் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. (Impart – பகிர்ந்துகொள்ளுதல்) சத்யவான் இறக்கப்போகும் அத்துக்கத்தை,

அவள் மட்டுமே அறிந்த அத்துன்பத்தை, சத்யவான் இறந்தால்
 மற்றவர்கள் எங்ஙனம் துக்கத்திற்கு ஆளாவார்கள் என்பதை அவள்
 அறிவாள் அல்லவா? இத்துயரத்தை அவள் தன்னுடைய மனதின்
 ஆழத்தில் சுமந்திருந்தாள். இக்கொடுமையான துயரத்தினால்
 அதன் வலியினால் அவளுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்தில் காயம்
 ஏற்பட்டிருந்தது.

As one who watching over men left blind
 Takes up the load of an unwitting race,
 Harbours a foe whom with her heart she must feed,
 Unknown her act, unknown the doom she faced,
 Unhelped she must foresee and dread and dare.

சாவித்ரி அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கி குருடாகிக் கிடக்கும் மனித
 இனத்தினை காப்பவள். மன்னன் த்யூமத்சேனன் போன்று
 இம்மனிதகுலமும் தன் பார்வையை இழந்துவிட்டது. அதாவது
 ஞானத்தை இழந்துவிட்டது. ஞானம் பெற்ற ஒரு காப்பாளன்
 இருந்தால் அவன் ஒளியை இழந்த இம்மனிதகுலம் முழுவதையும்
 பாதுகாப்பான். அவனே அஞ்ஞானம் சூழ்ந்த உணர்வற்ற
 இம்மனித இனத்தின் பாரத்தை சுமப்பவனாக இருப்பான். சாவித்ரி
 இம்மனித இனத்தின் பாரத்தை சுமப்பவனாக, அவளுடைய
 இதயத்தில் எதிரியை போஷிப்பவனாக இருக்கிறாள். Foe —
 எதிரி. அவளுடைய இதயத்தை ஏதோ ஒன்று சிறிது சிறிதாக
 தின்றகொண்டிருக்கிறது. அவளுடைய செயலை யாரும்
 அறியமாட்டார்கள். அவள் எதிர்கொள்ளவிருக்கும் விதியை,
 ஊழினை யாரும் அறியவில்லை. அவளுக்கு உதவ இங்கு
 யாருமில்லை. அவள் வருங்காலத்தைப் பார்க்கிறாள். என்ன
 நடக்க இருக்கிறது, நிகழ இருக்கும் அதன் கொடுரத்தை, துயரத்தை,
 பயத்தை அவள் பார்க்கிறாள். ஆனால் அதே சமயம் தைரியமாக
 அதை சந்திக்க விழைகிறாள்.

The long-foreknown and fatal morn was here
 Bringing a noon that seemed like every noon.

இதுவே அந்த காலைப்பொழுது, முன்பே அறிந்த காலைப்பொழுது,
 தவிர்க்க இயலாத அக்காலைப்பொழுது. இந்த விடியல்தான்
 மரணம் நிகழப்போகும் அவ்விடியல். ஆனால் மற்ற
 நாட்களைப்போலவேதான் இந்த நாளும் இருக்கப்போகிறது

என்பதை அவள் உணர்ந்திருந்தாள். ஆனால் உலகில் மற்றவர்களுக்கோ எல்லா பகல் பொழுதைப்போன்றே இதுவும் ஒரு பகல் பொழுது.

For Nature walks upon her mighty way
Unheeding when she breaks a soul, a life;
Leaving her slain behind she travels on:
Man only marks and God's all-seeing eyes.

இயற்கை எதையும் கவனியாமல் தன் வழியிலேயே சென்றுகொண்டிருக்கிறது. இயற்கை எதைப்பற்றியும் கவனத்தில் கொள்வதில்லை. அவள் தன் வழியில் ஓர் ஆன்மா உடைந்தாலோ, ஒரு வாழ்வு சிதைந்தாலோ அதைப்பற்றி அக்கறைகொள்ளாமல் அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டு தன் வழியே செல்கிறாள். Heed – கவனிப்பது. பின் யார் அவர்களை கவனத்தில் கொள்கிறார்கள். மனிதர்கள் மட்டுமே இதைக்கவனிக்கிறார்கள். இறைவன் தன்னுடைய அனைத்தும் காணும் கண்களினால் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். மனிதன் மட்டுமே மரணங்களைக் கண்டு வருந்துகிறான். ஆயின் இயற்கையோ எதைப்பற்றியும் கண்டுகொள்ளாமல் தன்வழியே செல்கிறது.

Even in this moment of her soul's despair,
In its grim rendezvous with death and fear,
No cry broke from her lips, no call for aid;
She told the secret of her woe to none:
Calm was her face and courage kept her mute.

இங்கு சாவித்ரியைப் பற்றி அழகாக விவரிக்கிறார். அவள் எதை சகித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நம்மால் கற்பனை செய்து பார்க்கமுடிகிறது. அவள் அமைதியாக இருக்கிறாள், அவளுடைய தைரியம் அவளை அமைதியாக்குகிறது. இத்தருணத்தில் கூட இறப்பும் அது ஏற்படுத்தும் பயமும் அவள் ஆன்மாவை துக்கத்தில் நிறைத்திருந்தாலும் அவள் அழவில்லை, துக்கத்தால் விம்மி அழவில்லை. யாரையும் உதவிக்கு அழைக்கவில்லை. தன்னுடைய துயரத்தின் இரகசியத்தை யாரிடமும் கூறவில்லை. அவள் முகத்தில் சாந்தி நிலவியது. தைரியம் அவளை அமைதியாக்கியது. Rendezvous – குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சந்தித்தல்

Yet only her outward self suffered and strove;
Even her humanity was half divine:
Her spirit opened to the Spirit in all,
Her nature felt all Nature as its own.

துயருறும் பெண் இங்கே. துயருறுவது அவளுடைய புற ஜீவனே, அவளுடைய மனிதப்பகுதி கூட இறைவனை வெளிப்படுத்துகிறது. அவளுடைய ஆன்மா அனைவருடைய ஆன்மாவோடும் ஒன்றிப்பை உணர்கிறது. அனைவருடைய இயல்பையும் தன் இயல்பாக அறிகிறது. அவளுடைய இரக்கத்தின் தன்மை ஆன்மாவுடைய நிலையில் மட்டுமல்லாமல் இயற்கையின் நிலையிலும் வெளிப்படுகிறது. சாவித்ரி காவியத்தின் பிற்பகுதியில், யோகத்தின் நூலில் அற்புதமான அனுபவமும், அனுபவங்களில் முதன்மையானதுமான அனைத்து ஜீவன்களிலும் உறைபவன் அவனே எனும் அந்த ஆன்மா அனுபவம் சாவித்ரிக்கு ஏற்படுகிறது. அதுவே சத்யவானைக் காப்பற்றுவதற்கு ஓர் அடிப்படையாக அமைகிறது.

Apart, living within, all lives she bore;
Aloof, she carried in herself the world:
Her dread was one with the great cosmic dread,
Her strength was founded on the cosmic might;
The universal Mother's love was hers.

அனைவர் மீதும் அன்பு கொண்ட அவள் அவர்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டாள். ஏனெனில் அவள் உள்முகமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். நம் அனைவருடைய வாழ்வோடும் தொடர்புடையவள் அவள். Aloof – தொலைவில். சாவித்ரி எங்கோ தொலைவில் மக்களை விடுத்துக் கானகத்தில் வாழ்ந்தாலும் கூட அவளுடைய உணர்வில் இவ்வுலகையும் அதன் துயரத்தையும் பயத்தையும் சுமந்துகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய உணர்வு தனிப்பட்டதல்ல, பிரபஞ்சம் தழுவியது. இவ்வுலகில் தோன்றும் எவ்விதமான துயரமாக இருந்தாலும் சரி, பயமும் அச்சுறுத்தலும் இருந்தாலும் சரி, அனைத்தையும் அவளால் தனியாக சுமக்க இயலும். ஏனெனில் இறவா சக்தி படைத்தவள் அவள். அனைவருடைய உணர்வும் தன் உணர்வாக ஒன்றும் ஒன்றிப்பு, அந்த பிரபஞ்ச ஒன்றிப்பு அவளிடம் இருப்பதனால் மட்டுமே அவளால் இப்பிரபஞ்சத்தின் துயரத்தை தாங்கமுடிகிறது. அதற்கும் மேலாக பிரபஞ்ச அன்னையின் அன்பை அவள் கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வன்பின் சக்தியே அனைவரையும் காக்கும் சக்தியாக
திருவுருமாற்றம் செய்யும் சக்தியாக இருந்தது.

Against the evil at life's afflicted roots,
Her own calamity its private sign,
Of her pangs she made a mystic poignant sword.

இம்மூன்று வரிகளும் மிகவும் அற்புதமான வரிகள். வலியிலிருந்து அவள் ஓர் ஆயுதத்தை உருவாக்குகிறாள். அவ்வாயுதத்தை நோயுற்ற வாழ்வின் வேர்களுக்கெதிராக, தீமைக்கெதிராக பயன்படுத்த இருக்கிறாள். Afflicted – நோயுற்ற. வாழ்வை ஒரு பெரிய மரமாகவும், நோயுற்ற அதன் வேர்களை அதனுடைய துயரமாகவும் வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீ அரவிந்தர். சத்யவானை இழக்கப்போவது அவளுக்கே சொந்தமான, அவளுடைய தனிப்பட்ட கருந்துயரம், பேரிடர். ஆனால் இத்தனிப்பட்ட பெருந்துயரமே வாழ்வின் நோயுற்ற வேரின் அறிகுறியாக கொடுத்துயரின் அறிகுறியாக இருக்கிறது. இதன் காரணமாக அவள் துயருற்று வீழ்ந்துவிடவில்லை, அழவில்லை அதற்கும் மேலாக அதனை அவள் ஓர் ஆயுதமாக மாற்றிவிட்டாள். அந்த ஆயுதத்தை வாழ்வின் துயரங்களை நீக்க பயன்படுத்தப்போகிறாள். Poignant – துன்பம் தருகிற.

A solitary mind, a world-wide heart,
To the lone Immortal's unshared work she rose.

சாவித்ரியின் மனது தனிமையானது. அவள் அனைவரிடமிருந்து பிரிந்து தனியாக வாழ்ந்தாலும் அவள் தன் இதயத்தின் மூலம் இவ்வுலகம் முழுவதையும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் உயர்ந்த ஜீவன், அழியாததன்மை கொண்டவள், அவளுடைய பணி, யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள இயலாத பணி, அதை அவள் செய்ய இருக்கிறாள். அப்பணியை நிறைவேற்ற அந்த அதிகாலையில் எழுந்து கொள்கிறாள்.

At first life grieved not in her burdened breast:
On the lap of earth's original somnolence
Inert, released into forgetfulness,
Prone it reposed, unconscious on mind's verge,
Obtuse and tranquil like the stone and star.

தொடக்கத்தில் வாழ்வு துயரத்தில் ஆழ்ந்துவிடவில்லை. அவளுடைய இதயத்தில் சுமையாக இருந்ததேயன்றி துயரத்தை உணரவில்லை.

இவ்வுலகின் மடியில் வாழ்வு அசையாமல் உறங்கிக்கிடக்கிறது. somnolence – அரைத்துக்கம் இத்தூல உலகம் உணர்வற்று இருக்கிறது, அதாவது உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறது. நாம் இரவில் தூங்கும்பொழுது அசையாமல் உணர்வற்ற நிலையில் தூங்குகிறோம். அதனால் வாழ்வு அதனை மறக்கும் நிலைக்கு விடுவிக்கப்படுகிறது. நெடுஞ்சாண்கிடையாக கிடக்கிறது, ஓய்வெடுக்கிறது – Prone it reposed மனிதனின் மனமும் துயில்கொள்கிறது. மனது உணர்வின்மையின் எல்லையில் இருக்கிறது. அதனால் அதில் மதிநுட்பம் இல்லை. Obtuse - இரு பொருள் கூறலாம். கணிதத்தில் Geometry என சொல்லப்படும் வடிவியல் பகுதியில் இரு கோணங்கள் உள்ளன. ஒன்று Acute angle – குறுங்கோணம் மற்றொன்று obtuse angle – விரிகோணம் எனப்படுவது. Obtuse என்பதற்கு மற்றொரு பொருள் மதிநுட்பமற்ற முட்டாள்தனமான என்பது. சில மனிதர்களுக்கு நாம் பல முறை கூறினாலும் அவர்களால் அதை புரிந்து கொள்ள இயலாது இருப்பார்கள். அது போன்று மக்களும் ஒரு கல்லைப் போன்றோ அல்லது ஒரு விண்மீனைப் போன்றோ இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் மனமும் இல்லை வாழ்வின் சக்தியும் இல்லை. மதிநுட்பமற்று இருப்பதால் அமைதியாக அசைவற்று எதற்காகவும் வருந்தாமல் கல்லைப் போன்று இருக்கின்றனர்.

In a deep cleft of silence twixt two realms
She lay remote from grief, unsawn by care,
Nothing recalling of the sorrow here.

Cleft என்றால் குறுகலான இடம், இரண்டு அரசாட்சிகளுக்கு இடையே இருக்கும் சிறு நிலப்பகுதி. இங்கு விழித்திருக்கும் நிலைக்கும் தூக்க நிலைக்கும் அல்லது கனவு நிலைக்கும் இடையேயுள்ள நிலையை குறிக்கிறது. இவ்விரு நிலைகளுக்கும் நடுவே ஓர் ஆழ்ந்த அமைதி இருக்கும். அங்குதான் அவள் இருக்கிறாள். துக்கம் அவளுக்கு எங்கோ தொலைவில் இருக்கிறது, ஆனால் அது அகற்றப்படவில்லை Unsawn by care, - Unsawn ஒரு மரத்தின் காய்ந்த கிளைகளை வெட்டவேண்டுமெனில் இரம்பம் கொண்டு அதை அறுப்போம் அல்லவா? ஆனால் சாவித்ரியின் துயரமோ அகற்றப்படவில்லை. நமது வாழ்வில் பல கவலைகளும் துயரங்களும் இருந்தபோதும் காலத்தின் ஓட்டத்தில் அவை மறைந்துவிடுகின்றன. சாவித்ரியும் தன்னுடைய குறுகிய கால ஆழ்ந்த அமைதியில் கவலைகளினாலும் துயரங்களினாலும் துக்கப்படவில்லை. புவிவாழ்வு எதையும்

நினைவில் கொள்வதில்லை. உலகின் துன்பத்தைப் பற்றி அவள் எண்ணவில்லை.

Then a slow faint remembrance shadowlike moved,
And sighing she laid her hand upon her bosom
And recognised the close and lingering ache,
Deep, quiet, old, made natural to its place,
But knew not why it was there nor whence it came.

தெளிவற்ற ஒரு நினைவு மெதுவாக ஒரு நிழலைப் போன்று வருகிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தர் அழகாக நமக்குக் காட்டுகிறார். சாவித்ரி முழுவதும் விழித்த நிலையில் இருக்கிறாள். ஆனால் ஒரு வேதனைப் பெருமூச்சு அவள் மார்பிலிருந்து வருகிறது. தன்னுடைய கைகளை தன் மார்பின் மீது வைத்துக்கொள்கிறாள். ஏதோ ஒரு வலியை எப்பொழுதும் உணர்கிறாள். Lingering – நீடித்திருப்பது. அது ஒரு சொல்லொணா வலியல்ல. ஆனால் ஆழ்ந்த அமைதியான பழமையான அவ்விடத்தை தனதாக்கிக் கொண்ட எப்பொழுதும் இருக்கும் வலி. அவ்வலி எப்பொழுது வந்தது எங்கிருந்து வந்தது என்பதை வாழ்வின் ஆற்றல் அறியவில்லை. Whence – எங்கிருந்து வந்தது.

The Power that kindles mind was still withdrawn:
Heavy, unwilling were life's servitors
Like workers with no wages of delight;
Sullen, the torch of sense refused to burn;
The unassisted brain found not its past.
Only a vague earth-nature held the frame.

உணர்வின் ஆற்றல் மனதின் ஒளியைத் தூண்டுகிறது. Kindle – நெருப்பினைத் தூண்டுவது. உணர்வின் ஆற்றலைத்தூண்டும் அந்நெருப்பு, நம் மனது அதன் ஆற்றல் எங்கோ இருக்கிறது, கருவிகளான நம்முடைய புலன்களில், விழித்துக்கொள்ள மறுக்கும் புலன்களில் எங்கோ இருக்கிறது. நம்முடைய புலன்கள் கூலி பெறாத வேலையாள் போன்று, ஆனந்தம் எனும் கூலியைப் பெறாத வேலையாள் போன்று இருக்கிறது. வாழ்வின் இவ்வேலையாட்கள் புலன்களும் மூளையும் - எரிய மறுக்கும் தீப்பந்தங்களாக இருக்கின்றன. Sullen – மனதில் கோபமுள்ள, ஒருவர் தான் செய்யவேண்டியதை செய்யவிரும்பாத. நம்முடைய புலன்களும் சிறிய தீப்பந்தங்களே, அவை நம்

உணர்விற்கு சிறிது ஒளியை அளிக்கிறது. நமது புலன்கள் தூண்டப்படவில்லையென்றால், ஆனந்தம் எனும் கூலியைப் பெற்று தமது பணியை செய்யவில்லையென்றால் மூளையும் எவ்வித உதவியையும் பெறாமல் கடந்த காலத்தினை கண்டறியாமல் போகும். மூளைக்கு ஆனந்தம் எனும் சக்தி கிடைக்காவிட்டால் உணர்வு எதையும் நினைவில் கொள்ளாது. தெளிவற்ற புவியியற்கை ஓர் உருவச்சட்டத்தை மட்டுமே தாங்கிநிற்கும்.

But now she stirred, her life shared the cosmic load.
At the summons of her body's voiceless call
Her strong far-winging spirit travelled back,
Back to the yoke of ignorance and fate,
Back to the labour and stress of mortal days,
Lighting a pathway through strange symbol dreams
Across the ebbing of the seas of sleep.

அங்கு சிறிது அசைவு ஏற்படும்பொழுது, அவள் சிறிதே அசைவுறச் செய்யும்பொழுது அவளுடைய வாழ்வு பிரபஞ்சத்தின் இயக்கமாக பிரபஞ்சத்தின் பாரத்தை பகிர்ந்துகொள்ள வருகிறது. அவள் உடலினின்று ஓர் அழைப்பு உணர்வுக்குச் சென்று ஆன்மாவை அடைகிறது. அவளுடைய உடலினின்று விடுக்கப்பட்ட ஓசையற்ற அழைப்பு, தான் விழித்துக்கொள்ளவிருக்கும் நிலையைத் தெரிவிக்க, தொலைவில் நுண்ணலகில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளுடைய உறுதியான ஆன்மா மீண்டு வருகிறது. அஞ்ஞானமும் விதியும்(ஊழ்) கலந்த உலகிற்கு, அழியும் நாளின் அழுத்தத்திற்கும் கடின உழைப்பிற்கும் மீண்டும் திரும்புகிறாள். உறக்கமெனும் அலைகளைக் கடந்து அவள் வரும்பொழுது அவளுடைய உணர்வு, வரும்வழி அனைத்தையும் விசித்திரமான எதையோ குறிப்பாகத்தெரிவிக்கும் கனவின்மூலம் ஒளி பெறச்செய்கிறது.

Her house of Nature felt an unseen sway,
Illumined swiftly were life's darkened rooms,
And memory's casements opened on the hours
And the tired feet of thought approached her doors.

அவளுடைய ஆன்மா திரும்பிவரும்பொழுது, அவளுடைய உடலுக்கு திரும்பும்பொழுது அவளுடைய இயற்கைக்கு மீண்டுவரும்பொழுது அவளுடைய வாழ்வும் கண்களுக்குப் புலப்படாத ஒன்றின் ஆட்சியின் கீழ் இருப்பது போன்று

உணர்கிறது. ஒரு புதிய தலைவன், புதிய அரசன் வந்துவிட்டதால், உணர்வும் புத்துயிர் பெற்று துரிதமாக இருளடைந்த அறைகள் ஒளி பெற்றன. மூளையும் அக்கணத்தில் தன்னுடைய நினைவெனும் சன்னல் கதவினைத்திறந்தது. casements – சன்னல் கதவுகள். அதன் காரணத்தால் எண்ணங்கள் மீண்டும் தோன்றத்துவங்கின. ஓ நாம் எண்ணங்களைத் துவங்கவேண்டுமே எனக் களைப்புற்று அவளுடைய கதவுகளை வந்தடைந்தது.

All came back to her: Earth and Love and Doom,
The ancient disputants, encircled her
Like giant figures wrestling in the night:
The godheads from the dim Inconscient born.

நினைவின் கதவுகள் திறக்கப்பட்ட காரணத்தால் அவளுக்கு அனைத்தும் நினைவிற்கு வருகிறது. மிக உயர்ந்த சாந்தித்தியம் அங்கிருப்பதும் அவளுக்குத் தெரிகிறது. அவள் இங்கு பூமியில் இருக்கிறாள், அவள் தன்னுடன் கொணர்ந்த அன்பையும் கொண்டிருக்கிறாள். சத்யவானிடம் கொண்ட அன்பு, மனிதகுலம் முழுவதற்கும் அவள் கொண்ட அன்பு, பின் நிகழ இருக்கும் கொடூரமான ஊழின் செயல் அனைத்தும் அவளிடம் மீண்டும் வந்தது. இவை மூன்றும் எதிரிகள் போன்றவை ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட்டுக் கொள்பவை. இப்புவியும், அன்பும் விதியும் மிகப்பிரமாண்டமான உருவங்களாக இரவில் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றன. ஏன் இரவில் சண்டையிடுகின்றன? ஏனெனில் அவை அசேதனம் எனும் இருளிலிருந்து பிறந்த நிழலுருவங்கள்.

Awoke to struggle and the pang divine,
And in the shadow of her flaming heart,
At the sombre centre of the dire debate,
A guardian of the unconsolated abyss
Inheriting the long agony of the globe,
A stone-still figure of high and godlike Pain
Stared into Space with fixed regardless eyes
That saw grief's timeless depths but not life's goal.

இந்த மிகப்பிரமாண்டமான உருவங்களான பூமி, அன்பு மற்றும் விதி இவையனைத்தும் தெய்வநிலைகளே, இறை உருவங்களே. அசேதனத்திலிருந்து இருளிலிருந்து பிறந்தவை. அவை

கண்விழித்தபோது இறைத்தன்மையுடன் சண்டையிடுகின்றன. உணர்வில் அன்புடனும் வலியுடனும் போராடுகிறது. சாவித்ரியின் இதயமோ எரியும், சுடர்விடும் இதயமாக இருக்கிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தர் பலமுறை சாவித்ரியின் இதயத்தை ஒளியும், ஆற்றலும், கனிவும் நிறைந்த ஒன்றாக வர்ணிக்கிறார். இப்போராளிகளுக்கு நடுவே, இச்சண்டைக்கிடையே மையத்தில் ஓர் இருளான கல்லைப்போன்று உறுதியான அசைவற்ற ஓர் உருவம் இருக்கிறது. இவ்வுருவம் மிக உயரமான சிலை போன்று வேதனையின் சிலை போன்று, ஆனால் அதனிடம் ஒரு மாட்சிமை இருந்தது. ஆறாத்துயரில் ஆழ்ந்துவிட்டதின் பாதுகாவலனாக இருந்தது. பாதுகாவலன் எனில் எதையோ ஒன்றினை அல்லது ஒருவரை பாதுகாப்பவர். அசேதனத்தின் ஆழத்தில் இறப்பும் துன்பமும் வலியும் வேதனையும் நிறைந்துள்ளது. அதற்கு யாராலும் ஆறுதல் அளிக்க முடியாது. இப்புவி தொடக்கத்திலிருந்தே கடுந்துயரை தன்னுள் கொண்டிருந்தது. துயருறும் புவிக்கு ஆறுதலளிக்கமுடியுமே அன்றி துயரை நீக்கமுடிவதில்லை. வானவெளியை நிலையாக அசைவற்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். இதன் பொருள் - அக்கண்கள் திறக்காமல் பார்க்கும் திறனற்று இருக்கிறது. Regardless - இவ்வார்த்தையை பிரஞ்சு மொழியின் அடிப்படையிலே பொருள் கொள்ள வேண்டும். அக்கண்களால் சரியாக பார்க்கமுடியாது, ஆனால் காலவரையறை அற்ற துயரத்தின் ஆழத்தை அதனால் பார்க்கமுடிகிறது. வாழ்வு இன்னும் அர்த்தமுள்ளதாக மாறுவதை அதனால் காணமுடியாது. அவற்றால் நமக்கு ஆறுதலளிக்கமுடியும் ஆனால் பார்க்கமுடியாது.

Afflicted by his harsh divinity,
Bound to his throne, he waited unappeased
The daily oblation of her unwept tears.

அவ்வலிக்கு ஒரு தெய்வத்தன்மை இருந்தாலும் வலி கடுமையானதாக இருக்கிறது. கடுமையான தெய்வத்தன்மை காரணமாக ஏற்பட்டவலி எப்படி இருக்கிறதென்றால் அதனுடைய அரியாசனத்துடன் கட்டப்பட்டது போன்று இருக்கிறது. எதற்காக அவன் காத்திருக்கிறான்? அன்றாட அர்ப்பணத்திற்காக அவன் காத்திருக்கிறான். அவளால் வெளிப்படுத்தப்படாத துயரத்தினை, கண்ணீரினை சமர்ப்பணம் செய்யும்பொருட்டு

காத்திருக்கிறான். அவள் அழுதழுது கண்ணீர் விடவில்லை. அவள் அதை ஆற்றுப்படுத்தாமல் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறாள். அவன் அதிருப்தியுடன் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு நாளும் அந்த அர்ப்பணத்தை விரும்புகிறான். இந்த “அவன்” யார்? — முந்தைய வரிகளில் நாம் கண்ட அச்சிலை போன்ற கல் உருவம்.

All the fierce question of man's hours relived.
The sacrifice of suffering and desire
Earth offers to the immortal Ecstasy
Began again beneath the eternal Hand.

கொடுமையான அனைத்து கேள்விகளும், நாம் எதற்காக இங்கு இருக்கிறோம், அவ்வாறு நாம் இங்கு இருந்தால் ஏன் இது இவ்வளவு நோகும்படி இருக்கிறது. அவள் விழித்தெழும்பொழுது அவளுடைய உணர்வில் உதித்த இவ்வினாக்கள் விடுவிக்கப்படுகின்றன. இப்புவி இத்தியாகத்தை நிலையான ஆனந்தத்திற்காக, நிலையான மகிழ்ச்சிக்காக பரமானந்தத்திற்காக செய்கிறது. இப்புவி இது போன்ற ஆனந்தத்தை துன்பமும் துயரமும் கலந்த விசித்திரமான அர்ப்பணத்தைச் செய்கிறது. உணர்வின் பரிணாம பயணத்தில் இது போன்ற கஷ்டங்கள் ஏற்படுவதுண்டு. அனைத்தும் மீண்டும் துவங்குகிறது, அதை ஆமோதிக்கும் ஆண்டவனின் கரம் அங்கிருக்கிறது.

Awake she endured the moments' serried march
And looked on this green smiling dangerous world,
And heard the ignorant cry of living things.

சாவித்ரி முழுமையாக விழித்தெழுந்துவிட்டாள். விழித்தெழுந்தவுடன் சத்யவான் இறக்கப்போகும் அத்தருணத்திற்காக ஒவ்வொரு கணமும் வேகமாக படைகளின் அணிவகுப்பாக தடையில்லாமல் விரைந்து செல்வதை சகித்துக்கொள்கிறாள். Serried march – மிக நெருக்கமாக செல்லும் படையின் அணிவகுப்பு. அவள் இதை பொறுத்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும், கண்விழித்ததும் புன்முறுவல் பூக்கும் பசுமை, ஆனாலும் இவ்வுலகமும் பயங்கரமானது, நம்பிக்கையற்று இருக்கிறது. ஆயினும் சூரியனால் எழுப்பப்பட்ட பறவைகளும் விலங்குகளும் மகிழ்ச்சியாக தங்களுடைய இனிய கீதத்தை இசைக்கின்றன. அற்பகாலமே நீடிக்க இருக்கின்ற ஆனந்தத்தை பற்றி அறியாது அனைத்து

உயிரினங்களும் அறியாமையில் கூச்சலிடுகின்றன.

Amid the trivial sounds, the unchanging scene
Her soul arose confronting Time and Fate.

வழக்கமான இவ்வோசைகளின் நடுவே ஒவ்வொரு நாளும் மாறாத, சலிப்பூட்டும், முக்யத்துவம் இல்லாத இக்காட்சி அன்றும் நடக்கிறது. Trivial – வழக்கமான. காலத்தையும் விதியையும் எதிர்த்துப்போராடும் சாவித்ரியின் ஆன்மா விழித்தெழுகிறது. அவளுடைய முகத்தில் விதியினை எதிர்கொள்ளும் தயார்நிலை தெரிகிறது. காலம் கடந்துசெல்வதை தடுக்க இயலாது, விதியின் தருணம் வந்தே தீரும்.

Immobile in herself, she gathered force.
This was the day when Satyavan must die.

அவள் தன்னுள்ளே ஆற்றலை சேர்த்துக்கொண்டு, அசையாது, கலங்காது இந்த நாளை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறாள். அவளுடைய கணவன் சத்யவான் இறக்கப்போகும் இந்த நாளை அவள் அறிந்திருக்கிறாள் அல்லவா? இதுவே விதி.

(முதல் காண்டம் நிறைவடைந்தது)

ஜூமூர் பட்டாச்சார்யா அவர்கள் ஜனவரி 16 அன்று சாவித்ரி
நூல் 10 (Book Ten) பற்றி விவரித்தார்

சாவித்ரீ பவன் செய்திகள்

ஜூலை 2010 முதல் ஜனவரி 2011 வரை

ஜூலை:

சாவித்ரியில் தியானம் ஓவியங்கள் நூல் மூன்று, நான்கு, ஐந்து மற்றும் ஆறிலிருந்து ஓவியங்கள் அக்டோபர் இறுதி வரை காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

19: “ஸ்ரீஅரவிந்தரும் மனிதனின் எதிர்காலமும்” எனும் திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது. இத்திரைப்படம் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் ஐந்து கனவுகளைப்பற்றியது.

ஆகஸ்ட்:

ஸ்ரீஅரபிந்தோ ஆவணக்காப்பகத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட “அடித்தளமிடுதல்” (Laying down the Foundation) எனும் கண்காட்சி, ஸ்ரீஅரவிந்தர் பாண்டிச்சேரி வந்த நூற்றாண்டு விழா கொண்டாட்டத்தை ஒட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

16: சாவிதாயில் தியானம் - நூல் எட்டு மற்றும் ஒன்பது — திரு. மனோகர் அவர்கள் தயாரித்த ஹூதா அவர்களின் ஓவியங்கள் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட DVD திரையிடப்பட்டது.

18: லாடிஸ்லாவ் ப்ராஸ்மன் அவர்களின் தனி வயலின் இசைக் கச்சேரி நடைபெற்றது.

22: டாக்டர் அலோக் பாண்டே அவர்கள் சாவிதாயில் 10, 11 மற்றும் 12 காண்டங்களைப் பற்றி பாண்டிச்சேரி ஸ்ரீஅரபிந்தோ ஸொஸைட்டியில் தொடர் உரையாற்றினார். அதன் இறுதி நாள் உரை சாவித்ரி பவனில் நடைபெற்றது.

23: ஆரோவில் அச்சகத்தினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஅரவிந்தரின் எழுத்துகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட “இந்தியாவின் மேதமை” எனும் திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது.

செப்டம்பர்:

செப்டம்பர் 1ம் தேதி முதல் சாவித்ரி பவனிலுள்ள நூலக அறையில் ‘Listening Space’ எனும் புதிய வசதி தொடங்கப்பட்டுள்ளது. சாவித்ரி பவனிலும் மற்ற இடங்களிலும் நடைபெறும் சொற்பொழிவுகளின்

ஒலிஒளிக் குறுந்தகடுகள் இங்கு ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட விதத்தில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும் வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

டாக்டர் சசில்பானி அவர்களின் இயற்கை அழகின் புகைப்படங்கள் சாவித்ரி வரிகளுடன் கண்காட்சியாக வைக்கப்பட்டிருந்தது.

செப்டம்பர் மாதம் முதல் டாக்டர் ஆனந்தரெட்டி அவர்கள் “அன்னையைப்பற்றி” எனும் புதிய வகுப்பைத் தொடங்கியுள்ளார்.

20: ஸ்ரீ அன்னை ஸ்ரீ அரவிந்தரின் “அன்னை” எனும் புத்தகத்தின் 1 முதல் 5 பகுதிகளை வாசிக்கும் திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

அக்டோபர்:

18: ஸ்ரீ அன்னை ஸ்ரீ அரவிந்தரின் “அன்னை” எனும் புத்தகத்தின் ஆறாவது பகுதியை வாசிக்கும் திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

நவம்பர்:

8: அன்னை — அவர் வாழ்வின் சில தருணங்கள் மற்றும் அன்னையின் நான்கு அம்சங்கள் எனும் திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது.

15: ஜியார்ஜியோவினால் படம் பிடிக்கப்பட்டு மனோகரால் தயாரிக்கப்பட்ட ஹூதா அவர்களின் ஓவியங்களைக் கொண்ட “சாவித்ரியில் தியானம் - நூல் 10” திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

17: அன்னை தன் உடலை நீத்த தினமான நவம்பர் 17 ஆம் தேதியன்று அன்னையின் நாற்காலி காலை 9 மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை தியானத்திற்காக கூடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. 7 மணிக்கு சுதா சுந்தரம் அவர்களால் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களைக் கொண்டு தாத்தியானாவால் தயாரிக்கப்பட்ட “அன்னையின் தரிசனப் புகைப்படங்கள்” திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது. இத்திரைப்படம் அன்னையின் 106 பால்கனி தரிசனப் புகைப்படங்களைக்கொண்டது. ஜார்ஜ் வன் ரக்கம் அவர்கள் 6 தொடர் உரைகள் நிகழ்த்தினார். அதில் மூன்று சொற்பொழிவுகள் நவம்பர் மாதம் நடைபெற்றது.

13: 2012ம் 1956ம்

18: Bridges across the Afterlife

27: Being human and the Copernican Principle

ஓவ்வொரு திங்கள், புதன், சனி மற்றும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சாவித்ரி வாசித்தல் நடைபெறுகிறது. 24: திருமதி.புவனா அவர்கள் சாவித்ரி பற்றி ஒவ்வொரு மாதமும் தமிழில் தொடர் உரையாற்றுகிறார். இதனுடைய முதல் உரை நவம்பர் 24ம் தேதி துவங்கியது.

டிசம்பர்:

ஜார்ஜ் வன் ரக்கம் அவர்களின் தொடர் உரைகளின் மற்றும் மூன்று தொடர் உரைகள் நடைபெற்றன.

4: Sri Aurobindo's Descent into Death

9: Sri Aurobindo and the Big Bang

11: Theodicy: Nature makes no mistakes.

பூக்களும் அவைகளின் ஆன்மிக மகத்துவமும் கண்காட்சி துவங்கியது. பூக்களை புகைப்படங்கள் எடுத்தவர் நாரத். இப்பூக்களின் புகைப்படங்கள் விற்பனைக்கும் கிடைக்கின்றன. அதிலிருந்து பெறப்படும் தொகை சாவித்ரி பவனின் தோட்டப்பணிகளுக்காக செலவிடப்படும்.

5: ஸ்ரீ அரவிந்தர் தம் தூல உடலை நீத்த தினத்தையொட்டி ஒரு கண்காட்சிக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. புகைப்படங்களும் அதன் சம்பந்தமான தகவல்களும் தொகுக்கப்பட்டு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

6: “ஸ்ரீ அரவிந்தரைப்பற்றி அன்னை” எனும் திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

20: “ஸ்ரீ அரவிந்தர் — ஓர் இறைவாழ்வு” எனும் திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது.

29: “ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சாவித்ரி” பார்த்தோ அவர்கள் உரை நிகழ்த்தினார்.

ஜனவரி:

சாவித்ரியில் தியானம் ஓவியங்கள் - நூல் 7, 8, 9, 10 — கலைக்கண்காட்சி கூடத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. வர்ணமயமான மௌனம் - ஆரோவில் வாசிகளான நத்தாலி மற்றும்

க்ராலியின் ஓவியக் கண்காட்சி சாவித்ரிபவன் மேல்தளத்தில் இடம்பெற்றது.

- 13: திருமதி.புவனா அவர்களின் சாவித்ரி ஓர் அறிமுகம் - 3 சொற்பொழிவு இடம் பெற்றது.
- 16: ஸ்ரீஅரபிந்தோ ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த ஜிமுர் பட்டச்சார்யா அவர்கள் சாவித்ரி நூல் 10 பற்றி உரையாற்றினார்.
- 17: ஜியார்ஜியோவினால் புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டு மனோகரால் தயாரிக்கப்பட்ட சாவித்ரியில் தியானம் - நூல் 11 திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது.
- 20: லொரட்டா அவர்கள் அதிமன திருவுருமாற்றம் பற்றிய 5 தொடர் உரைகள் நிகழ்த்தினார்.

திருமதி புவனசுந்தரி சுதர்சன் அவர்கள் சாவித்ரி பற்றி தமிழில் விளக்குகிறார்

மலர்களும் அவைகளின் ஆன்மிக முக்யத்துவமும் - திரு. நாரத்
அவர்களின் புகைப்படக் கண்காட்சி

சாவித்ரி பவன் எனும் கனவு

ஆரோவில்லில் ஒரு சூழலைப் பற்றிய எங்கள் கனவு அது
சாவித்ரியே அதன் மூச்சு

உலகின் அனைத்து பாகங்களிலிருந்து வரும் சாவித்ரி
அன்பர்களை அது வரவேற்கும்

சாவித்ரி ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் மையமாக அது
விளங்கும்

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் சத்தியப் பெருவெளிப்பாடான சாவித்ரி எனும்
மகாகாவியத்தை அனுபவிக்க, புரிந்து கொள்ளத் தேவையான
அனைத்து நூல் குறிப்புகளையும் செயல்பாடுகளையும்
தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும்

தூரியனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட உண்மை எனப்படும்
சாவித்ரி பரிமளிக்கும் பவனமாக விளங்கும்.

சாவித்ரி பவன் பணிகளுக்கு எவ்வாறு உதவலாம்

சாவித்ரி பவன் நன்கொடைகளையும் நல்லெண்ணம் கொண்டோரின் பொருளுதவியையுமே சார்ந்திருக்கிறது. சாவித்ரி பவன் கனவு நனவாக தாங்கள் எவ்வாறு உதவலாம் என்பதை மனதிற்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறோம்.

சாவித்ரி பவன் SAIER செயற்திட்டத்தின் கீழ் இயங்குகிறது.
(ஸ்ரீஅரபிந்தோ பன்னாட்டுக் கல்வி ஆராய்ச்சி மையம்)

- காசோலைகள் (cheques) வரைவோலைகள் (Demand Drafts) Auroville Unity Fund (SAIER) எனும் பெயருக்கு எடுக்கப்பட்டு கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்ப வேண்டுகிறோம்.
- இந்தியாவில் வருமானவரி செலுத்துவோருக்கு வருமானவரிச் சட்டம் செக்ஷன் 35(i)(iii) கீழ் 100% வரி விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது.
- நீங்கள் ஆரோவில் பொருளாதார சேவையில் கணக்கு வைத்திருப்பவராக இருந்தால் 240001 எனும் கணக்கு எண்ணுக்கு "சாவித்ரி பவன்" எனக் குறிப்பிட்டு உங்கள் நன்கொடைகளை வழங்கலாம்.
- நீங்கள் இந்தியாவில் வசிப்பவராக இருந்தால்
- உங்கள் காணிக்கைகளை இணையதள வங்கி வசதிகள் மூலமாகவோ அல்லது நேரிடையாக மாற்றவிரும்வினால் (direct transfer) State Bank of India: Branch code No. 03160 : Account No. 10237876031 என்ற எண்ணுக்கு செய்யலாம். தங்கள் நன்கொடைகளை இவ்வாறு அனுப்பும்பொழுது அதை எங்களுக்கு தெரிவிக்கவேண்டுகிறோம். வங்கியில் சரிபார்த்து உடனடியாக அதற்கான இரசீது அனுப்பமுடியும்.
- ரூ.500 அல்லது அதற்குக்குறைவாகவோ அனுப்பினால் அதை M.O. அல்லது D.D.மூலம் அனுப்பவேண்டுகிறோம். வெளியிடங்களிலிருந்து காசோலைகள் மூலம் அனுப்பினால் அதைப்பெறுவதற்கு அதிக அளவு செலவாகிறது. மாதந்தோறும் சிறுநன்கொடை அனுப்புபவர்கள் மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும்

சாவித்ரி பவன்

ஆரோவில் - 605101, தமிழ்நாடு,

தொலைபேசி: 0091(0)413-2622922

மின்னஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in

இணையதள முகவரி:

www.auroville.org/education/edu_centres/savitribhavan_main.htm

“சாவித்ரி
உலகின்
திருஉருமாற்றத்திற்கான
மந்திரம்”

அன்னை